

זֶה הַשַּׁעַר לֵה' צְדִיקִים יָבוֹאוּ בוֹ

סֵפֶר

לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן

הַנִּכְבֵּד וְהַנּוֹרָא, מִי כְמוֹהוּ מוֹרֶה, הַיּוֹצֵא בַּקִּדּוּשׁ וּבִטְהָרָה,
מִפִּי קֹדֶשׁ קִדְשִׁים, נִבּוֹן לַחַשׁ וְחָכָם חֲרָשִׁים. הֵלֵא הוּא כְבוֹד
אֲדוֹנָנוּ, מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, הָרַב הָאֱמֶת, הַגָּאוֹן הַקִּדּוּשׁ הָאֱמֶתִי,
נֶחֱל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, אֹר יִשְׂרָאֵל וְקִדּוּשׁוֹ, הַמִּפְרָסֵם בְּכָל
קִצְרֵי אֶרֶץ וַיֵּם רְחוֹקִים. שְׁמוֹ קֹדֶשׁ. מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, הָרַב רַבִּי
נַחֲמָן זָכָר צְדִיק וְקִדּוּשׁ לְבָרָכָה, מְקַהֵלֶת בְּרִסְלָב, בְּהָרַב
הַיְּהוּדִי וְחִסִּיד, מוֹרֵנוּ הָרַב שְׂמַחַה זָכָר צְדִיק לְבָרָכָה, בֶּן
לְאוֹתוֹ צְדִיק, הָרַב הַקִּדּוּשׁ הַמִּפְרָסֵם, מוֹרֵנוּ הָרַב נַחֲמָן
הָאֲרִידֵעֵנְקִיר זָכָר צְדִיק וְקִדּוּשׁ לְבָרָכָה. וּמַצֵּד אִמּוֹ הַצִּדִּיקָה
הַמִּפְרָסֶמֶת בְּשֵׁם טוֹב, מֶרֶת פִּיגָא זצ"ל. הוּא נִין וְנֶכֶד לְהָרַב
הַקִּדּוּשׁ, רַבֵּן שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, קִדּוּשׁ שְׁמוֹ, מוֹרֵנוּ הָרַב
יִשְׂרָאֵל בְּעַל-שֵׁם-טוֹב זָכָר צְדִיק וְקִדּוּשׁ לְבָרָכָה. יִשְׂמַח
אֲבִידָא וְאִמָּהּ וְתַגֵּל יוֹלְדֵתָהּ. עֲטַרֶת זָקֻנִים בְּנֵי בָנִים. בְּזִכְוֹתָם
יֵאִיר עֲלֵינוּ חֲסִדֵי דֹד הַנְּאֻמָּנִים. וְנִזְכֶּה לַחֲזוֹת בְּנֻעַם ה' פָּנִים
אֵל פָּנִים. חֵישׁ קַל מְהֵרָה נָשׁוּב לְצִיּוֹן בְּרַנְנִים. בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן:

עִם פִּירוּשׁ

שְׁפָתַי תִּפְתָּח

אִידִישׁ

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

**1415 55th Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.467.5299**

היכל הקודש

מאנסי

**34 Union Rd,
Spring Valley, NY 10977
845.445.9314**

היכל הקודש

בני ברק

**רחוב ירושלים 2
052.760.5715**

היכל הקודש

וויליאמסבורג

**27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.662.4888**

היכל הקודש

בלומינגטון

**24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804**

היכל הקודש

ירושלים

**רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150**

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיוזק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפס ע"י

קרן הדפסה היכל הקודש

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עריכה, הגהה והוצאה לאור ע"י

מכון עצתו אמונה

maebreslev@gmail.com

זַיְרֵי עוֹלָם יִהְיֶה צְדִיק

לְקָבוֹד נְשָׁמַת מְאֹד עֵינֵינוּ חַיִּית נִפְשָׁנוּ,

אֲשֶׁר נָשָׂא אוֹתָנוּ עַל לְבוֹ בְּאֶשֶׁר יֵשֵׁא הָאֱמוּנָה אֶת הַיּוֹנָקָה, לְהַחְיֹתָנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה,
לְהַטְעִימָנוּ מִצִּדֵּי עֲרֻבוֹת נְעִימוֹת, וְיִדְוֹת, זֵיו הָאֶרֶץ שְׂכִינַת עַד יִתְבַּרֵּךְ, וְהַחֲדִיר
בְּרַבּוּת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ - אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמִזְכָּכַת בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְקָרַב
אֵלָּפִי נְשָׁמוֹת אֵל הַחַן וְהִיפִי אֲשֶׁר בְּנַחֲל נֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה שׁוֹרָה, הוּא יִהְיֶה הָרַב
הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק, אִישׁ הָאֲשָׁפוּלוֹת - שֶׁהַפֶּלֶא בּוֹ, הַחֲסִיד הָאֲמִתִּי עוֹבֵד ה' בְּתַמִּימוֹת
וּבְפִשְׁטוּת, מְסַר נִפְשׁוֹ אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ בְּכָל יוֹם יוֹם מִיּוֹם עֲמָדוֹ עַל דַּעְתּוֹ, וְסָבַל
יְסוּרִים קָשִׁים וּמָרִים כָּל יְמֵי חַיָּו, רַבִּים הַשִּׁיב מִעֲזוֹ וְקָרַב אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, הַעֲמִיד
תַּלְמִידִים רַבִּים, יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, בַּעַל הַמַּחְבֵּר סִפְרֵי שׁו"ת 'אֲשֶׁר בְּנַחֲל',
וְסִפְר 'שִׁפְת נִנְחַל' פְּרוּשׁ עַל הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ לְקוּטִי מוֹהֲר"ו. וְקִבֵּץ וְלָקַט סִפְרֵים
רַבִּים וְנִכְבְּדִים מִדְּבָרֵי רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ מוֹהֲר"ו מְבַרְסֵלָב, וְתַלְמִידוֹ הַקָּדוֹשׁ מוֹהֲר"נ תַּת
- זְכוּתָם יָגוּ עָלֵינוּ. וְהַפִּיֵּצַם בְּכָל קְצוֵי תֵּבֵל, וּבִפְרָטִיּוֹת הַקּוֹנְטְרָסִים הַמְּפֹרָסִים
שֶׁהָיוּ אֲלֵפִים וְרַבּוּת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְחִזְקוּ אוֹתָם לַחֲזוֹר בְּתַשׁוּבָה.

עֲטַר רֹאשֵׁנוּ, נֹר תְּפָאֶרֶתֵנוּ, הַמְּלֶאכֶה הַנּוֹצֵב עַל רֹאשׁ דָּרָךְ, עֲמוּד הָאֵשׁ אֲשֶׁר
לִפְנֵי הַמִּחְנָה, מוֹרֵה דָרָךְ וּמְשׁוֹבֵב נְתִיבָתוֹ

מוֹרֵנוּ וּמְאֹרֵנוּ

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זְצוּקֶלֶה"ה

בֶּן הַגָּאוֹן רַבִּי מְנַחֵם זָאב זצ"ל

הָרַב מְטַאקָאִי וּבַעַל ה'מִנְחַת זָאב' וְעוֹד

זְכוּתוֹ יָגוּ עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל

בְּחַד קְטִירָא אֲתַקְטִיר לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה

לְהַתְלוֹנוּ בְּצֶל צַח הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר בָּנוּ עֲדוֹ

י"ז שְׁבָט תשע"ה

תִּהְיֶה נְשָׁמַתוֹ הַקָּדוֹשָׁה צְרוּרָה בְּצִוּוֹר הַחַיִּים

הספר הקדוש הזה

נדפס לזכות
מורינו ראש הישיבה שליט"א
וזוגתו
אסתר גיטל תחי',

וילדיהם
שלמה ומשפ',
אלחנן חיים ומשפ',
מרים העניא זיסל ומשפ',
שמעון ומשפ',
נחמן נתן, יצחק דוד, צבי, רחל
לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל,
מלכה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רוויחא, ויזכו לדרות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

הקדמה

דוד המלך בעט דעם אייבערשטן (תהלים נא, יז): "ה' שפתי תפתח"
 הייליגער באשעפער, עפן מיר מיין מויל, "ופי יגיד תהלתך"
 איך זאל דיר קענען דאנקען און לויבן. ווייל צוליב דעם האט דער
 אייבערשטער באשאפן די וועלט, מיר זאלן וויסן און אנערקענען
 אז ער האט אלעס באשאפן, ער פירט אלעס, און אים דאנקען און
 לויבן. דאס איז וואס דער הייליגער רבי געבט אונז; ער לייגט אריין
 אין אונז א קלארע, לויטערע, ריינע אמונה, מען הויבט אן שפירן
 דער אייבערשטער איז מיט מיר, ביי מיר און נעבן מיר, און ווען
 מען איז זוכה דאס צו שפירן - עפנט זיך די מויל און מען הויבט אן
 רעדן צום אייבערשטן.

דער פירוש "שפתי תפתח" איז א גרינגע לייכטע פירוש אויפן
 הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. דער פירוש איז געבויט אויף די
 הייליגע ספרים פונעם גרויסן צדיק מוהרא"ש זכותו יגן עלינו:
 שפת הנחל, דרשות מוהרא"ש און ספר אשר בנחל;
 איבערגעטייטשט און געגעבן צו פארשטיין אויף א גרינגע וועג
 פאר די בני הנעורים, אז די היינטיגע מחות זאלן אויך האבן א טעם
 און א געפיל אינעם הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. זיי זאלן אויך קענען
 זוכה זיין צו וואס דער הייליגער רבי האט אונז געזאגט (חיי מוהר"ן,
 סימן שמט) מען קען ווערן אן אמת'ער בעל תשובה דורכ'ן לערנען זיין
 ספר לקוטי מוהר"ן, און ווער עס וועט לערנען זיין ספר מיט אן
 אמת - וועט זיך אים אויפשטאפן אלע פארשטאפטע אדערן.

אִיךְ הָאב א נֶאמְעֵן גֶּעגֶעבֶן דַּעַם סִפֵּר "שְׁפָתַי תַּפְתָּח", ווייל דער
 הייליגער סִפֵּר לְקוּמֵי מוֹהֲרֵן עֶפְנֵט אויף די מויל צו רַעדֵן צום
 אײַבערשטן. חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה זָאגן (תְּרוּמוֹת א, ג): "סֵתֶם חֲרֹשׁ
 - שְׂאִינוּ שׁוּמַע וְאִינוּ מְדַבֵּר", טײַטשט דער הייליגער רַבִּי (לְקוּמֵי
 מוֹהֲרֵן חֲלָק א', סִימָן ס) פֿאַרװאָס רַעדֵט א מַעֲנִיטש נִישְׁט צום אײַבערשטן?
 ווייל ער איז 'אינו שׁוּמַע' בְּקוֹל צְדִיקִים, אז מַעֲנֵן הָעֶרֶט נִישְׁט דִּי
 ווערטער פון צְדִיקִים - איז מַעֲנֵן אן 'אינו מְדַבֵּר', רַעדֵט מַעֲנֵן נִישְׁט
 צום באַשעפֿער. אָבער אז מַעֲנֵן הָעֶרֶט זיך צו צום קוֹל פון צְדִיק, מַעֲנֵן
 לַעֲרֹנֵט דַּעַם רַבִּינָ'ס סִפֵּר לְקוּמֵי מוֹהֲרֵן - ווערט "שְׁפָתַי תַּפְתָּח",
 דִּי לִפְנֵי עֶפְעֶנען זיך, מַעֲנֵן הוֹיבֵט אן רַעדֵן צום אײַבערשטן.

אִיךְ אִין דִּי וואָרט 'שְׁפָתַי' איז דא דִּי וואָרט 'שְׁפָתַי' ווייל דאָס איז
 געבויט אויפֿן הייליגן סִפֵּר "שְׁפָתַי תַּפְתָּח" און אַינעם אַזוי
 יו"ד איז מְרוֹמָז מִיִּין נֶאמְעֵן.

דער אײַבערשטער זאל רַחֲמָנוּת הָאבן אויף מִיר, אִיךְ זאל קענען
 תְּשׁוּבָה טון און פֿאַררעכטן אַלעס וואָס אִיךְ דאַרף מְתַקֵּן
 זיין; מִיִּין נֶפֶשׁ, רוּחַ וּגְשָׁמָה. אִיךְ זאל זיך נִישְׁט דאַרפֿן שְׁעַמֵּען פון
 דִּי הייליגע צְדִיקִים, און מִיר זאלן אַלע שׁוֹיִן זוכָה זיין צו דִּי גְאוּלָּה,
 ווען עס וועט זיין ו'מֶלֶךְ א'חֵד י'הִיָּה ל'כֻּלָּם (יחזקאל לו, כב)

ח רִאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זֶהָ בָּלָה וְגָלָה עַל
רֵאשָׁהּ וְכוּ' (זכריה ד', וְהוּא הַפִּטְרָת שְׁבַת חֲנֻכָּה).

א הִנֵּה יָקָר גְּנוּחִי וְנֵה (שְׁקוֹרִין קֶרַעְכָּן)
מֵאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי עַם אִזּוּ זִייעַר טִייעַר און

חֲשׁוּב א קֶרַעְכָּן וואס א

איד קֶרַעְכָּט צום

אייבערשטן; ווען א

מענטש קֶרַעְכָּט זיך

אויס צום אייבערשטן

אויף זיינע עבירות

וואס ער האט געטון

אָדער אויף סיי וועלכע

זאכן וואס גייען אויף

אים אריבער - איז דאס

זייער חשוב ביים

אייבערשטן, און דער

אייבערשטער ערפילט זיין געבעט.

ווייל ווען א מענטש קומט צום

אייבערשטן און ער קֶרַעְכָּט און

זאגט: 'דבוננו של עולם איך בין אריבער

וואס איך בין אריבער, איך בעט דיר, זיי מיר

מוחל און זיי מיר מִקְרָב צו דיר' - איז דאס

זייער טייער ביים אייבערשטן, וואס דאס

איז די מעלה און חשיבות פון א קֶרַעְכָּן

פון א איד, און אז מען געוואוינט זיך צו

זיך אויסצוקֶרַעְכָּן צום אייבערשטן -

פעלט מער גארנישט, בי הוא שלמות

החסרונות ווייל דאס איז וואס ערפילט

פארן מענטש אלעס וואס פעלט אים.

[ווייל ווי נאר מען נעמט אריין דעם

אייבערשטן אין לעבן פעלט שוין

גארנישט פארן מענטש. אזוי ווי חכמינו

זכרונם לברכה זאגן (עין נדרים מא.): 'דעת

קנית' אז מען ווייסט פונעם אייבערשטן,

מען ווייסט און מען געדענקט אז אלעס

איז דער אייבערשטער - 'מה חסרת'
וואס פעלט דיר דען? (עס פעלט דיר

גארנישט), און אויב חס ושלום 'דעת

חסרת' מען ווייסט נישט און מען

געדענקט נישט פונעם

אייבערשטן, מען

ווייסט נישט אז מען

קען זיך אויסקֶרַעְכָּן

און אויסוויינען צום

אייבערשטן - 'מה

קנית' וואס האסטו?

מען זעט מענטשן

וואס האבן

אסאך געלט, מיט

הייער, שיפן און וואס

נישט, אבער זיי זענען

נישט צופרידן, זיי שפירן שטענדיג ווי

עס פעלט זיי אין לעבן, און ווידער זענען

דא אַרעמעלייט וואס קענען זיך נישט

דעקן אבער זיי זענען פרייליך און

צופרידן, זיי זאגן שטענדיג 'שכח

אייבערשטער איך האב אויף שבת צו

מאכן', 'שכח אייבערשטער פאר וואס

איך האב', זיי לעבן מער א צופרידענע

לעבן ווי די גרויסע עשירים, ווייל זיי

האבן 'דעת', זיי לעבן מיטן אייבערשטן,

ביי זיי איז דא שלמות החסרונות, עס

פעלט זיי גארנישט].

יעצמ גייט דער רבי מסביר זיין ווי אזוי א

קֶרַעְכָּן ערפילט די זאכן וואס

פעלט פארן מענטש. בי על ידי בחינת

הנשימה ווייל דורך די אטעם, שהוא הרוח

חיים וואס דאס איז כפיכול די לעבעדיגע

גייסט פונעם אייבערשטן - נברא העולם

איז די וועלט באשאפן געווארן. כמו

אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שם ק"ד, ל):
 'תִּשְׁלַח רוּחְךָ דו וועסט שיקן דיין גייסט
 צו די מענטשן בשעת תחיית המתים,
 'יִבְרְאוּן' און דאן וועלן זיי ווידער באשאפן
 ווערן, 'וּתְחַדֵּשׁ' און דו
 וועסט באנייען, 'פָּנֵי
 אֲדָמָה' די פנים פון די
 ערד; דאס איז בכלליות
 אין די וועלט, וְהוּא גַם
 בִּן חַיּוֹת הָאָדָם און די
 זעלבע איז אויך
 בפרטיות ביים מענטש,
 וואס איז א קליינע
 וועלט; זיין גאנצע
 חיות און לעבן איז
 דורך די לופט וואס
 דער אייבערשטער
 האט אריינגעבלאזן
 אין אים. בִּי חַיּוֹת הָאָדָם
 ווייל דאס לעבן פונעם
 מענטש, הוּא תְּנִשְׂמָה

איז דאס אטעמען. כְּמוֹ שְׁפָתוֹב אַזוֹי ווי
 עס שטייט אין פסוק (בראשית ב, ז): 'וַיִּפַּח
 בָּאָפִי' און דער אייבערשטער האט
 אריינגעבלאזן אין זיינע נאז לעכער,
 'נְשִׁמַת חַיִּים' א לעבעדיגע נשמה, וְכִתִּיב
 און עס שטייט אין פסוק (שם ז, כב): 'כָּל
 אֲשֶׁר נְשָׁמַת רוּחַ חַיִּים בָּאָפִי' יעדער וואס
 איז דא אין זיין נאז לעכער אן אטעם פון
 א לעבעדיגע גייסט, וְכִמוֹ שְׁאֲמָרוֹ חֲכָמִים
 און אזוי ווי די חכמים זאגן (עין ספר מִצְוֵה
 טוביה בית חדש שער ב', ריש פרק א): 'אִם תִּתְחַסֵּר
 הַנְּשִׁמָּה' אויב עס פעלט די אטעם, 'תִּתְחַסֵּר
 הַחַיִּים' פעלט די לעבן, דאס מיינט מען
 דעם אייבערשטן; אויב מען לעבט נישט

שְׁפָתוֹב אַזוֹי ווי עס שטייט אין פסוק
 (תהלים ל"ג, ו): 'וּבְרוּחַ פִּי' און מיטן בלאזן
 פון זיין מויל, 'כָּל צְבָאָם' זענען געווארן
 אלע הערשאפטן; דאס הייסט, די גאנצע
 וועלט איז באשאפן
 געווארן אין אנהויב
 דורך די לופט און
 אטעם פונעם
 אייבערשטן, און אויף
 דעם שטייט די וועלט,
 נאר אויפן אטעם
 פונעם אייבערשטן,
 און וויבאלד עס איז
 פארהוילן פון
 מענטשן, מען זעט
 דאס נישט און מען
 שפירט דאס נישט,
 דערפאר זאגן אלע 'עס
 פעלט אונז', אלע
 זענען פול מיט
 חסרונות, און דאס איז

דער גאנצער גלות, מען פארגעסט אז
 דער אייבערשטער פירט אלעס, און ווען
 עס וועט זיין די גאולה שטייט (זכרי' יג, ב):
 'וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אֶעבִיר מִן הָאָרֶץ' דער
 אייבערשטער וועט אנוועק נעמען די
 'רוח' הטומאה, און עס שטייט (יחזקאל לו,
 כז): 'וְאֵת רוּחִי אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם', אלע וועלן
 זען אז די וועלט שטייט אויף די
 לעבעדיגע גייסט פונעם אייבערשטן.

וְחִדּוּשׁ הָעוֹלָם און דאס וואס דער
 אייבערשטער גייט באנייען די
 וועלט יִהְיֶה גַם בִּן בְּחִינַת הַרוּחַ וועט אויך
 זיין דורך לופט, וואס דאס איז כְּבִיכּוֹל די
 גייסט פונעם אייבערשטן. כְּמוֹ שְׁפָתוֹב

מיטן אייבערשטן, לעבט מען נישט. אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (ברכות יח): 'רשעים בחייהם' די רשעים, ביים לעבן - 'קרונים מתים' זענען זיי שוין גערעכנט

ווי טויטע, ווייל אז מען שיידט זיך אפ פונעם אייבערשטן שיידט מען זיך אפ פונעם אטעם.

יעצט, אויב אלעס וואס איז באשאפן געווארן אין די גאנצע וועלט, און אויף אלעס וואס וועט זיין - איז פון די גייסט פונעם אייבערשטן, נמצא קומט אויס, בי עקר חיות כל הדברים אז די עיקר לעבן פון אלע זאכן - הוא בבחינת רוח איז די לופט וואס דער אייבערשטער האט אריינגעבלאזן

אין זיי, וכשיש חסרון באיזה דבר און אויב עס פעלט עפעס, עקר החסרון הוא וואס פעלט? בבחינת החיות של אותו הדבר די לעבעדיגקייט פון די זאך, שהוא וואס דאס איז בחינת הרוח חיים של אותו הדבר די גייסט פון די זאך, לאשר הרוח ווייל די געטליכקייט - הוא המקום הדבר דאס איז די עקזיסטענץ פון די זאך, וואס מאכט אז די זאך זאל קענען עקזיסטירן דא אויף די וועלט.

והאנחה און ווען א מענטש קרעכצט זיך אויס ביים דאווענען צום

אייבערשטן - הוא אריכת הנשימה געבט ער א טיפע אטעם. ווייל יעדע קרעכץ קומט דורך א לענגערע אטעם, והוא בבחינת 'ארוך אפים' (שמות לה, ו) און דאס

אליין איז די מדה פון האבן 'אריכות אפים', דהינו מאריך רוחה אז מען מאכט א לאנגע אטעם, מען האט סבלנות אויף וואס עס גייט אריבער, מען ווייסט אז עס קומט פונעם אייבערשטן, מען שווייגט און מען ליידט, דאס ווערט אנגערופן 'אריכות אפים' מען האט א לאנגע אטעם, און דורכדעם ווערט מען געהאלפן, און אלע חסרונות ווערן ערפילט. ועל כן דערפאר, בשמתאנח על החסרון

ווען א מענטש קרעכצט זיך אויס צום אייבערשטן אויף וואס עס פעלט אים, ומאריך רוחה און ער טוט פארלענגערן די אטעם, דורכדעם וואס ער קרעכצט - הוא ממשיך רוח חיים להחסרון ציט ער די לעבעדיגע גייסט צו די חסרון וואס פעלט אים. בי עקר החסרון ווייל ווען עס פעלט אים עפעס, הוא הסתלקות הרוח חיים איז דאס די לעבעדיגע גייסט פונעם אייבערשטן וואס פעלט אים, כנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט. ועל כן און דערפאר על ידי האנחה דורכדעם וואס

נמצא בי עקר חיות כל הדברים הוא בבחינת רוח; וכשיש חסרון באיזה דבר עקר החסרון הוא בבחינת החיות של אותו הדבר, שהוא בחינת הרוח חיים של אותו הדבר, לאשר הרוח הוא המקום הדבר. והאנחה הוא אריכת הנשימה, והוא בבחינת "ארוך אפים", דהינו מאריך רוחה. ועל כן בשמתאנח על החסרון ומאריך רוחה, הוא ממשיך רוח חיים להחסרון, בי עקר החסרון הוא הסתלקות הרוח חיים כנ"ל, ועל כן על-ידי האנחה משלים החסרון.

עַר קָרַעכְצֵט זיך אויס צום אייבערשטן, משלים החפרון ווערט אנגעפילט אלעס וואס פעלט אים. און דעריבער האט דער אייבערשטער אריינגעלייגט אינעם טבע,

אז ווען מען קרעכצט קומט ארויס א לאנגע אטעם, כדאי אז מיט דעם זאל פארראכטן ווערן און אנגעפילט ווערן אלעס וואס פעלט אים, און ווען דער מענטש קרעכצט צום אייבערשטן, דאס אליין העלפט אים צו ערפילן זיינע בקשות, און ער הויבט אן זען

אז עס פעלט אים מער גארנישט, ווייל דאס קרעכצן צום אייבערשטן, דאס אליין געבט אים 'רוח חיים' א גייסט צום לעבן. **ב אַך מַאִין מִקְבְּלִין הַרוּחַ חַיִּים** אָבער ווי אזוי איז מען זוכה צו באקומען די לעבעדיגע גייסט? פון וואו באקומט מען דאס? דע וויסן זאלסטו, **שְׁעַר הַרוּחַ חַיִּים** אז דער עיקר לעבעדיגע גייסט - **מִקְבְּלִין מִהַצְדִּיק וְהַרְבֵּ שְׁבִדּוֹר** באקומט מען פונעם צדיק און רבי פונעם דור. **כִּי עֶקֶר רוּחַ הַחַיִּים וְיִי לֵד** לעבעדיגע גייסט פונעם אייבערשטן - **הוּא בְּהַתּוֹרָה** איז אין די הייליגע תורה, ווייל ווען דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט איז געווען אזוי ליכטיג, מען האט געקענט זען פון איין עק וועלט ביז די אנדערע עק וועלט. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תגינה יב), אדם הראשון האט געקוקט מסוף העולם ועד סופו, ביז דער

ב אַך מַאִין מִקְבְּלִין הַרוּחַ חַיִּים? דַּע, שְׁעַר הַרוּחַ חַיִּים מִקְבְּלִין מִהַצְדִּיק וְהַרְבֵּ שְׁבִדּוֹר, כִּי עֶקֶר רוּחַ הַחַיִּים הוּא בְּהַתּוֹרָה, כְּמוֹ שְׁכָנוּת (שם א): "וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֵת עַל פְּנֵי הַמַּיִם" — הוּא הַתּוֹרָה, וְהַצְדִּיקִים דְּבָקִים בְּתוֹרָה, וְעַל כֵּן עֶקֶר הַרוּחַ חַיִּים הוּא אֲצִלָּה.

אייבערשטער האט געזען וואס וועט זיין מיט די דור המבול און די דור הפלגה, ווי זיי גייען זינדיגן, האט דער אייבערשטער באהאלטן די ליכטיגקייט, 'ולמי גנזו' און פאר וועם האט ער דאס באהאלטן? 'לצדיקים' פאר די הייליגע צדיקים, 'והיכן גנזו' און וואו האט ער דאס באהאלטן? זאגן די הייליגע חכמים (תנחומא נח, א): 'לעמלי תורה שבעל פה', אין די הייליגע תורה איז באהאלטן די גייסט

פונעם אייבערשטן, כְּמוֹ שְׁכָנוּת אַזוֹי ווי עס שטייט אין פסוק (שם א, ב): 'וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֵת עַל פְּנֵי הַמַּיִם' דער גייסט פונעם אייבערשטן האט געשוועבט אויף די וואסער, זאגט דער רבי 'על פני המים' - הוּא הַתּוֹרָה דאס איז די תורה, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תענית ד): די תורה איז צוגעגליכן צו וואסער, נאך זאגן זיי (בבא קמא יז): 'אין מים אלא תורה' וואו עס שטייט די ווארט וואסער מיינט מען די תורה; זעט מען פונעם פסוק אז די רוח חיים ליגט אין די תורה, וְהַצְדִּיקִים און די הייליגע צדיקים, דְּבָקִים בְּתוֹרָה זיי זענען צוגעקלעבט צו די תורה, וְעַל כֵּן עֶקֶר הַרוּחַ חַיִּים הוּא אֲצִלָּה דִּעְרָפָא איז ביים צדיק דא דער עיקר 'רוח חיים'.

[לכאורה דארף מען פארשטיין, וואס מיינט דער רבי צו זאגן אז דער צדיק געבט רוח חיים? מיר ווייסן דאך אז

חיות אלקותו יתברך, די לעבן ווערט אים א לעבעדיגע זאך. כִּשְׁהוּא מִתְאַנֵּחַ וּמֵאָרִיךְ רוחה און ווען דער מענטש קרעכצט זיך אויס צום אייבערשטן, ממשיד ברענגט ער צו זיך רוח חיים

מִהַצְדִּיק שְׁבִדּוֹר דִּי רוח חיים פונעם צדיק, שְׁהוּא רְבוּק בְּהַתּוֹרָה וואס איז צוגעקלעבט צו די תורה, אָשֶׁר שָׁם הָרוּחַ וואס דארט - אין די תורה - איז פאהאלטן דער אייבערשטער. ווייל די ליכטיגקייט פון שפירן דעם

אייבערשטן, וואס דאס איז די רוח חיים וואס דער צדיק איז זוכה צו שפירן - קומט אויף אן צו די וואס האלטן זיך מיטן צדיק; ווי וואויל און ווי גוט איז צו זיין נעבן דעם צדיק און הערן די תורה און די עצות פון צדיק וואס דארט איז פאהאלטן די רוח חיים, די וועלן אויף זוכה זיין צו באקומען די רוח חיים, שפירן פון די ליכטיגקייט, פון די זיסקייט און איינגענעמקייט פונעם אייבערשטן.

וְהָיוּ שְׂנוֹקְרָא הַצְדִּיק און דערפאר ווערט דער צדיק אנגערופן 'איש אשר רוח בו', א מענטש וואס האט אין זיך א הייליגע גייסט. אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (במדבר כ"ז, יח): 'איש אשר רוח בו', [דער מאן וואס איז דא אין אים א לעבעדיגע גייסט] און די הייליגע חכמים זאגן אז די פשט אין פסוק איז 'שִׁירָדַע לְחַלְדָּ' אז דער צדיק ווייסט ווי אזוי זיך אומצוגיין און ווי אזוי זיך צו פירן 'נְגַד רוחו שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד' מיט יעדן

דער אייבערשטער - ער האלט די וועלט, ער געבט לעבן פאר אלעמען, דער אייבערשטער געבט די רוח חיים, איז וואס זאגט דא דער רבי אז דער צדיק געבט די רוח חיים?

אָבער אז מען קוקט ווי די וועלט פירט זיך, דרייען זיך מערסטנס מענטשן ארום אן וויסן ווער עס געבט זיי לעבן, אן דעם צדיק ווייסט נישט דער מענטש ווער עס געבט אים די 'רוח חיים'. נישט נאר דאס, נאר

מען דרייט זיך ארום מיט קשיות אויפן אייבערשטן, מען האט טענות רחמנא לצלן אויפן אייבערשטן. דאס זאגט דער רבי, ווערט געבט אונז רוח חיים? דער צדיק, ווייל נאר נאכדעם וואס מען איז זוכה צו קומען צום צדיק, ווייסט מען אז דער רוח חיים קומט פונעם אייבערשטן, און מען איז זיך אינגאנצן מבטל צום אייבערשטן, מען האט נישט מער קיין טענות און קיין קשיות אויפן אייבערשטן. קומט אויס, דאס וואס מען ווייסט אז דער אייבערשטער געבט לעבן - דאס איז מען מקבל פונעם צדיק].

וּכְשֶׁהוּא מְקַשֵּׁר לְהַצְדִּיק וְהָרַב שְׁבִדּוֹר און ווען מען איז צוגעבינדן צום צדיק אמת פונעם דור, מען פאלגט דעם צדיק מיט זיינע עצות, מען לערנט די ספרים פון צדיק - ווערט פאר דעם מענטש אויף ליכטיג, עס ווערט אים אויף זיס, ער הויבט אן שפירן אין יעדע זאך

איינעמ'ס גייסט (כמו שפרש רש"י שם). דער רבי זאגט נאך א פשט, 'איש אשר רוח בו' דער צדיק וואס די רוח חיים איז ביי אים, 'שירוע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד', טייטשט דער רבי - בי

הצדיק ממשיך ומשלים הרוח חיים של כל אחד ואחד דער צדיק ברענגט און ערפילט פאר יעדן מענטש אלעס וואס פעלט אים, דורך אים ברענגען צום אייבערשטן, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט. [ווען

מען ווערט מקורב צום צדיק אמת באקומט מען א טעם אין לעבן, מען באקומט א רוח חיים, א מוט צו וועלן לעבן. ביז יעצט, איידער מען איז געווען מקורב צום צדיק האט מען נישט געוואלט אויפשטיין, מען האט געטראכט 'וואס האב איך צו לעבן?' וואס האב איך אויפצושטיין? מען האט געטראכט 'וואו קען איך אנטלויפן?' חס ושלום, עס האט געפעלט די רוח חיים, און דער צדיק געבט א רוח חיים, מען וויל שוין לעבן, ער בלאזט אריין א 'רוח חיים' צו וועלן לעבן].

יעצט גייט דער רבי אריינפלעכטן דאס אלעס אין די ווערטער וואס די הייליגע חכמים דערציילן. וזה בחינת (ברכות ג:) דוד המלך האט געהאט א פידל וואס האט געהאנגען העכער זיין בעט, און יעדע נאכט ביי חצות הלילה איז געקומען 'רוח צפונית' א ווינט פון צפון זייט 'המנשבת' און געבלאזן - 'בכנור של

ואחד' (כמו שפרש רש"י שם). בי הצדיק ממשיך ומשלים הרוח חיים של כל אחד ואחד כנ"ל.

וזה בחינת (ברכות ג:) 'רוח צפונית המנשבת בכנור של דוד' — בי כנור של דוד היה של חמש נימין, כנגד חמשה חמשי תורה; ורוח צפון

דוד' אין די פידל פון דוד המלך, און עס האט פון זיך אליין אנגעהויבן שפילן און אים אויפגעוועקט צו גיין לערנען. טייטשט דער רבי אריין די זאך וואס מען האט פריער אויסגעשמועסט, אז די רוח חיים איז אין די תורה און ביים צדיק, ווייל די פידל פון דוד המלך איז נישט סתם א פידל, די כנור דאס מיינט מען די הייליגע תורה. בי כנור של דוד ווייל די פידל פון דוד המלך היה של חמש

נימין האט געהאט פינף סטרוועס, כנגד חמשה חמשי תורה אנטקעגן די פינף סדרים פון די תורה; דוד המלך האט זיך מחי' געווען מיט די הייליגע תורה, דוד המלך האט געהאט אזויפיל רדיפות, אזויפיל בזיונות, אזויפיל צרות און יסורים און נאר מיט די הייליגע תורה האט ער זיך דערהאלטן, דאס איז די כנור פון דוד, די חמשה חמשי תורה. און דורך זינגען צום אייבערשטן, זיך אויסרעדן דאס הארץ צום אייבערשטן און אים דערציילן וואס גייט אריבער - האט ער באקומען א רוח חיים, א געטליכער גייסט זיך צו קענען דערהאלטן, און דאס איז די אותיות פון 'כנור' - נ"ר כ"ו, 'נר' מ"ן לעכט - איז 'כו' דער הייליגער באשעפער, וואס זיין נאמען באטרעפט כ"ו זעקס און צוואנציג, און נאר אזוי האט דוד המלך זיך געקענט דערהאלטן און אזוי האט ער פארפאסט דעם הייליגן תהלים.

וואס איז אזוי ווי א קליינע וועלט, ווען עס פעלט אים עפעס - ווערפֿרין הוא בלב פעלט אים עס אין די הארץ, ווייל אלע אברים פונעם מענטש זענען אנגעהאנגען אינעם הארץ, און ווען דער אייבערשטער ערפילט די חסרונות וואס פעלט - איז דאס אינעם הארץ, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים ל"ז, ד): 'וַיִּתֵּן לָהּ מִשְׁאֶלֶת לֶבָד' ער וועט דיר געבן וואס דיין הארץ באגערט, און נאך שטייט: 'יִמְלֵא ה' דְּעַר אֵיבֶעֱרָשְׁטֶעַר זֶאל עֲרַפִּילָהּ, כָּל מִשְׁאֲלוֹתֶיהָ אֵלַע דִּינֶע גַעבֶעטֵן (שם כ, ו), זעט מען אז ווען עס פעלט עפעס - פעלט עס אין הארץ, און ווען דער אייבערשטער ערפילט.

די בקשות, ווערט די הארץ ערפילט. ווערפֿרין הרוח חיים הוא בלב און דער עיקר רוח חיים איז אין הארץ. ויכמו שכתוב בתקוני זהר אזוי ווי דער הייליגער זוהר זאגט, (תקון יג, דף כח.): 'בְּלֶחֱ שִׁיפִין' אלע גלידער פונעם מענטש, 'מִתְנַהֲגִין בְּתֵר לְבָא' גייען נאך די הארץ, 'כְּמִלְכָּא' כו' אזוי ווי מען גייט נאך די קעניג. כְּמִלְכָּא דִּאֲתָא אֲמַר אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (יחזקאל א, יב): 'אֶל אֲשֶׁר יְהִי שֵׁם הָרוּחַ לְלִבָּת' צום אָרט וואו דער ווילן פונעם

רוח צפון שהיתה מנשבת בו און דאס וואס שטייט אז א צפון ווינט האט געבלאזן אינעם פידל, שטייט דער רבי, הוא בחינת דאס מיינט מען 'רוח אלקים מרחפת על פני המים' די רוח חיים, די גייסט פונעם אייבערשטן וואס שוועבט אויף די וואסער, הנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, די רוח חיים וואס איז באהאלטן אין די הייליגע תורה און ביי די הייליגע צדיקים. בי רוח צפון ווייל די צפון ווינט הוא בחינת הרוח דאס מיינט מען די הייליגע גייסט, הצפון וואס איז באהאלטן בלב של אדם אין הארץ פונעם מענטש, שהוא בחינת דאס מיינט מען הרוח חיים די 'רוח חיים' וואס איז באהאלטן אינעם הארץ פונעם מענטש; פארוואס עפעס דווקא אינעם הארץ? בי 'צפון חסר' (בכא בתרא כה): ווייל די ווארט צפון שטייט עס פעלט, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (שם): 'עולם לא כסדרה הוא דומה', די וועלט איז אזוי ווי א זאל, 'ורוח צפונית אינה מסובכת', זאגט רש"י: 'שאין לה דפן רביעית', עס פעלט די פערטע וואנט, פון צפון זייט; און אזוי ווי בכלליות ביי די וועלט פעלט די צפון זייט פון די וועלט, אזוי אויף ביי יעדן מענטש;

שהיתה מנשבת בו הוא בחינת "רוח אלקים מרחפת על פני המים" הנ"ל, בי רוח צפון הוא בחינת הרוח הצפון בלב של אדם, שהוא בחינת הרוח חיים. בי צפון חסר (בכא בתרא כה): ווערפֿרין הוא בלב, כמו שכתוב (תהלים ל"ז): 'וַיִּתֵּן לָהּ מִשְׁאֶלֶת לֶבָד'; 'יִמְלֵא ה' כָּל מִשְׁאֲלוֹתֶיהָ' (שם כ). ווערפֿרין הרוח חיים הוא בלב, ויכמו שכתוב בתקוני זהר (תקון יג): 'בְּלֶחֱ שִׁיפִין מִתְנַהֲגִין בְּתֵר לְבָא כְּמִלְכָּא' כו', כְּמִלְכָּא דִּאֲתָא אֲמַר (יחזקאל א): 'אֶל אֲשֶׁר יְהִי שֵׁם הָרוּחַ לְלִבָּת' כו'. בי הרוח

אייבערשטן איז זיי זאלן גיין, בו' זלכו' - דארט גייען זיי, אזוי אויף גייען די אדערן פונעם הארץ נאך די רוח, כי הרוח הוא בלב ווייל די גייסט איז אין הארץ,

אזוי ווי פריער

אויסגעשמועסט,

והחסרון און אז עס

פעלט עפעס פונעם

מענטש הוא הסתלקות

הרוח שמקומו בלב גייט

אנועק די גייסט פון

איר פלאץ וואס איז

ביים הארץ, ועל בן

נרנש החסרון בלב און

דערפאר שפירט מען

די חסרון אין הארץ,

ועל בן בשנתמלא

החסרון און דערפאר

ווען עס ווערט ערפילט

די חסרון שהוא בבחינת

הרוח ווען מען

קלעכצט זיך אויס ביים דאווענען און עס

קומט צוריק די רוח חיים, בנ"ל אזוי ווי

אויבן אויסגעשמועסט - נאמר שטייט אין

פסוק: ויתן לה משאלת לבך דער

אייבערשטער וועט דיר געבן דייענע

באגערן פון הארץ, מלא ה' וכו' דער

אייבערשטער אליין וועט דיר ערפילן

וואס פעלט דיר, הינו בנ"ל אזוי ווי פריער

אויסגעשמועסט, און דאס איז די רוח

צפונית וואס האט געבלאזן אין די פינגר

סטונעס פון די פידל.

ועל בן און וועגן דעם, ישראל די אידן,

שהם מקבלין וואס זיי באקומען

הרוח חיים זייער לעבעדיגע גייסט

מהתורה פון די תורה, נקראים ווערן אנגעווען על שם צפון מיטן נאמען 'צפון',

כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים פ"ג, ד): 'על עמך' אויף דיין פאלק,

'יערימו סוד' טראכטן

זיי אן עצה, ויתעצו'

און זיי באראטן זיך 'על

צפוניך' אויף די אידן

וואס באהאלטן זיך

אונטער דיין שאטן,

זעט מען אז 'צפון' איז

די רוח חיים וואס ליגט

באהאלטן אינעם

הארץ און דאס איז

פשט פון די פידל מיט

די צפון ווינט וואס

האט געשפילט ביי דוד

המלך, דאס איז די רוח

חיים וואס איז

באהאלטן אין די

הייליגע תורה, דאס

האט מחי' געווען דוד המלך און דאס איז

א לימוד פאר אלעמען ווי אזוי מען קען

זוכה זיין צו באקומען א רוח חיים, א

לעבעדיגע גייסט, צו קענען שפירן דעם

אייבערשטן, דאס איז דורך לערנען די

הייליגע תורה.

ג ביז אהער האט דער רבי מסביר געווען

ווי אזוי מען קען זוכה זיין צו

ערפילן אלעס וואס פעלט, מען זאל

אלעס האבן, מען זאל שפירן א טעם אין

לעבן, דורך זיין באהאפטן צום צדיק

וואס לערנט אויס זיך אויסצוקלעכצן צום

אייבערשטן און בעטן דעם אייבערשטן

אויף יעדע זאך. שטעלט זיך א שווערע

הוא בלב, והחסרון הוא

הסתלקות הרוח שמקומו בלב,

ועל בן נרנש החסרון בלב. ועל

בן בשנתמלא החסרון שהוא

בבחינת הרוח בנ"ל — נאמר:

"ויתן לה משאלת לבך, ומלא

ה' וכו', הינו בנ"ל.

ועל בן ישראל, שהם מקבלין

הרוח-חיים מהתורה,

נקראים על שם צפון, כמו

שכתוב (תהלים פ"ג): "על עמך

יערימו סוד ויתעצו על

צפוניך".

קָשִׁיא, אַךְ רָשָׁעִים אֲבֵעַר דִּי רָשָׁעִים, הַדּוֹכְרִים עַל צְדִיק וְאֵס רַעְדֵּן אוֹיְפֵן צְדִיק, עֵתָק שְׁלֵעֲכֻטַּע זַאכֵּן, וְאֵס זַעֲנֵעֵן נִישְׁט אַמֶּת, בְּנִאֲוָה וְבוּז מִיט גְּרוּסֶהאַלְטֶע־רִי און שאַנד, מֵאִין מִקְבְּלִין

הֵם הָרוּחַ פֿון וואו באקומען זיי די רוח חיים, לְהַשְׁלִים הַחֲסָרוֹן צו עֲרַפְלִין וְאֵס פֻּעֵלֵט זיי? אַמֶּר, דִּי רוח חיים צו עֲרַפְלִין אַלֶּעס וְאֵס פֻּעֵלֵט בִּאקומֶט מֵעַן דָּאךְ נָאֵר בִּיִּם צְדִיק, אִיז ווי אַזוי האבן די רָשָׁעִים הַצִּלְחָה אין זייער לעבן? מֵעַן זַעֲט דָּאךְ 'דֶּרֶךְ רָשָׁעִים צִלְחָה' דִּי רָשָׁעִים לעבן מִיט גְּרוּסִים הַצִּלְחָה, פֿון וואו באקומען זיי דאס?

אַךְ דַּע נָאֵר ווִיסֵן זאַלֶּסְטוּ, שֵׁישׁ רַב דִּקְלָפָה עַס אִיז דָּא אַ רַבִּי בִּי דִי סֵטְרָא אַחֲרָא, וְהוּא בְּחִינַת עֲשׂוֹ וְאֵס אִיז נִישְׁט קִיין אַמֶּת'עַ רַבִּי, נָאֵר אַ רַבִּי אַזוי ווי עֲשׂוֹ אִיז גַּעוּוֹעֵן; אַ רַבִּי פֿון דִי סֵטְרָא אַחֲרָא, אַ רַבִּי וְאֵס קֵעֵן נִישְׁט הַעֲלָפֵן נָאנֵט ווערן צום אייבערשטן, אַ רַבִּי וְאֵס גַּעבֶט נִישְׁט חִיזוּק זיך צוריק צו קערן צום אייבערשטן, נָאֵר אַ רַבִּי וְאֵס נַעֲמֵט אַוועק פֿונַעם אייבערשטן און פֿונַעם צְדִיק אַמֶּת, אַזוי ווי עֲשׂוֹ הָרָשָׁע. כְּמוֹ שְׁכָתוֹב בְּעֲשׂוֹ עַס שְׁטִיט בִּי עֲשׂוֹ, עֲשׂוֹ הָאֵט גַּעזאַגט פֿאַר יַעֲקֹב אַבִּינוּ ווען יַעֲקֹב הָאֵט אִים גַּעוואַלט גַּעבֵן מִתְּנוּת אִים אַיבֶּער צו בַּעטֵן (בְּרַאשִׁית

ג אַךְ רָשָׁעִים הַדּוֹכְרִים עַל צְדִיק עֵתָק בְּנִאֲוָה וְבוּז, מֵאִין מִקְבְּלִין הֵם הָרוּחַ לְהַשְׁלִים הַחֲסָרוֹן? אַךְ דַּע שֵׁישׁ רַב דִּקְלָפָה וְהוּא בְּחִינַת עֲשׂוֹ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב בְּעֲשׂוֹ (בְּרַאשִׁית ל"ג): "יֵשׁ לִי רַב"; וְהוּא בְּחִינַת אֱלֹהִי עֲשׂוֹ, וְכְמוֹ שְׁתַּרְגֵּם אוֹנְקֵלוֹס: "רַבְרַבִּי עֲשׂוֹ" — בְּחִינַת הָרַב דִּקְלָפָה. וּמֵהֶם מִקְבְּלִין הָרָשָׁעִים הָרוּחַ, וְהוּא בְּחִינַת רוח הַטְּמֵאָה, בְּחִינַת רוח

ל"ג, ט): "יֵשׁ לִי רַב" אִיךְ הָאֵב אַסאַךְ, אִיךְ דאַרף נִישְׁט דִּינַע מִתְּנוּת. טִיטשְׁט דַּער רַבִּי נָאֵךְ אַ פֶּשֶׁט, ווען עֲשׂוֹ הָאֵט גַּעזַעֵן אַז יַעֲקֹב אַבִּינוּ הָאֵט זוכָה גַּעווען צו באקומען דִי רוח חיים און צו עֲרַפְלִין אַלֶּע חֲסִירוֹנוֹת, דוּרף זיין צוגַעקלעבֶט צו דִי הייליגַע תּוֹרָה און צום אייבערשטן, הָאֵט עֲשׂוֹ זיך גַּעגְרוּיסֶט אויף יַעֲקֹב אַבִּינוּ, און אִים גַּעזאַגט "יֵשׁ לִי רַב" אִיךְ הָאֵב אויף אַ רַבִּי וְאֵס גַּעבֶט מִיר וְאֵס פֻּעֵלֵט מִיר, וְהוּא בְּחִינַת און דָּאס אִיז וְאֵס שְׁטִיט אין פֶּסוּק (שם לו, מ): 'אֱלֹהִי עֲשׂוֹ' דִי האָרן פֿון עֲשׂוֹ, וְכְמוֹ שְׁתַּרְגֵּם אוֹנְקֵלוֹס און ווי דַּער תַּרְגוּם טִיטשְׁט 'רַבְרַבִּי עֲשׂוֹ' דִי גְרוּיסֶע און חֲשׁוּב'עַ פֿון עֲשׂוֹ, און דָּאס וואָרט רַבְרַבִּי אִיז אויף אַ לִשׁוֹן פֿון רַבִּי'ס, בְּחִינַת וְאֵס זיי זַעֲנֵעֵן, הָרַב דִּקְלָפָה רַבִּי'ס פֿון קְלִיפּוֹת, נְקִלְפוֹת אִיז שְׁאַלֶאכְטֶס, אַזוי ווי אַ שְׁאַלֶאכְטֶס דַּעקט צו דִי פֿרוכֶט, מֵעַן זַעֲט נִישְׁט דִי פֿרוכֶט, אַזוי דַּעקן זיי צו דַּעם אייבערשטן, זיי נַעֲמֵעֵן אַוועק פֿון זייערַע מַעֲנִטְשֵׁן דָּאס זַעֵן און דָּאס שְׁפִירֵן דַּעם אייבערשטן, וּמֵהֶם און פֿון דִי רַבִּי'ס מִקְבְּלִין הָרָשָׁעִים נַעֲמֵעֵן דִי רָשָׁעִים הָרוּחַ זייער גִּיִּיסֶט. וְהוּא בְּחִינַת אַבֵּער דִי גִיִּיסֶט אִיז נִישְׁט קִיין הייליגַע גִּיִּיסֶט, נָאֵר רוח הַטְּמֵאָה אַ גִּיִּיסֶט פֿון טוּמְאָה, בְּחִינַת דִי לופֶט אִיז נִישְׁט קִיין

אויס, אזוי זענען די רשעים. ועל בן און דערפאר שטייט אין פסוק: 'כָּל צוֹרְרֵי וַיִּפֹּחַ בָּהֶם' מיט איין בלאז וואס דער רשע געבט - פאלן אלע זיינע פיינט דערמיט (תהלים י,

ה), ווען די רשעים

שטייען אויף קעגן די

צדיקים זעט אויס ווי

זיי זענען מצליח. דער

רבי זאגט, דער פסוק

ניצט די ווארט 'יִפֹּחַ'

דִּיקָא א לשון פון

'בלאזן', אז מיט איין

בלאז וואס זיי בלאזן

זעט אויס ווי זיי קענען

אויספירן זייערע

שלעכטע פלענער קעגן

דעם צדיק, ווייל אזוי

ווי פריער אויסגעשמועסט, אז דער רשע

האט אויך רבי'ס וואס האבן 'רוח' לופט,

שמתנבך עליהם און דער רשע שטארקט

זיך אויף די צדיקים על ידי בחינת רוח פיו

דורך די לופט פון זיין מויל, דורך די רוח

הטומאה, שהוא גדול בשעתו וואס איז

גרויס פאר די ביסל צייט, עס זעט אויס אז

זיי גייען מצליח זיין, אף אבער וויסן

זאלסטו, שאין לו קיום כלל אז זיי האבן

נישט קיין הצלחה, ולפוף בלח ונאבך און

ביים סוף ווערן זיי אויס און זיי ווערן

פארלוירן. אזוי ווי דער זוהר הקדוש זאגט

(תקוני זוהר תיקון יח, דף לה ע"ב): 'אם שכינתא

לאו תמן, אויב דער אייבערשטער איז

נישט דארט, ווייל דארט וואו עס איז דא

מחלקת און עזות קעגן צדיקים, איז

נישטא קיין השראת השכינה, רוח סערה

תמן' איז דארט דא א שטורעם ווינט,

סערה, כמו שכתוב (שם כ"ו):

"הן עשו אחי איש שעיר". ועל

בן הרוח שלהם גדול ותקפה

לפי שעה כמו רוח-סערה

שהוא גדול בשעתו. ועל בן:

"כל צוררי ויפח בהם" (תהלים י)

— "יפח" דיקא, שמתנבך

עליהם על ידי בחינת רוח פיו,

שהוא גדול בשעתו, אף שאין

לו קיום כלל ולפוף בלח ונאבך,

רוח חיים, נאר א רוח סערה א שטורעם ווינט, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שם כ"ו, יא) ווען רבקה האט געזאגט פאר יעקב צו נעמען די ברכות פון יצחק

אבינו, צו ערפילן אלע

חסרונות, האט יעקב

געזאגט: 'הן עשו אחי'

אמער מיין ברודער

עשו - 'איש שעיר' איז

באוואקסן מיט האר,

'ואנכי איש חלק' און

איך בין א גלאטער

מענטש, וועט יצחק

גלייך דערקענען אז

איך בין נישט עשו!

דער רבי זאגט נאך א

פשט, 'שעיר' איז די

זעלבע ווי 'סערה', ער האט דאך די רוח

סערה פון די רבי'ס פון די קליפות, אפער

וועט געלונגען פאר עשו צו ערפילן די

חסרונות און באקומען די ברכות דורך

זיין רוח סערה! ?

ועל בן און דעריבער זעען מיר, ווען די

רשעים הויבן אן קריגן אויפן צדיק,

הרוח שלהם איז זייער גייסט גדול ותקפה

זייער גרויס און שטארק, זיי קומען מיט א

מעכטיגע קריגעריי קעגן דעם צדיק, איז

דעמאלט די עצה זיך נישט רייצן מיט זיי

נאר ווארטן עס זאל אריבערגיין, און נישט

מורא האבן פון זיי, ווייל עס איז נאר לפי

שעה פאר א קליינע צייט, כמו רוח סערה

אזוי ווי א שטורעם ווינט, שהוא גדול

בשעתו וואס איז גרויס אין איר צייט, עס

בוזשעוועט און עס זעט אויס ווי די וועלט

ענדיגט זיך יעצט, און נאכדעם ווערט עס

וּמִסְעֵר גּוֹפָה וְנִשְׁמָתָהּ וְאֵס צַעֲשֵׁטוֹרְעֻמֵּט
דִּי נִשְׁמָה און די קַעַרְפֵּער פּוֹנֵעֵם מַעֲנֵטִשׁ.
אין אָנהויב זַעט אויס ווי עס ווערט
עַרְפִּילֵט דִּי חֲסֵרוֹנוֹת, אָפֵער דָּאס הֶרְגֵּעֵט

דעם מַעֲנֵטִשׁ, אַזוי ווי
חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנֶם לְבִרְכָּה
זָאָגן (קֹהֶלֶת רַבָּה א, לֵב): 'יֵשׁ
לוֹ מָנָה מִבְּקֵשׁ מֵאֲתֵימִ'
וויפיל געלט מען האט
— וויל מען דאָפּעלט,
אין אָנהויב מיינט מען
אז מען פאַרדינט און
מען איז מַצְלִיחַ, און
ביים סוף דערזעט מען
זיך א גרויסער בעל
חוב, ויכמו שְׁפָתוֹב אַזוי
ווי עס שטייט אין
פֶּסוּק (דְּבָרִים ז, י):
'וּמִשְׁלֵם לְשִׁנְאָיו'
דער אייבערשטער
באצאלט שִׁכָּר אויף די
וועלט פאר זיינע פיינט,
דאס מיינט מען די
רשעים — 'אַל פִּנּוּ

וּמִסְעֵר גּוֹפָה וְנִשְׁמָתָהּ; ויכמו
שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים ז): 'וּמִשְׁלֵם
לְשִׁנְאָיו אַל פִּנּוּ לְהֶאֱבִידוּ';
'וּמִשְׁלֵם' — לְשׁוֹן שְׁלָמוֹת
הַחֲסָרוֹן שְׁנִמְשָׁךְ לוֹ, דִּהְיִנוּ
בְּחִינַת אַרְיֵכַת הָרוּחַ. וְזֵהוּ: 'אַל
פִּנּוּ', בִּי פִנּוּ הוּא בְּחִינַת
הָרוּחַ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (יִשְׁעִיָּהוּ ג):
"הַכֶּבֶת פְּנִיָּהֶם עֲנֹתָה בָּם" —
זֶה הַחֲטָם (יְכֻמוֹת קכ), שְׁהוּא
בְּחִינַת הָרוּחַ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב:
'וַיִּפַּח בְּאַפּוֹ נְשָׁמַת חַיִּים', "בֹּל
אֲשֶׁר נְשָׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאַפּוֹ".
אָךְ הוּא לְהֶאֱבִידוּ, בִּי אָף שְׁהוּא
גְּדוֹל לְפִי שְׁעָה — לְפִנּוּ נֶאֱבֵד
כִּנ"ל.

אַזוי ווי עס שטייט אין פֶּסוּק (יִשְׁעִיָּהוּ ג, ט):
'הַכֶּבֶת פְּנִיָּהֶם עֲנֹתָה בָּם', 'הַכֶּבֶת פְּנִיָּהֶם
עֲנֹתָה בָּם' און ווי די הייליגע חֲכָמִים
דִּרְשָׁנֵעַן — זֶה הַחֲטָם דָּאס מיינט מען די נָאז
(יְכֻמוֹת קכ), שְׁהוּא וְאֵס
דִּי נָאז איז מֶרְמֵז —
בְּחִינַת הָרוּחַ אויפן
גייסט, ווייל פון די נָאז
אָטעמט מען לופט צום
לעבן, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב אַזוי
ווי עס שטייט אין
פֶּסוּק (בְּרַאשִׁית ב, י): 'וַיִּפַּח
בְּאַפּוֹ' און דער
אייבערשטער האט
אריינגעלאָזן אין
זיינע נָאז לעכער,
'נְשָׁמַת חַיִּים' א
לעבעדיגע נשמה, און
נאך שטייט (שם ז, כב):
'כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמַת רוּחַ
חַיִּים בְּאַפּוֹ' יַעֲדֵעַר
וואס איז דא אין זיין
נָאז לעכער אן אָטעם
פון א לעבעדיגע גייסט.

אָךְ אָפֵער דָּאס וואס דער אייבערשטער
געבט דעם רשע א לעבעדיגע גייסט
דורך די רבי'ס פון די קליפות, דורך די
רוח סערה — הוּא לְהֶאֱבִידוּ איז נאר צו
פאַרטיליגן דעם רשע, בִּי אָף שְׁהוּא גְּדוֹל
לְפִי שְׁעָה ווייל אָפִילו ער איז גרויס, און
ער איז מַצְלִיחַ — איז דאס נאר פאר א
קורצע צייט, לְפִנּוּ נֶאֱבֵד אין די ענדע
ווערן זיי אויס, כִּנ"ל אַזוי ווי פִּרְיַעַר
אויסגעשמועסט. [דאס איז זייער וויכטיג
צו וויסן, נישט צו ווערן צעבראכן ווען

לְהֶאֱבִידוּ נאר ווייל ער וויל זיי פאַרטיליגן
פון יענע וועלט. ער ניצט די ווארט
'וּמִשְׁלֵם' און ער באצאלט, און די ווארט
'וּמִשְׁלֵם' לְשׁוֹן איז אויף א לְשׁוֹן פון שְׁלָמוֹת
הַחֲסָרוֹן עַרְפִּילֵן דָּאס וואס פֵּעֵלט, שְׁנִמְשָׁךְ
לוֹ וואס ער באקומט, דִּהְיִנוּ בְּחִינַת אַרְיֵכַת
הָרוּחַ דָּאס וואס דער רשע האט אויף לופט
צו ערפילן זיינע חֲסֵרוֹנוֹת. וְזֵהוּ און דאס
איז וואס ער זאגט 'אַל פִּנּוּ' אויף זיין פנים,
בִּי פִּנּוּ ווייל די ווארט פנים הוּא בְּחִינַת
הָרוּחַ מיינט אויף א גייסט, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב

מֵעַן זַעַט וְוִי דִי עֲזוּת פְּנִימָ'עַר, דִּי וואס קריגן אויפן צדיק - זענען מַצְלִיחַ, און ווידער דִי עָרְלִיכֶע אידן זענען פאַרשעמט;

ווייל דאס איז נאר צייטווייליג, עס זעט

אויס ווי זיי ערפילן

וואס פֿעלט זיי, אָבער

דאס איז נאר פֿדי זיי צו

באצאלן און זיי

פארטיליגן].

וְזֶהוּ בְּחִינַת און דאס

איז וואס חֲכָמִינוּ

זכרונם לברכה זאגן

(ירושלמי תענית פ"ב ה"א):

'אַרְךָ אַפִּים לְרַשָּׁעִים'

דער אייבערשטער

פארלענגערט זיין

אַטעם

אויסצוגיסן זיין צארן

אויף דִי רַשָּׁעִים, בִּי

הַרוּחַ הַנְּשִׁימָה ווייל דִי

לופט פון דִי אַטעם,

הוא בבחינת אַרְךָ אַפִּים

איז מרמז אויף א

לאנגע אַטעם, וְהִינוּ מֵאֲרִיךְ אַפָּה דאס

הייסט אז דער אייבערשטער

פארלענגערט זיין אַטעם, נישט צו

צערענען, וְגַבִּי דִילָה אָבער בייס סוף

מָאָנֶט עַר אֵיין זַיִנִ'ס, דאס הייסט עַר

באשטראפט זיי. בִּי אַף שְׁלֹפִי שְׁעָה ווייל

אפילו מען זעט יעצט אויף א קורצע צייט

הַרוּחַ גָּדוֹל וְתַקִּיף אז זייער גייסט איז

גרויס און שטארק, בְּחִינַת מֵאֲרִיךְ אַפָּה

וואס דאס איז אזוי ווי א לאנגע טיפֿע

אַטעם וואס האט אסאך לופט, דאס

הייסט עס זעט אויס ווי זייער גייסט איז

גרויס - אַךְ לְסוּף גָּבִי דִילָה אָבער בייס סוף
מָאָנֶט עַר זַיִנִ'ס בִּנְ"ל אזוי ווי פֿריער
אויסגעשמועסט.

וְעַל בֶּן און דעריבער נִקְרָאִים יִשְׂרָאֵל ווערן

דִי אידן אָנגערופן אין

גלות (ישעיהו נ"ד, יא):

'עֲנִיָּה סַעְרָה' [דִי אַרעמע

פאלק, וואס איז

געשטורעמט מיט צרות

אזוי ווי א שטורעם

ווינט], בִּי הֵם עֲבָשׁוּ

ווייל אידישע קינדער

זענען יעצט תחת

מִמְשַׁלֵּת עָשׂוּ אונטער

דִי פֿירערשאפט פון

עָשׂוּ, וואס שטייט ביי

אִים אִישׁ שַׁעִיר א

האַריגער מאן, און אויף

איז דאס ווארט 'שַׁעִיר'

בְּחִינַת אזוי ווי דִי

ווארט רוח סַעְרָה א

צעשטורעמטע גייסט,

אזוי ווי א שטורעם,

הִנְ"ל אזוי ווי פֿריער אויסגעשמועסט. און

כָּל זְמַן מֵעַן איז נישט מקורב צום צדיק,

אפילו מען איז נישט קיין רָשָׁע - איז מען

אָבער אויף מקבל דִי גייסט פון דִי רַבִּי'ס

פון דִי קליפות, מען איז אונטערגעווארפן

אונטער 'עָשׂוּ אַחִי אִישׁ שַׁעִיר', מען איז

צעשטורעמט, מען איז צעטומלט, מען

ווייסט נישט ווי אזוי זיך אן עצה צו געבן

אין לעבן, אַךְ הַדְּבֹק בְּצַדִּיקִים אָבער דִי

עָרְלִיכֶע אידן וואס זענען צוגעקלעבט צו

צדיקים, זיי פאלגן דִי עצות פון דִי צדיקים

- מִקְבֵּל הַרוּחַ חַיִּים זיי זענען זוכה צו

וְזֶהוּ בְּחִינַת (ירושלמי תענית פ"ב

ה"א): אַרְךָ אַפִּים

לְרַשָּׁעִים*). בִּי הַרוּחַ הַנְּשִׁימָה

הוא בבחינת אַרְךָ אַפִּים; וְהִינוּ

מֵאֲרִיךְ אַפָּה וְגַבִּי דִילָה, בִּי אַף

שְׁלֹפִי שְׁעָה הַרוּחַ גָּדוֹל וְתַקִּיף,

בְּחִינַת מֵאֲרִיךְ אַפָּה, אַךְ לְסוּף

גָּבִי דִילָה בִּנְ"ל. וְעַל בֶּן נִקְרָאִים

יִשְׂרָאֵל (ישעיהו נ"ד) "עֲנִיָּה

סַעְרָה", בִּי הֵם עֲבָשׁוּ תחת

מִמְשַׁלֵּת עָשׂוּ אִישׁ שַׁעִיר,

בְּחִינַת רוח-סַעְרָה הִנְ"ל. אַךְ

הַדְּבֹק בְּצַדִּיקִים מִקְבֵּל הַרוּחַ-

חַיִּים, שְׁלֵמוֹת הַחֲסִדוֹן,

מַהצדיק וְהַרְבֵּה דִקְדֻשָּׁה.

באקומען א לעבעדיגע גייסט שְׁלֵמוֹת
החֲסֵדוֹן און צו ערפילן וואס פֿעלט זיי -
מַחְצִידִק דוּרְכֵן צִדִּיק, וְהָרֵב דִּקְדֻּשָּׁה און
דוּרְכֵן הַיִּלְגֵּין רַבִּי'ן.

ד יַעֲצֵם גייט דער רבי
צוֹלִיגֵין וואס
מֵעַן איז זוכה ווען מֵעַן
איז צוגעקלעבט צום
צִדִּיק, נישט נאר מֵעַן
איז זוכה צו ערפילן
אלעס וואס פֿעלט, נאר
מֵעַן איז אויף זוכה אז
אלע עבירות ווערן
אָפֿגעמעקט.

וְעַל בֵּן און דערפאר,
וויבאלד דער
צִדִּיק האט די כַּח צו

געבן פאר אלע זיינע מענטשן א
לעבעדיגע גייסט און זיי מאכן שפירן
דעם אייבערשטן, אז זיי זאלן לעבן מיטן
אייבערשטן, ביז מֵעַן שפירט ווי עס
פֿעלט מער גארנישט - שטייט אויף אים
'וַאִישׁ חֶכֶם' און דער קלוגער מענטש -
דאס מיינט מֵעַן דער צִדִּיק - 'יִכְפָּרְנָה' קען
פארצייען די עבירות (משלי ט"ז, ד), דאָרף
מֵעַן פארשטיין, פארנוואס טאקע האט
דער צִדִּיק א כַּח צו פארצייען עבירות? בי
החֲסֵדוֹן ווייל דאס וואס עס פֿעלט פארן
מענטש זאכן, הוא מַחְמַת עוֹנוֹת דאס איז
ווייל דער מענטש האט געזינדיגט. כְּמוֹ
שְׁאֵמְרוֹ חֲכָמִינוּ וְכִרְוֹנָם לְבָרְכָה אַזוי ווי די
הייליגע חֲכָמִים זאָגן (שְׁבַת נה.): 'אִין מִיתָה
בְּלֹא חֲמָא' מֵעַן שטארבט נישט נאר אויב
מֵעַן האט געזינדיגט, אַזוי ווי עס שטייט
אין פֿסוק (יחזקאל יח, ד): 'הַנֶּפֶשׁ הַחַטָּאת

היא תָּמוּת' [דער מענטש וואס האט
געזינדיגט פאר מיר, וועט שטארבן],
'וַאִין יִסּוּרִים בְּלֹא עוֹן' און עס קומען נישט
קײן ווייטאג אויפן מענטש נאר אויב מֵעַן
האט געטון עבירות,
כְּמוֹ שְׁבַתוֹב אַזוי ווי עס
שטייט אין פֿסוק (תהלים
פ"ט, לג), דער
אייבערשטער זאָגט,
אויב אידישע קינדער
וועלן חס ושלום
פארשווערן מיינע
געזעצן און זיי וועלן
נישט היטן מיינע
מִצְוֹת: 'וּפְקַדְתִּי בְּשֹׁבְמִ'
וועל איך אָפֿמאנען
מיט א רוט, 'פִּשְׁעֵם'

זייערע עבירות, 'וּבִגְנָעִים עוֹנֵם' און מיט
פֿלאג וועל איך מאנען זייערע זינד; זעט
מֵעַן אז אלע ווייטאג און פֿלאג זענען
צוליב עבירות, וְעַל בֵּן און דערפאר,
הַצִּדִּיק דער צִדִּיק וואס איז באהאלטן די
לעבעדיגע גייסט פונעם אייבערשטן,
הַמְּשִׁיךְ רוּחַ הַחַיִּים און דער צִדִּיק בְּרַעֲנָגֵט
אריין אין מענטשן די לעבעדיגע גייסט,
וּמְשָׁלִים הַחֲסֵדוֹן און ער ערפילט פארן
מענטש אלעס וואס פֿעלט אים, דוּרְכֵן
צוריק בְּרַעֲנָגֵט דעם מענטש צום
אייבערשטן און אים מאכן שפירן די
אַמוּנָה, ביז דער מענטש זעט אז עס פֿעלט
אים טאקע גארנישט - מַכְפָּר הָעוֹן
פארצייעט ער דורכדעם אלע עבירות;
ווייל ווי נאר דער מענטש קערט זיך
צוריק דוּרְכֵן צִדִּיק צו די הייליגע תּוֹרָה

און צום אייבערשטן, און ער באקומט צוריק זיין רוח חיים - ווערן בטל די חסרונות וואס דאס זענען זיינע עבירות. אז מען טראכט אריין אין די כח פון די

הייליגע צדיקים וואס בלאזן אריין א לעבעדיגע גייסט אין אידישע קינדער, זעט מען וואו מנדל רחמנות אז דאס איז פון די גרויסע רחמנות וחנוניות און דערבארעמקייט מהבורא יתברך שמו פונעם אייבערשטן,

שצמץ עצמו וואס ער האט זיך מצמצם געווען, להיות הרוח חיים אצל הצדיקים אז מען זאל אים געפינען ביי די הייליגע צדיקים, דהינו דאס הייסט שם יקבלו הרוח חיים מהתורה אז די צדיקים זאלן באקומען די לעבעדיגע גייסט פון די תורה, והם ממשיכין און זיי זאלן איבערגעבן רוח החיים די לעבעדיגע גייסט - אין אלע מענטשן וואס גלייבן אינעם צדיק, אל תחסרונות און ערפילן אלעס וואס פעלט וכו' מכפרין העוונות און מיט דעם טוען זיי פארציינען אלע עבירות. [דער רבי מיינט נישט צו זאגן אז מיטן קומען צום צדיק אן גארנישט טון ווערן פארצייט די עבירות, אזוי ווי די מתנגדים פרעגן אויפן קומען צום רבינ'ס ציון אין אומאן, ווי קען זיין אזא זאך, איינער וואס האט געזינדיגט זיין גאנץ לעבן, אז ער פארט קיין אומאן און ער זאגט דארט אין אומאן די צען קאפיטלעך תהלים וועט ער מער נישט האבן קיין

עבירות? עס איז נישט אזוי, נאר פשט איז, דורכדעם וואס מען קומט צום צדיק איז דער צדיק משפיע אויף אים א רוח טהרה, א ריינע גייסט, ביז דער מענטש

טוט תשובה, ער הויבט אן שפירן דעם אייבערשטן, מען באקומט א ריינע קלארע אמונה אז דער אייבערשטער פירט די וועלט, מען הויבט אן שפירן דעם אייבערשטן, מען הערט אויף טון נארישקייטן, מען הויבט

והוא מנדל רחמנות וחנוניות מהבורא יתברך שמו, שצמץ עצמו להיות הרוח חיים אצל הצדיקים, דהינו שם יקבלו הרוח חיים מהתורה, והם ממשיכין רוח החיים אל תחסרונות וכו' מכפרין העוונות.

אן חרטה האבן אויף אלע שלעכטע מעשים, ביז מען ווערט א גרויסער צדיק, און אזוי אויך, אז מען איז זוכה צו קומען צום הייליגן רבינ'ס ציון אין אומאן טוט דער צדיק געבן דעם מענטש די 'רוח חיים' פון די הייליגע תורה, מען הויבט אן וויינען אויף אלע שלעכטס וואס מען האט געטון, מען הויבט אן זיך מתוודה זיין אויף אלע יארן וואס מען האט געטון עבירות, ביז מען איז זוכה צו תשובה שלימה. פינקט אזוי ווי עס איז דא א קבלה ביי אנשי שלומינו אז ווער עס וועט פארן קיין ליזענסק צום ציון פון הייליגן רבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו וועט נישט שטארבן אן תשובה. און די סיבה פארוואס די ציון פון צדיק האט אזא כח איז ווייל ווען מען גייט צו די ציונים פון די גרויסע הייליגע צדיקים גייט אריין אינעם מענטש א 'רוח חיים', א 'רוח טהרה', א ריינע גייסט; מען הויבט אן חרטה האבן אויף וואס מען

האט געטון, ווייל די צדיקים האבן אסאך געבעטן ביים אייבערשטן אז ביי זייער ציון זאלן אידן באקומען א שטארקע התעוררות צו תשובה, און דערפאר, ווער עס האט שכל זאל טון אלעס אין דער וועלט צו קענען זוכה זיין צו קומען כאטשיג איין מאל אין לעבן צום רבינ'ס ציון אין אומאן און זאגן דארט די 'תיקון הפלג'.

[קאפיטל טז, לב, מא, מב, נט, עז, צ, קה, קלז, קנ], די צען קאפיטלעך תהלים וואס דער רבי האט מבטיח געווען אז ווער עס וועט קומען צו זיין ציון און זאגן די צען קאפיטלעך תהלים וועט ער אים ארויסשלעפן פון שאל תחתית (חיי מוהר"ן, סימן רכה), ווייל אפילו מען וועט אראפפאלן נאכאמאל אין אן עבירה וועט עס שוין זיין מיט אזויפיל חרטה און אזויפיל תשובה, אז די עבירה וועט שוין זיין אן הענט און אן פיס, עס וועט זיין אן טעם, ווייל מען ווייסט אז מען טוט יעצט אן עבירה, און אזא מענטש וועט לעבן זיין גאנץ לעבן מיט תשובה; וואויל וועט אים זיין בזה ובכא].

ווען די אידן זענען געווען אין מדבר, האט מען ליידער געטון אן עבירה וואס האט געהאט אין זיך אלע עבירות, די חטא העגל (עין רש"י שמות לב, ו), און דער אייבערשטער האט דעמאלט געוואלט ווייזן פאר משה רבינו א וועג ווי אזוי מען קען אלעס פאררעכטן און פארצייען, האט ער אנטפלעקט פאר משה רבינו די

דרייצן מידות הרחמים. יעצט גייט דער רבי מסביר זיין אז די דרייצן מידות דאס איז די סוד פון די רוח חיים וואס דער צדיק נעמט פון די תורה און פילט אן מיט דעם אלע חסרונות און טוט פארצייען די זינד. וזהו און דאס וואס מיר האבן פריער געזאגט אז ווען מען קרעכצט צום אייבערשטן ברענגט מען צו זיך א לעבעדיגע גייסט און מען ערפילט אלעס וואס פעלט, און מען איז זוכה צו כפרת עוונות, דאס איז בחינת שלש עשרה מדות די דרייצן מידות וואס דער אייבערשטער האט אנטפלעקט פאר משה רבינו, (שמות לר, ו): 'ה' ה' אל רחום וחנון ארך אפים' ער פארלענגערט דאס אטעם נישט צו צערענען, 'ורב חסד' און טוט פיל גוטס, 'אמת' און אמת'דיג, 'נוצר חסד' ער היט אפ דאס גוטס וואס א מענטש טוט, 'לאִלֵּפִים' צו באצאלן פאר צוויי טויזנט יאר, 'נושא עון' ער איז מוחל פאר די וואס זינדיגן במזיד, 'ופשע' און פאר די וואס זינדיגן אים צו דערצערענען; טייטשט דער רבי אזוי: 'אֶרְךָ אֲפִים' וואס איז דאס אַרְךָ אֲפִים? הוא בחינת הויה דאס איז מרמז אויף די אטעם, שהוא מאריך רוחה וואס ער האט א לאנגע אטעם, ער ווארט אויס, ער דערהאלט זיך, און אפילו ער האט געזינדיגט, ער האט פוגם געווען - האט ער א לאנגע אטעם, בחינת אֶנְחָה עַל הַחֲסָדוֹן דאס הייסט ער קרעכצט זיך אויס

צום אייבערשטן און ער שרייט:
'הייליגער באשעפער ווי ווייט בין איך
פון דיר?' און ער איז זיך מדבק צום צדיק
און צום רבי'ן פונעם דור, וְהִינוּ און דאס

איז די מדה פון 'ורב
חסד' [און טוט פיל
גוטס], 'ואמת' [און
אמת'דיג], כמו שאמרנו
אזוי ווי מען האט שוין
פריער געזאגט, אז
דורך קרעכצן צום
אייבערשטן, שמקבלין
הרוח חיים באקומט
מען א לעבעדיגע
גייסט מהצדיק רב
דקדשה פונעם צדיק,
פונעם הייליגן רבי'ן,
שהוא וואס דער צדיק
איז - 'רב חסד' פול מיט
גענאדע, ער זוכט
שטענדיג גוטס אין

יעדן איינעם. [לויט אונזער שכל און
פארשטאנד וואלט א מענטש וואס איז
פול מיט זינד געדארפט באקומען
שווערע שטראפן און מיר וואלטן
גע'פסק'נט אז אזא איינער קען שוין נישט
תשובה טון, אבער די רחמנות, די חסד
פונעם צדיק אמת - איז אזוי גרויס, דער
צדיק אמת קוקט אויפן מענטש מיט אזא
גרויסע רחמנות און זוכט אין אים אויף א
פינטל גוטס און מאכט דאס גרויס, ביז
ער ברענגט אים צוריק צום אייבערשטן],
הפך עשו פינקט דאס פארקערטע פון
עשו הרשע, רב דקלפה וואס איז א רבי
וואס פארשטעלט דעם אייבערשטן, אזוי

ווי א שאלאכטס וואס פארשטעלט די
פרוכט, ווייל ער זוכט נאר דאס שלעכטס
און די חסרונות פון יעדן איינעם, שהוא
אדמוני וואס ער - עשו הרשע - איז א

רויטער, תקף הדין
וואס איז מרמז אויף
דינים, אויפצוזוכן
שלעכטס אויף אידישע
קינדער; אבער דער
צדיק אמת איז
אנגעפילט מיט גוטס
און רחמנות, ער איז
מלמד זכות אויף יעדן
איינעם, ער לעבט מיט
די הייליגע תורה, וְהִינוּ
און דאס איז מרומז אין
די מדה 'ואמת' 'ואמת',
דער צדיק איז זוכה צו
אמת, בי הצדיק ווייל
דער צדיק מקבל הרוח
חיים נעמט זיין

לעבעדיגע גייסט מהתורה פון די תורה
'שנקראת וואס ווערט אנגערופן 'אמת',
אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (מלאכי ב. 1):
'תורת אמת' די אמת'ע תורה 'היתה בפיחיו'
איז געווען אין זיין מויל, וְהִינוּ און דאס
איז די מדה פון 'נצר חסד לאלפים' 'נוצר
חסד' דער אייבערשטער היט אפ דאס
גוטס וואס א מענטש טוט, 'לאלפים' צו
באצאלן פאר צוויי טויזנט יאר, טייטשט
דער רבי, 'לאלפים' די ווארט 'לאלפים' -
זה בחינת 'אלופי' עשו' דאס מיינט מען
'אלופים' די הארן פון עשו, וואס דער
תרגום זאגט דערויף די לשון רב רבי עשו
די רבי'ס פון עשו, שהם רב דקלפה וואס

"ורב חסד ואמת", כמו
שאמרנו, שמקבלין הרוח חיים
מהצדיק רב דקדשה, שהוא
"רב חסד", הפך עשו רב
דקלפה, שהוא אדמוני, תקף
הדין. וְהִינוּ "ואמת", בי הצדיק
מקבל הרוח חיים מהתורה,
שנקראת (מלאכי ב.): "תורת
אמת היתה בפיחו". וְהִינוּ 'נצר
חסד לאלפים'; 'לאלפים' -
זה בחינת אלופי עשו, רב רבי
עשו שהם רב דקלפה. וְהִינוּ:

וְעַל כֵּן אֲנִי דַּעַרְפֶּאָר קָען דַּעַר צָדִיק נִשְׂא
עֹן וּפִשְׁעֵי פֶּאֶרְצִיעֵן עֲבִירוֹת, כִּי עַל
יְדֵי רוּחַ הַחַיִּים וְיִיל מִיט דִּי לַעֲבַדְיָגַע
גִּיכְסֵט שְׁלֵמוֹת הַחֲפִרֹן וְאִס אַרְפִּילֵט דִּי

חֲסִירוֹנוֹת, שְׁמִמְשִׁיכִין
מִהֲצָדִיק וְאִס מִעֵן
בִּאקוּמֵט פִּנְעֵם צָדִיק,
עַל יְדֵי אֲנָחָה דּוֹרֶךְ זִיךְ
אויסקרעכצן צום
אייבערשטן - עַל יְדֵי זֶה
דּוֹרְכֶדַעס נִתְכַּפְּרִין
הַעֲוֹנוֹת אִיז מִעֵן זֹכָה
צו מַחֲלֵיל עֲוֹנוֹת, שְׁזָהוּ
בַּחֲנִינָה וְאִס דָּאס אִיז
וְאִס שְׁטִיט 'וְאִישׁ
חָכֵם' דַּעַר קְלוּגַעַר מֵאן
- דַּעַר צָדִיק אֲמַת -
'יִכְפָּרְנָה' טוֹט פֶּאֶרְצִיעֵן
דִּי עֲבִירוֹת, כִּי
אזוי ווי אויבן
אויסגעשמועסט, וְזָהוּ
און דָּאס אִיז דִּי מִדָּה

פִּנְעֵם 'נִשְׂא עֹן וּפִשְׁעֵי' עַר טוֹט פֶּאֶרְצִיעֵן דִּי
זִינֶה, כִּי 'אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.
ה וְזָהוּ אֲבַעַר וְיִסֵּן זָאָלְסְטוּ, אָפִילוּ דו
הָאָסֵט זֹכָה גַעווען צו מְקוֹרֵב וְזָעֵרן
צוּם צָדִיק, און עַר הָאָט דִּיךְ אויסגעלערנט
זִיךְ אויסצוקרעכצן צוּם אייבערשטן, און
דָּאס גְרוֹיִסְקִיט פֿון קָרַעכצן צוּם
אייבערשטן, בְּשִׁמְתָאנַח מִמְשִׁיךְ רוּחַ הַחַיִּים
אז ווען מִעֵן קָרַעכצט זִיךְ אויס צוּם
אייבערשטן בייס דאווענען אִיז מִעֵן זֹכָה
צו בְּרַענְגַען צו זִיךְ 'רוּחַ חַיִּים' דִּי
לַעֲבַדְיָגַע גִּיכְסֵט אַל תַּחֲפִירוֹן און עֲרַפִּילֵן
וְאִס פֻּעֵלֵט, שְׁמִתָאנַח עָלָיו דּוֹרֶךְ קָרַעכצן

זִי וְזָעֵנען א רַבִּי פֿון דִּי קְלִיפָּה, וְזָהוּ און
דָּאס אִיז פִּשְׁט 'נִצַּר חֶסֶד' - שְׁחֶסֶד אִיז דִּי
חֶסֶד, בַּחֲנִינָה תִּרְבּ דְּקִרְשָׁה וְאִס דָּאס אִיז דִּי
מִדָּה פִּנְעֵם אֲמַתִּין צָדִיק - נִצַּר הִיט אָפּ

וּמִמַּתִּיק און מֵאכֵט זִיס
- בַּחֲנִינָה אַלּוּפִי עָשׂוּ דִי
דִּינִים פֿון דִּי הָאָרֶן פֿון
עָשׂוּ, רַבְרָבִי עָשׂוּ דִי
רַעֲבָעס פֿון עָשׂוּ; דַּעַר
צָדִיק מִיט זִיין
הִייליגער כַּח וְאִס עַר
נַעֲמֵט פֿון דִּי הִייליגַע
תּוֹרָה און בִּאקוּמֵט פֿון
דִּי תּוֹרָה דִּי 'רוּחַ חַיִּים',
דִּי לַעֲבַדְיָגַע גִּיכְסֵט -
הִיט דַּעַם מַעֲנֵטֶשׁ עַר
זָאָל נִישֵׁט גַעשְׁעֲדִיגֵט
וְזָעֵרן פֿון דִּי קְלִיפּוֹת,
אויף אִיז פִּשְׁט 'נִצַּר
חֶסֶד לְאֱלָפִים' דַּעַר
צָדִיק וְאִס אִיז 'חֶסֶד' -
'נִצַּר' עַר הִיט און

זוכט אויף דָּאס גוֹטֵס אִינַעם מַעֲנֵטֶשׁ,
'לְאֱלָפִים' אָפִילוּ עַס אִיז אִיין פִּינְטֵל פֿון
טוֹיזֶנט, אַזוי ווי דַּעַר הִייליגער רַבִּי נִתָּן
זָאָגֵט (לְקוֹמִי הִלְכוֹת תַּחֲמוּמִין הִלְכָּה ו, אוֹת 1): 'אָפִילוּ
אִם אִין מוֹצָאִין בּוֹ כִּי אִם זְכוֹת אֶחָד מִנִּי
אֱלֹהִים, אָפִילוּ עַר טַרְעַפֵּט אִינַעם מַעֲנֵטֶשׁ
נָאֵר אַ טוֹיזֶנט־טֵטֶל גוֹטֵס, און אָפִילוּ אִין
דַּעַם טוֹיזֶנט־טֵטֶל פִּינְטֵל אֱלִינֵס אִיז אויף
אָנגַעפִּילֵט מִיט נִיין הִנְדַּעַרֵט נִיין און
נִינְצִיג פֶּרֶאצַּענֵט שְׁלַעכְטֵס, אִיז דַּעַר
צָדִיק מְלַמֵּד זְכוֹת אויף אִים, און דִּרִיט
אִים אִיבַּעַר עַר זָאָל וְזָעֵרן אַ בַּעַל תְּשׁוּבָה,
און עַר זָאָל וְזָעֵרן א צָדִיק.

און בעטן, ומשלים אותו ביז עס פעלט שוין גארנישט; קען מען אנהויבן טראכטן אז מען איז גענוג גרויס זיך צו קענען רייצן מיט די רשעים וואס רעדן און שפעטן אויפן צדיק און אויף דער הייליגער רבי, זאלסטו וויסן אז ניין, און

אויסער מי ש'הוא צדיק גמור איינער וואס איז א גאנצער צדיק, ער מעג זיך יא רייצן מיט די רשעים.

וצדיק גמור הוא און ווער איז א צדיק גמור וואס מעג זיך רייצן מיט רשעים? בש'הוא בבחינת דער וואס איז ביי זיך אינגאנצן איבערגעגעבן צום אייבערשטן, ער זעט שטענדיג דעם אייבערשטן פאר זיך, ער ווייסט אז אלעס איז אייבערשטער, עס איז ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין און בתוך כל עלמין, נישטא קיין

מציאות אויסער דעם אייבערשטן, און אין יעדע תנועה, אין יעדע זאך - איז דארט באהאלטן דער אלופו של עולם; דער דארף נישט מורא האבן. אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (משלי י"ב, כא): 'לא יאנה לצדיק' עס וועט נישט פאסירן פארן צדיק, 'כל און' קיין שום זינד אפילו בשוגג, דהיינו דאס הייסט ש'ב'ר'ש דער צדיק האט שוין פארטריבן, ובטל און אויסגעריסן פון זיך - כל הרע של זיין גאנצע שלעכטס, עד ש'ב'מ'ת ער איז זיכער ביי זיך שלא יארע לו אז עס וועט אים נישט פאסירן שום מב'ש'ול עברה קיין שום שטרויכלונג פון עבירות.

און להתגרות ברשעים אי אפ'שה, כי בשמתגרה בהרשע, והוא מתאנה וממשיך הרוח מתרב שלו דקלפה, והרוח שלו גדול בשעתו, ועל בן "כל צורריו יפית בהם", בנ"ל, ויובל לחזיק לו, חם ושלום, ועל בן לאו כל אדם יכול להתגרות ברשעים, אם לא מי ש'הוא צדיק גמור. וצדיק גמור הוא, בש'הוא בבחינת (משלי י"ב): "לא יאנה לצדיק כל און", דהיינו ש'ב'ב'ר'ש ובטל כל הרע שלו, עד ש'ב'מ'ת שלא יארע לו שום מב'ש'ול עברה:

לעבעדיגע גייסט איז זייער שטארק אין די שטיקל צייט, ועל בן דעריבער שטייט אין פסוק (תהלים י, ה): 'כל צורריו יפית בהם' מיט איין בלאז וואס דער רשע געבט פאלן אלע זיינע פיינט דערמיט, בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ג), ויובל לחזיק לו און ער קען אים שעדיגן, חם ושלום דער אייבערשטער זאל אונז אפהיטן, ועל בן דעריבער לאו כל אדם יכול להתגרות ברשעים קען נישט יעדער מענטש זיך רייצן מיט רשעים, און עס איז בעסער מען זאל בכלל נישט האבן צו טון מיט זיי, נישט האבן קיין ויכוחים

וְהַעֲנִין און ווי אזוי קען מען אויסרייסן פון זיך די גאנצע שְׁלֵעכְטָס? זאגט דער רבי, בִּי יֵשׁ אַרְבַּעַה יְסוּדוֹת די וועלט איז באשאפן געווארן מיט פיר

יְסוּדוֹת, אֵשׁ פִּייער, רוּחַ לופט, מִים וואסער, עֶפֶר ערד, וואס פון די פיר יְסוּדוֹת קומען ארויס אלע שְׁלֵעכְטָע מידות (אזוי ווי שוין אויסגעשמועסט פריער אין תורה ד' אות ח'), וּלְמַעַלָּה בְּשֶׁרֶשׁם און די פיר מידות קומען בעצם פון א הויכע פלאץ, הֵם אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת הַיְוָה דאס איז די פיר אוֹתִיּוֹת פונעם שם הַיְוָה בְּרוּךְ הוּא, און דאס איז מרמז אנטקעגן די פיר וועלטן, אַצִּילוֹת,

וְהַעֲנִין — בִּי יֵשׁ אַרְבַּעַה יְסוּדוֹת: אֵשׁ, רוּחַ, מִים, עֶפֶר; וּלְמַעַלָּה בְּשֶׁרֶשׁם הֵם אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת הַיְוָה, וּלְמַטָּה הֵם מַעֲרָבִים מִזָּב וָרַע. וְהַצִּדִּיק גְּמוּר שֶׁהַבְּדִיל וְהַפְּרִישׁ הָרַע מִן הַטוֹב לְגִמְרֵי, עַד שֶׁלֹּא נִשְׁאָר לוֹ שׁוּם רַע מֵאַחַד מֵאַרְבַּעַה יְסוּדוֹת הַנִּלְשָׁהם כָּלֵל הַמִּדּוֹת בִּידוּעַ, וּבִשְׁהוּא בְּבַחֲנִיהָ זֶה מִתֵּר לְהַתְּנָנוֹת בְּרָשָׁעִים:

וְהַצִּדִּיק גְּמוּר אָבֵעֵר דְּעַר צִדִּיק וואס איז אינגאנצן אויסגעארבעט, שֶׁהַבְּדִיל וואס האט אָפֶּגַעטִילט וְהַפְּרִישׁ און אָפֶּגַעשִׁידֵט הָרַע מִן הַטוֹב דאס גוטס שְׁלֵעכְטָס פון דאס גוטס לְגִמְרֵי אינגאנצן, עַד שֶׁלֹּא נִשְׁאָר לוֹ שׁוּם רַע

וְהַעֲנִין — בִּי כָּל רָשָׁע, הַחֲבֵרַת שִׁיתָּהּ לוֹ

בִּיז עס איז אים נישט איבערגעבליבן קיין פִּינְטֵל שְׁלֵעכְטָס מֵאַחַד מֵאַרְבַּעַה יְסוּדוֹת פון די פיר יְסוּדוֹת הַנִּלְשָׁה אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט, שֶׁהֵם כָּלֵל הַמִּדּוֹת וואס פון די פיר יְסוּדוֹת קומען אלע שְׁלֵעכְטָע מידות, בִּידוּעַ אזוי ווי עס איז באוויסט; וּבִשְׁהוּא בְּבַחֲנִיהָ זֶה דְּעַר צִדִּיק וואס האלט ביי דעם, מִתֵּר לְהַתְּנָנוֹת בְּרָשָׁעִים מעג זיך יא רייצן מיט רָשָׁעִים.

וְהַעֲנִין פֶּאָרְוואס טאקע מעג זיך דער צִדִּיק גְּמוּר רייצן מיט רָשָׁעִים? בִּי כָּל רָשָׁע ווייל יעדער רָשָׁע הַחֲבֵרַת מִזֵּי וַיִּין שִׁיתָּהּ לוֹ צִנּוּר אֵז עַר זַאל הָאָבֵן אַ

בְּרִיאָה, יִצִּירָה און עֲשִׂיָּה, וואס דארט שיינען די שמות פונעם אייבערשטן ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן (אזוי ווי מיר האבן אויסגעשמועסט אין סימן ב'), וּלְמַטָּה און דא אונטן, אויף די וועלט הֵם מַעֲרָבִים מִזָּב וָרַע ווערן זיי אויסגעמישט גוט מיט שְׁלֵעכְטָס.

פֶּון די פיר יְסוּדוֹת קומען ארויס אלע שְׁלֵעכְטָע מידות, פון די יסוד אֵש-פִּייער-קומט די גָּאוֹה, און פון רוּחַ-לופט - קומט די שְׁלֵעכְטָע מדה פון רעדן לְשׁוֹן הָרַע און דְּבָרִים בְּטִלִּים, און פון מִים-וואסער - קומען אלע תַּאֲוֹת, און פון

וועג שיקבל דרד שם וואס ער באקומט דורך דעם וועג הרוח שלו זיין גייסט, להשלים תהפוך צו ערפילן וואס עס פעלט אים. ווייל אזוי ווי ביי די קדושה

ולקלקל תצנור תהוא של הרשע און אזוי צעשטערן די וועג פונעם רשע, שמקבל משם תחיות שלו וואס דער רשע נעמט פון דארט זיין לעבעדיגקייט, ועל פן און וויבאלד מען דארף אריינגיין אין די פלאץ פון די טומאה, וואס איז א גרויסע סכנה עס זאל נישט שאטן פארן צדיק, מכרח מוז זיין שיתיה זה הצדיק אז דער צדיק וואס איז עוסק אין מתקן זיין דעם רשע, זאל זיין צדיק גמור א גרויסער צדיק וואס איז אינגאנצן אויסגעארבעט, שאין בו שום רע וואס האט נישט אין זיך קיין שום

שלעכטס, למען לא יהיה בם כדי עס זאל נישט זיין קיין כח להרוח סערה פאר די שטורעם ווינט, שהוא הרוח חיים של הרשע וואס דאס איז די לעבעדיגע גייסט פונעם רשע - לשלם ולהזיק חס ושלום להצדיק צו געוועלטליגן און צו שעדיגן חס ושלום דעם צדיק, בעת שיורד ווען ער נידערט אראפ להמדה רעה צו די שלעכטע מדה

צנור שיקבל דרד שם הרוח שלו להשלים תהפוך, והצנור הוא - דרד המדה רעה מארבעה יסודות שהמשיך והגביר - הוא הדרד והצנור שמקבל דרד שם הרוח חיים שלו להשלים תהפוך, ובשהצדיק רוצה להשפילו, הוא מכרח לירד להמדה רעה תהוא שהגביר עליו הרשע, להכניעה ולקלקל תצנור תהוא של הרשע, שמקבל משם תחיות שלו. ועל פן מכרח שיתיה זה הצדיק צדיק גמור, שאין בו שום רע, למען לא יהיה בם להרוח סערה, שהוא הרוח חיים של הרשע, לשלם ולהזיק, חס ושלום, להצדיק בעת שיורד להמדה רעה של

איז דא פאר יעדן צדיק א באזונדערע וועג, אזוי ווי די הייליגע חכמים זכרונם לברכה זאגן (תענית ט:): 'כל צדיק וצדיק הקדוש ברוך הוא עושה לו חזיון בפני עצמו', דער אייבערשטער געבט פאר יעדן צדיק א באזונדערע וואוינונג, לויט וויפיל דער צדיק האט געהארעוועט און זיך געפלאגט אין עבודת השם, אזוי אויך זה לעמת זה עשה, ביי די טומאה - האט יעדער רשע זיין וועג ביי די טומאה, והצנור הוא דרד המדה רעה און דער רער איז די וועג פון זיין שלעכטע מדה, מארבעה יסודות פון די

פיר יסודות שהמשיך והגביר וואס ער האט געצויגן צו זיך, און זיך געשטארקט; הוא הדרד והצנור דאס איז די וועג און די רער שמקבל דרד שם הרוח חיים שלו וואס ער באקומט פון דארט זיין לעבעדיגע גייסט להשלים תהפוך צו ערפילן וואס פעלט אים.

ווען דער צדיק וויל אונטערטעניגן דעם

מִדָּה שִׁינֹרֵד לְתוֹכָהּ וְאֵס עַר גִּיט אַרָּאפּ
יַעֲצֹט צו די שְׁלֶעכְטע מִדָּה, הוּא לְהַכְנִיעָה
וְלַהֲשִׁילָה אִיז דָּאס נָאר צו צַעקְלֶאפֶן און
אויס־רִיטֶן די שְׁלֶעכְטס, בְּבַחֲנִית אַזוי ווי

עס שְׁטִיט אין פֿסוק
(בראשית י"ג, א): וַיַּעַל

אַבְרָם מִמִּצְרָיִם אַבְרָהָם
אַבִּינו אִיז אַרויס פון
מִצְרַיִם, 'עס רְכּוּשׁ
גְּדוֹל' מִיט א גֵּרוּס
פֿאַרמֶעגן, דָּאס מִינט
מַעַן, עַר הָאט מִתְקַן
גַּעוֹנען און אַרויס
גַּענוּמַען פון דָּארט
פֿאַרפֿאַלענע נְשָׁמוֹת).

וְזֵהוּ און דָּאס אִיז וואס
שְׁטִיט אין פֿסוק
(תהלים קמ"ז, א): מִ'שָּׁפִיל

רָשָׁעִים עַדִּי אֶרְיָן
[דער אַייבערשטער
אונטערשטענִיגט די
רָשָׁעִים בִּיז צו דער
עֶרֶד]. די ווערטער
רָאשִׁי תִּבּוֹת אִיז די
רָאשִׁי תִּבּוֹת: אַשׁ

פֿייער, רוּחַ לּוֹפֶט, מִים וואסער, עֶפֶר עֶרֶד,
שֶׁהם וואס די פֿיר זאכן זענען כָּל הָאֲרֻבָּעָה
יְסוּדוֹת די פֿיר יסודות מִיט וואס די וועלט
איז באשאפֿן געווארן, שֶׁהם כָּלֵל כָּל הַמִּדּוֹת
וואס פון זיי קומען אַלע שְׁלֶעכְטע מִדּוֹת,
שְׁצָרִיבִין לְכָרֶם וואס מַעַן דָּארף זיי
אויסאַרבעטן, בְּבִירוֹ גָּמוּר בִּיז מַעַן ווערט
אַינגאַנצן רִיין, עַד שְׁלֵא יִהְיֶה בּוֹ בִּיז עַס זָאל
מַעַר נִישְׁט בְּלִיבֶן אין אִים, שׁוּם אַחִיזָה
מִשׁוּם רַע קיין שׁוּם שְׁלֶעכְטס, שְׁבָשׁוּם מִדָּה

שֶׁל הָרָשָׁע פונעם רָשָׁע, לְקַלְקֵלָה עַס אַוועק
צו נַעמָען; כִּי ווייל דַּעמָאלט ווען דער
צִדִּיק אִיז אַינגאַנצן רִיין פון שְׁלֶעכְטס, אִין
לְהָרַע הָאט נִישְׁט די שְׁלֶעכְטס פונעם רָשָׁע,

שׁוּם תַּפְסִיחַ וְאַחִיזָה קיין
שׁוּם וועג ווי זיך צו
קענען אַנכאַפֿן בְּהַצְדִּיק
גָּמוּר אִינעם אַמְתִּין
צִדִּיק, וְאִין לֹא מָקוֹם
לְאַחֹז בּוֹ און קיין שׁוּם
וועג ווי אַזוי אִים צו
שְׁעִדִּיגן, ווייל דער
צִדִּיק אִיז אַינגאַנצן
רִיין, עַר הָאט
אויסגעאַרבעט די פֿיר
יסודות עַס זָאל זיין
אַינגאַנצן רִיין פון
שְׁלֶעכְטס, און דערפֿאַר
ווערט עַר אַנגעוויפֿן
'צִדִּיק גָּמוּר'.

(וְגַם און נִישְׁט נָאר
דער רָשָׁע קען נִישְׁט
שְׁלֶעכְטס טון פֿאַרן
צִדִּיק, ווייל עַר
הָאט אויסגעאַרבעט

אַינגאַנצן אַלע זיינע מִדּוֹת, צו זיין
אַינגאַנצן רִיין, נָאר אויף מַהמְדָּה רַעָה
בְּעֻצְמָה פון די שְׁלֶעכְטע מִדָּה אַלִּיין,
שִׁינֹרֵד לְהַכְנִיעָה וואו דער צִדִּיק נִידערט
יַעֲצֹט אַרָּאפּ אִיר צו מְכַנֶּיעַ זיין, אִין לֹא
שׁוּם תַּפְסִיחַ הָאט דער צִדִּיק אויף נִישְׁט
קיין שׁוּם שְׁיִיכוּת מִיט די שְׁלֶעכְטע זאַכן,
חֵם וְשָׁלוֹם דער אַייבערשטער זָאל אונז
אַפֿהִיטֶן. רַק מַה נָאר די אַיינציג־גֶּסְטע זאך
וואס דער צִדִּיק הָאט א שְׁיִיכוּת מִיט די

הָרָשָׁע לְקַלְקֵלָה, כִּי אִין לְהָרַע
שׁוּם תַּפְסִיחַ וְאַחִיזָה בְּהַצְדִּיק
גָּמוּר, וְאִין לֹא מָקוֹם לְאַחֹז בּוֹ.
(וְגַם מַהמְדָּה רַעָה בְּעֻצְמָה
שִׁינֹרֵד לְהַכְנִיעָה אִין לֹא שׁוּם
תַּפְסִיחַ, חֵם וְשָׁלוֹם, רַק מַה
שִׁינֹרֵד לְתוֹכָהּ הוּא לְהַכְנִיעָה
וְלַהֲשִׁילָה, בְּבַחֲנִית (בראשית
י"ג): וַיַּעַל אַבְרָם מִמִּצְרָיִם):

וְזֵהוּ (תהלים קמ"ז): מִ'שָּׁפִיל
רָשָׁעִים עַדִּי אֶרְיָן —
רָאשִׁי-תִּבּוֹת: אַשׁ, רוּחַ, מִים,
עֶפֶר, שֶׁהם כָּל הָאֲרֻבָּעָה
יְסוּדוֹת, שֶׁהם כָּלֵל כָּל הַמִּדּוֹת,
שְׁצָרִיבִין לְכָרֶם בְּבִירוֹ גָּמוּר,
עַד שְׁלֵא יִהְיֶה בּוֹ שׁוּם אַחִיזָה

פון קיין שום שלעכטע מדה מהארבעה יסודות פון די פיר יסודות הנ"ל וואס איז פריער אויסגעשמועסט, ואזי הוא צדיק גמור און נאר דעמאלט איז ער א צדיק גמור, כנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט (אין דעם אות). ואז דיקא און נאר דעמאלט, בשמבדיל הרע ווען ער טיילט אפ די שלעכטס מארבעה יסודות פון די פיר יסודות אש פייער, רוח לופט, מים וואסער, עפר און ערד, אזי הוא דעמאלט משפיל רשעים עדי ארץ האט ער די כח צו קענען מכניע זיין די רשעים, כנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט.

מה שאין בן צדיק שאינו גמור אנדערש איז אבער דער צדיק וואס איז נאכנישט ביי די מדרגה, אף שאין לו שום עברה אפילו דער צדיק האט טאקע נישט קיין עבירות, אף על פי כן מיט דעם אלעם, עדין לא הבדיל הרע לגמרי והרע עדין בכח, ועל כן אסור לו להתגרות ברשעים, כי יש מקום להרע לאחז בו, ויוכל להזיק לו, חס ושלום, האריכות רוח של הרשע, שהוא גדול בשעתו בבחינת רוח סערה כנ"ל.

וזהו שאמרו רבותינו, וברזנים לברכה (ברכות ז:): והבתיב: אל התתחר

אייבערשטן, ער האט די רוח חיים וואס איז באהאלטן אין די תורה. וזהו שאמרו רבותינו וברזנים לברכה דאס איז פשט וואס חכמינו וברזנים לברכה זאגן (ברכות ז:): 'מותר להתגרות ברשעים בעולם הזה' מען מעג זיך רייצן מיט רשעים אויף די וועלט, און אז

אנכאפן אין אים, ויוכל להזיק לו און עס וועט אים דעמאלטס קענען שעדיגן - חס ושלום דער אייבערשטער זאל אפהיטן - האריכות רוח של הרשע די לאנגע גייסט און אטעם פונעם רשע שהוא גדול בשעתו וואס איז גרויס אין איר צייט, בבחינת רוח סערה אזוי ווי א שטורעם ווינט וואס שטורעמט, וואס אין די צייט פונעם שטורעם איז דאס א סכנה, אזוי אויף דער רשע אין זיין צייט וואס עס גייט אים גוט קען ער שעדיגן, כנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט (אות ג): ווייל נאר דער צדיק וואס האט זיך אינגאנצן אויסגעארבעט, ער האט אפגעטיילט די שלעכטס פון די פיר יסודות - ער קען זיך אראפלאזן אין די טומאה פון די רשעים, ער האט נישט וואס מורא צו האבן, ווייל ער לעבט מיטן

אייבערשטן, ער האט די רוח חיים וואס איז באהאלטן אין די תורה. וזהו שאמרו רבותינו וברזנים לברכה דאס איז פשט וואס חכמינו וברזנים לברכה זאגן (ברכות ז:): 'מותר להתגרות ברשעים בעולם הזה' מען מעג זיך רייצן מיט רשעים אויף די וועלט, און אז

איינער וועט דיר פרעגן וועלכע עס שטייט דאך אין פסוק: 'אל תתחר במרעים' זאלסט זיך נישט רייצן מיט רשעים? (תהלים ל"ז, א), זאלסטו אים ענטפערן: 'מי

שלבנו נוקפו' וועס די הארץ קלאפט פון שרעק - 'אומר בן ער זאגט אזוי, אז מען טאר זיך נישט רייצן מיט רשעים; וואס מיינט דאס 'וועס די הארץ קלאפט'? פרש רש"י זאגט רש"י: 'הירא מעברות שפידו' דער מענטש וואס שרעקט זיך פון די עבירות פון זיין האנט, דער טאר זיך נישט רייצן מיט רשעים; דארף מען אבער פארשטיין וואס איז די לשון 'שפידו', זאגט דער רבי: 'שפידו' ד"קא ער כאפט אן די לשון 'עבירות שפידו' די

עבירות פון זיינע הענט, וואו שאמרנו דאס מיינט, דאס וואס מען האט פריער גערעדט, אז נאר דער צדיק גמור מעג זיך אראפלאזן אין די טומאה פונעם רשע אים צו מכניע זיין, אבער דער וואס האט נאכנישט אויסגעארבעט זיין גאנצע שלעכטס, בי באמת אין לו שום עברה אפילו ער האט נישט קיין שום עבירות, רק שהוא ירא עדין נאר ער שרעקט זיך נאך מעברות פון עבירות שפידו וכו'.

במרעים"? (תהלים ל"ז) 'מי שלבו נוקפו' אומר בן; פרש רש"י: 'הירא מעברות שפידו' — 'שפידו' ד"קא, וואו שאמרנו, בי באמת אין לו שום עברה, רק שהוא ירא עדין מעברות שפידו וכו' לעשות, בי הרע עדין בכת, בי לא זכה עדין לבחינת לא יאנה לצדיק כל און, ואינו פטוח עדין שלא יארע לו מכשול עברה, חס ושלום, ועל בן אסור לו להתגרות ברשעים בנ"ל.

וזהו: "תחריש כבלע רשע צדיק ממנו" (חבקוק א), ואמר רבתינו, זכרונם לברכה (בבא

לעשות וואס איז אין זיינע הענט און אין זיינע כחות צו טון, בי הרע עדין בכת ווייל די שלעכטס ליגט נאך אין אים, ער איז נאכנישט אינגאנצן אויסגעארבעט, בי לא

זכה עדין ווייל ער האט נאכנישט זוכה געווען לבחינת צו די מדרגה פונעם צדיק גמור, וואס ביי אים שטייט אין פסוק (משלי י"ב, כא): 'לא יאנה לצדיק' עס וועט נישט פאסירן פארן צדיק, 'כל און' קיין שום זינד, אפילו בשוגג, ואינו פטוח עדין ער איז נאכנישט פארזיכערט, שלא יארע לו אז עס וועט אים נישט פאסירן מכשול עברה געשטרויכלט צו ווערן מיט אן עבירה, חס ושלום דער אייבערשטער זאל אונז אפהיטן - ועל בן וועגן דעם אסור לו להתגרות

ברשעים טאר ער זיך נישט רייצן מיט רשעים, בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אין דעם אות).

וזהו און דאס איז פשט וואס שטייט אין פסוק: 'תחריש' דו פארשווייגסט - 'כבלע רשע' ווען דער רשע שלניגט איין, 'צדיק ממנו' דעם וואס איז מער צדיק פון אים (חבקוק א, יג), מען דארף פארשטיין וואס זאגט ער צדיק ממנו? וואס מיינט ער מיט די ווארט 'ממנו'? ואמר רבתינו

זכרונם לברכה (בבא מציעא עא.) זאגן די הייליגע חכמים, 'צדיק ממנו בולע' דער רשע שלינגט איין נאר דעם צדיק וואס איז נישט קיין 'צדיק גמור', נאר ער איז א 'צדיק ממנו', ער איז מער צדיק פון אים, אבער 'צדיק גמור אינו בולע' דער רשע קען נישט איינשלינגען דעם צדיק גמור, און דער רבי איז מסביר, וואס כאפט ער אן די לשון 'בולע' איינשלינגען? 'בולע' דיקא ער דרוקט זיך אויס דיקא מיט דעם לשון פון איינשלינגען, כי הוא בולע אותם ממש ווייל דער רשע שלינגט צדיק באריכת הרוח שלו מיט זיין לאנגע אטעם שהוא גדול בשעתו וואס איז זייער גרויס פאר די ביסל צייט, און עס קען זיין אז ער וועט חס ושלום אראפפאלן אין עבירות, אבל צדיק גמור אינו בולע אבער דעם גרויסן צדיק קען דער רשע גארנישט שלעכטס טון, כי אין לבו נוקפו ווייל זיין הארץ קלאפט אים נישט, מחשש מכשול עברה ער האט נישט קיין שרעק אז ער וועט אראפפאלן אין עבירות, כנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט, כי כבר במל הרע למרי ווייל ער האט שוין אינגאנצן אוועק גענומען פון זיך דאס שלעכטס, מכל המדות פון אלע מידות והתאוות של כל הארבעה מידות פון די אלע פיר יסודות.

ועל כן און וועגן דעם, זה הצדיק גמור דער צדיק וואס איז אינגאנצן אויסגעארבעט, וכל הנלוים אליו און אויף אלע וואס זענען צוגעבינדן צו דעם צדיק, דאס הייסט זיי גייען אין די וועגן פונעם צדיק אמת, אפילו זיי זענען נאך ווייט פון זיין אויסגעארבעט, זיי האבן נאכנישט פארראכטן זייערע פיר יסודות, זיי ליגן נאך אין זייערע תאוות, מתרים מען זיי אויף להתגרות ברשעים זיך רייצן מיט די רשעים. אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תנחומא

ורא, ט): 'אשר יהן הצדיקים' וואויל איז פאר די צדיקים, 'ואשרי דבקהם' און וואויל איז פאר די וואס קלעבן זיך צו צום צדיק; ווייל די וואס זענען דבוק צום צדיק באקומען פונעם צדיק א רוח חיים, ווייל דער צדיק איז אזוי בטל ומבוטל צום אייבערשטן, אז ער שיינט ארויף די ליכטיגע איינגעזעמטע זיסע לויטערע שיינ פונעם אייבערשטן אין אלע וואס זענען צוגעקלעבט צו אים, און אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות חנוכה הלכה ב, אות א): 'כי שמענו מפיו הקדוש' איך האב אליין געהערט פון רבינו מויל, 'שאפילו כשמקרבין ומקושרין לצדיק כזה' אפילו ווען מען איז צוגעבינדן און באהאפטן צום צדיק אמת, 'יכולים גם כן לעמוד כנגד הרשעים' קען מען אויף

ווייל דער רשע שלינגט ממש איין דעם צדיק באריכת הרוח שלו מיט זיין לאנגע אטעם שהוא גדול בשעתו וואס איז זייער גרויס פאר די ביסל צייט, און עס קען זיין אז ער וועט חס ושלום אראפפאלן אין עבירות, אבל צדיק גמור אינו בולע אבער דעם גרויסן צדיק קען דער רשע גארנישט שלעכטס טון, כי אין לבו נוקפו ווייל זיין הארץ קלאפט אים נישט, מחשש מכשול עברה ער האט נישט קיין שרעק אז ער וועט אראפפאלן אין עבירות, כנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט, כי כבר במל הרע למרי ווייל ער האט שוין אינגאנצן אוועק גענומען פון זיך דאס שלעכטס, מכל המדות פון אלע מידות והתאוות של כל הארבעה מידות פון די אלע פיר יסודות.

אויפֿשטיין קעגן די רשעים, ו'ולהתגבר עליהם' און זיך שטארקן אויף זיי; דורךדעם וואס מען האט ליב דעם צדיק מיט א גאר שטארקע ליבשאפט, מיט

דעם טוט דער צדיק פארצייען די עבירות וואס מען איז נכשל געווארן איידער די התקרבות צום צדיק, אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ד), און אויך העלפט אים דער צדיק ער זאל נישט אראפפאלן מער אין עבירות, ביז ער הצדיק ווייל דער צדיק

יכול לירד קען אראפגיין לתוך כל הצנורות צו אלע רערן של כל המדות רעות שלהם פון אלע זייערע שלעכטע מידות, שהגבירו על עצמם וואס זיי האבן געשטארקט אויף זיך, ולשברם ולבטלם און ער קען דאס צעברעכן און דאס אינגאנצן אוועק נעמען, ועל ידי זה און אזוי האט דער צדיק די כח הוא משפיל רשעים עדי ארץ צו אונטערטעניגן די רשעים ביז צו דער ערד, כנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט. [דאס איז זייער שטארקע חזיון פאר יעדער מענטש וואס וויל תשובה טון און ער ווייסט ביי זיך ווי ווייט ער איז, און אז ער האט שוין א צנור אין די טומאה, ער ליגט רחמנא לצלן אין עבירות, ער איז שוין אזוי צוגעקלעבט צו טומאה אז ער זעט שוין נישט קיין וועג ארויס פון די טומאה השם ישמרנו, זאל ער גלייבן אז אויב ער וועט זיך מבטל זיין אינגאנצן

צום אמת'ן צדיק און צום רבי'ן פונעם דור, וועט דער צדיק אים מתקן זיין און ער וועט זוכה זיין אז ער וועט ווערן א שליח פארן צדיק אמת, און דורך אים וועט דער צדיק אראפגיין אינעם צנור פונעם רשע און אלעס מתקן זיין, דורךדעם וואס ער וועט גיין הפצה און פארשפרייטן דעם צדיק'ס עצות פאר די וועלט].

בי זה הצדיק יכול לירד לתוך כל הצנורות של כל המדות רעות שלהם, שהגבירו על עצמם ולשברם ולבטלם, ועל-ידי זה הוא משפיל רשעים עדי ארץ, כנ"ל:

ו' ולבוא לזה, להפריש ולהבדיל ולבטל הרע מהטוב, הוא על-ידי תורה ותפלה,

ו יעצמ גייט דער רבי אויסשמועסן און פארשטיין געבן, ווי אזוי טאקע קען מען זוכה זיין צו קומען צו די הויכע מדרגה צו ווערן א צדיק גמור, זיין אפגעשיידט און אפגעטיילט פון די שלעכטס.

ולבוא לזה און צו קענען אנקומען צו דעם, להפריש ולהבדיל ולבטל הרע מהטוב צו אפשיידן און אפטיילן די מידות וואס זענען ביי אים אויסגעמישט שלעכטס מיט גוטס, און אינגאנצן ארויסנעמען די שלעכטע פון די גוטע; הוא על ידי תורה ותפלה דאס איז דורך לערנען און דאווענען. אזוי ווי דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן רפז), וואס האט א איד צו טון אויף די וועלט? נאר דאווענען און לערנען און דאווענען; און דאס איז געווען די עבודה פון אלע צדיקים, זיי האבן זיך באשעפטיגט זייער גאנצע לעבן נאר מיט לערנען און דאווענען בתמימות ופשיטות אן קיין חכמות, און

אזוי זענען זיי ארויף אלץ העכער און העכער ביז זיי האבן זוכה געווען זיך אפצושטיין פון שלעכטס, און אפטיילן און ארויסנעמען די שלעכטס פון די גוטס, ביז זיי זענען נכלל געווארן אינעם אייבערשטן, עס האט זיי שטענדיג געשיינט די שם הוי"ה ברוך הוא, און זיי האבן

שפאצירט אין אלע וועלטן מיט שמות און יחודים אזוי ווי מען שפאצירט אין א שיינע וואונדערליכע גארטן; און דער הייליגער רבי וויל זיך אויף צוברענגען צו די הויכע מדרגה, און אויב דו וועסט אננעמען די ווערטער פון הייליגן רבי'ן בתמימות ופשיטות, צו לערנען יעדן טאג די הייליגע תורה און זיך מוסר נפש זיין צו דאווענען שחרית מנחה מעריב מיט מנין און מיט כוונה, און זיך מתבודד זיין, דאס הייסט זאלסט גיין אין א ליידגע פלאץ וואו קיינער ווייסט נישט און דארט זאלסטו זיך אויסגיסן דיין הארץ צום אייבערשטן און וויינען צו אים טעג און יארן ער זאל רחמנות האבן אויף דיר, ער זאל זיך מקרב זיין צו אים, וועסטו אויף זוכה זיין צו אפטיילן דינע הייסע בלוט וואס דער יצר הרע ברענט אין דיר, און דו וועסט אויף זוכה זיין צו אפשיידן און אפטיילן די שלעכטס פון דאס גוטס, ביז דו וועסט נכלל ווערן אינעם אייבערשטן, וואויל איז דיר און וואויל איז דיין חלק. ולמוד התורה יהיה און ווען מען לערנט תורה דארף מען בעיקר ללון לעמקה של הלכה לערנען גוט 'הלכה';

[דער פסוק זאגט (יהושע ח, ט): 'וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העם', זאגן די הייליגע חכמים זכרונם לברכה (מגילה ג): 'מלמד שלן בעומקה של הלכה', יהושע בן נון האט געלערנט הלכה], הינו ללמד פוסקים מען דארף לערנען שלחן ערוך צו וויסן ווי אזוי זיך צו פירן, וואס מען מעג טון און וואס מען

טאר נישט טון, און דעריבער האט דער הייליגער רבי אונז זייער אנגעזאגט אויף לערנען הלכה. אזוי ווי רבי נתן זאגט (שיחות הר"ן, סימן כט): 'על לימוד הפוסקים הזהיר רבינו ז"ל מאוד', וראוי ללמוד כל הד' חלקי שלחן ערוך מראשם ועד סופם כסדר', עס איז גוט צו לערנען גאנץ שלחן ערוך פון אנהויב ביזן ענדע, און אויב מען האט נישט די מעגליכקייט - זאל מען לערנען 'שלחן ערוך הקטנים', דאס מיינט מען מחבר און רמ"א, און ווען מען וועט ענדיגן אלע ד' חלקים פון שלחן ערוך זאל מען נאכאמאל אנהויבן לערנען, און אזוי זאל מען טון א גאנץ לעבן, ווייל דורך לערנען הלכה גייט ארויס די שלעכטס פון די גוטס, מען ווערט א צדיק.

פארוואס דורך לערנען הלכה קען מען אפטיילן און אוועקנעמען די שלעכטס פון די גוטס? בי' יש בהתורה ווייל אין די תורה איז דא אחיות הטוב זאכן וואס זענען גוט, זאכן וואס מען מעג טון און מען דארף טון, ויהרע און אויף שטייט אין די תורה זאכן וואס מען טאר נישט טון, דאס זענען די שלעכטע

זאכן, שְׁנֵאֲחֵיו מִבְּחִינַת אֲסוּר וְהִתֵּר עַם זַעֲנֵעַן דָּא זֶאכֶן וואס זַעֲנֵעַן אֲסוּר צו טון, און זאכן וואס מַעַן מַעַג טון, מָמָא זאכן וואס זַעֲנֵעַן טָמֵא וּמְהוּר און זאכן וואס

זַעֲנֵעַן טְהוֹר, בָּשָׂר זאכן וואס זַעֲנֵעַן כָּשֵׁר וּפְסוּל און זאכן וואס זַעֲנֵעַן פְּסוּל, שְׁיֵשׁ בְּחִתּוּרָה די אלע זאכן שְׁטִייעַן אין די תּוֹרָה, וְכָל זְמַן שְׁאִינוּ מְבַרֵּר הַחֲלָכָה און ווילאנג מַעַן האט נאכנישט אויסגעקלארט וואס די הֲלָכָה איז, הוא מַעַרֵב טוֹב וְרַע איז דאס אויסגעמישט גוט מיט

שְׁלֵעֲכֻט, מַעַן ווייסט נישט וואס צו טון, מַעַן ווייסט נישט ווי אזוי זיך צו פירן, מַעַן ווייסט נישט וואס איז גוט און וואס איז שְׁלֵעֲכֻט, וְעַל כֵּן און אז מַעַן ווייסט נישט וואס מַעַן טאר נישט טון אִינוּ יָכוֹל לְהַפְרִישׁ קֵעַן מַעַן נישט אָפֿטִיילן וּלְבַטֵּל און אוועק נַעֲמֵעַן הָרַע די שְׁלֵעֲכֻט מִחֻטּוֹב פון די גוטס, מַעַן קֵעַן חֵס וְשְׁלוֹם זאגן אויף זאכן וואס זַעֲנֵעַן אֲסוּר אז דאס איז מוּתָּר און אזוי ווייטער, דערפאר האט דער רבי זייער מקפיד געווען מַעַן זאל לערנען הֲלָכָה און זיך נישט אוועק ריין פון שְׁלַחַן עֲרוּך, און ווען מַעַן האט געזאגט פארן רבי'ן חידושי תורה אויף זיינע ספרים האט דער רבי געזאגט: 'איר מעגט קנייטשן מיין ספר ווי איר ווילט', דאס מיינט, איר קענט מחדש זיין חידושים, אבער מיט איין תנאי, 'נישט אוועק גיין אפילו פון א קליינע סעיף אין

שְׁלַחַן עֲרוּך', ווייל נאר מיט הֲלָכָה קען מַעַן אָפֿטִיילן דאס שְׁלֵעֲכֻט פון דאס גוטס, וְהוּא בְּבִחִינַת און דאס איז וואס שְׁטִיט אין פֿסוק (משלי י"א, כז): 'וְדֹרֵשׁ רָעָה'

דער וואס זוכט צו טון שְׁלֵעֲכֻט פאר אנדערע, 'תְּבוֹאֲנוּ' וועט קומען צו אים די שְׁלֵעֲכֻט; דער רבי זאגט נאך א פֿשט, 'וְדֹרֵשׁ רָעָה' דער וואס לערנט תורה מיט די שְׁלֵעֲכֻט, דאס הייסט ער נעמט נישט ארויס די שְׁלֵעֲכֻט, ער איז נישט מְבַרֵּר 'שְׁמַעְתָּהּ

אֲסוּר וְהִתֵּה, טָמֵא וְטְהוֹר, בָּשָׂר וּפְסוּל, שְׁיֵשׁ בְּחִתּוּרָה; וְכָל זְמַן שְׁאִינוּ מְבַרֵּר הַחֲלָכָה הוּא מַעַרֵב טוֹב וְרַע; וְעַל כֵּן אִינוּ יָכוֹל לְהַפְרִישׁ וּלְבַטֵּל הָרַע מִחֻטּוֹב, וְהוּא בְּבִחִינַת (משלי י"א): 'וְדֹרֵשׁ רָעָה תְּבוֹאֲנוּ'; עַד אֲשֶׁר הוּא מַעַן וּמְבַרֵּר הַפֶּסֶק-הַחֲלָכָה וּמְבַרֵּר הָאֲסוּר וְהַמְּתָר וְכוּ',

אליבא דהלכתא, מַעַן לערנט נישט מיט די פֿוֹנָה צו וויסן ווי אזוי דער אייבערשטער וויל מַעַן זאל זיך פירן, 'תְּבוֹאֲנוּ' וועט די שְׁלֵעֲכֻט קומען צו אים, אזוי ווי די הייליגע חכמים דרש'ענען דעם פֿסוק אויף דואג און אחיתפל (פדרש תהלים א, א), וואס זיי האבן נישט זוכה געווען ארויסצונעמען פון די תורה א וועג ווי אזוי זיך צו פירן און ווי אזוי צו לעבן מיטן אייבערשטן, ווייל זיי האבן נישט געלערנט קיין הֲלָכָה, דעריבער - 'נַעֲקְרוּ מִן הָעוֹלָם' זענען זיי אויסגעריסן געווארן פון די וועלט.

מַעַן דארף לערנען אויף א וועג צו וויסן ווי אזוי זיך צו פירן, עַד אֲשֶׁר הוּא מַעַן וּמְבַרֵּר הַפֶּסֶק הַחֲלָכָה אויסקלארן און נאכקוקן וואס איז די הֲלָכָה, וּמְבַרֵּר הָאֲסוּר וְהַמְּתָר וְכוּ' און זיין קלאר וואס איז מוּתָּר צו טון און וואס איז אֲסוּר צו טון, וואס

איז טמא און וואס איז ריין, וואס איז
כשר און וואס איז פסול, דהינו על ידי
למוד פוסקים דורך לערנען הלכה אוי
מפריש הטוב מהרע טיילט ער אפ די גוטס
פון די שלעכטס;

דערפאר זאגן חכמינו
זכרונם לברכה (ברכות
ח.) : 'מיום שחרב בית
המקדש' פון די טאג
פונעם חורבן בית
המקדש, 'אין לו
להקדוש ברוך הוא
בעולמו' האט נישט
דער אייבערשטער
אויף די וועלט, 'אלא
ד' אמות של הלכה'
נאר די פלאץ וואו מען
לערנט הלכה; ווייל

דארט וואו מען לערנט הלכה דארט
קומט די רוח חיים, דארט איז די שכינה
הקדושה, ווייל דארט נעמט מען אנוועק
די שלעכטס פון די גוטס און מען איז
ממשך די רוח חיים פון די תורה.

אך לזכות לזה השכל אבער ווי אזוי איז
מען זוכה צו האבן די שכל שייכל
ללון לעמקה של הלכה צו קענען צוטרעפן
צום אמת, וויסן וואס איז מותר און וואס
איז אסור? הוא על ידי תפלה דאס איז
דורך תפלה, בי ממש נמשך השכל וואס
פון דארט קומט די שכל, ווייל דורכדעם
וואס מען בעט דעם אייבערשטן - ווערט
מען נכלל אינעם אייבערשטן און מען
באקומט א ריינעם שכל און א קלארע מח
צו קענען ארויסנעמען א קלארע פסק
וואס די הלכה איז, און זיך אפטיילן פון

שלעכטס און ציען צו זיך די רוח חיים
פונעם צדיק.

ו דער רבי גייט יעצט מסביר זיין, וואס
האט תפלה צו טון מיט גרויס

מאכן די שכל צו קענען
זוכה זיין אויסצוקלארן
א 'הלכה'.

והענין די זאך איז כמו
שכתוב בתקוני
זהר אזוי ווי עס שטייט
אין הייליגן תיקוני

זהר (תקון י"ד, כט.) : 'גן
דא אוריתא' דער גארטן
מיינט מען די הייליגע
תורה, בי התורה ווייל
די הייליגע תורה תורה
שבכתב' - נקראת גן
ווערט אנגערופן 'גן'.

די ווארט גן, איז בגימטריא דריי און
פופציג (53), און אין די תורה איז דא
דריי און פופציג פרשיות, ונשמות ישראל
און אידישע קינדער המעינים ומבינים
בהתורה וואס לערנען און פארשטייען די
תורה, דורך די 'תורה שבעל פה' וואס איז
מסביר די תורה שבכתב - הם בחינת זיי
זענען אזוי ווי עשבין ודשאין די גראזעלעך
און קרייטעכצער, דאתרביאו בגן וואס
וואקסן אינעם גארטן. און אזוי ווי אין א
גארטן קען נאר וואקסן אויב מען טרינקט
אן די גארטן מיט וואסער, אזוי אויף
דארף די הייליגע תורה און די אידן וואס
לערנען די תורה - וואס איז צוגעגליכן צו
א גארטן און צו גראזעלעך - אויף האבן
וואסער, אויב אזוי - פרעגט דער הייליגער
זהר - (תיקונים, שם) : ומאין הם גדלים פון

זאגט דער הייליגער זוהר (תיקונים, תיקון מג, דף כב.): 'פאלו הוא יסלק' איז דאס אזוי ווי ער נעמט אונזעק 'נביעו מההוא נהר ומההוא גן' די קוואל פונעם גארטן, דאס מיינט מען די שכינה הקדושה].

ומהיכן מקבלין החכמה והשכל און ווי אזוי איז מען זוכה צו באקומען חכמה און שכל, אז דאס לערנען זאל זיין צוגעבינדן מיטן אייבערשטן, שהוא בחינת המעין וואס איז ווי א קוואל וואס טרינקט אן די

גארטן, אז די תורה זאל נישט זיין קיין טריקענע תורה, נאר דאס לערנען זאל זיין אנגעטרונקען מיט חיות אלקותו יתברך? הוא מהתפלה דאס באקומט מען דורך תפלה. כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ויאל ד, יח): 'ומעין' און א קוואל, דאס מיינט די חכמה - 'מבית ה' יצא' וועט ארויסגיין פונעם בית המקדש, הוא התפלה וואס די בית המקדש איז מרמז אויף תפלה - דאווענען צום אייבערשטן, ווייל חכמה באקומט מען פון תפלה, וואס תפלה קומט פון די הויז פונעם אייבערשטן, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ישעיהו נ"ו, ט): 'כי ביתי' ווייל מיין הויז 'בית תפלה' איז א הויז פון דאווענען; ווייל דורך תפלה, דורך בעטן דעם אייבערשטן - איז מען זוכה צו באקומען א ריינע מח, מען הויבט אן פארשטיין אלע סודות וואס ליגט

וואו וואקסן די נשמות? 'ומאן אשקי ורבי כה אלני ועשבין ודשאין' ווער טרינקט זיי אן? ענטפערט דער זוהר: הוא ממעין דאס איז דורך די קוואל, דא חכמה

דאס איז די חכמה, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שיר השירים ד, ט): 'מעין גנים' די קוואל פונעם גארטן, דאס הייסט די קוואל וואס איז מרמז אויף חכמה, טרינקט אן דעם גארטן; דאס מיינט ווען דער מענטש איז זוכה צו זיין צוגעקלעבט צום

אייבערשטן, קען ער וואקסן און שפראצן ריכטיג - מיט די הייליגע תורה.

דער רבי ווייזט אונז די וועג, ווי אזוי מען איז זוכה צו קענען מברר זיין א הלכה און אזוי קענען אפטיילן און מבטל זיין די שלעכטס פון דאס גוטס, דאס גייט מיט אפאר שטאפלען. ערשטנס, עס איז דא א גארטן, דאס איז 'תורה שכתב'. אינעם גארטן זענען דא די צדיקים וואס רש'ענען די תורה וואס דאס איז די 'תורה שבעל פה', ביז מען איז מברר שמעתתא אליבא דהלכתא, צוצוקומען ללון בעומקה של הלכה, צו פארשטיין גוט די 'הלכה'; אבער דאס אלעס מוז גיין מיטן קוואל, מען דארף וויסן אז אין יעדע זאך איז באהאלטן סודות התורה, חיות אלקותו יתברך, וואס דאס איז 'חכמה', און אויב חס ושלום מען קוקט אן די תורה נאר פשוט, באופן פשוט -

באהאלטן אין די הייליגע תורה, והוא בחינת און אזוי איז מען זוכה מביא מבח אל הפעל צו ווערן אן ערליכער איד, ווייל דורך די צוויי זאכן, אז מען לערנט און מען בעט דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו פארשטיין דאס לערנען און מקיים זיין וואס מען לערנט - איז מען זוכה צו באקומען א רייע מח מחשבה און אזוי קען מען שפאצירן אינעם גארטן, לערנען תורה און מחדש זיין חדושים אין די תורה, ביז מען קומט צו מברר זיין הלכה און צו ארויסנעמען די שלעכטס פון דאס גוטס, ווייל דורך די צוויי זאכן, תורה און תפלה - קען מען זוכה זיין אפצוטיילן די שלעכטס פון דאס גוטס.

דער רבי איז אונז מגלה ווי אזוי מען קען זוכה זיין צו קומען צו די הויכע מדרגה פון ווערן א צדיק גמור, אויסארבעטן אלע שלעכטע מידות פון די פיר יסודות, דאס איז דורך תפלה, דורך בעטן דעם אייבערשטן. בי תפלה ווייל ווען א מענטש דאווענט הוא בחינת חדוש העולם איז דאס אזוי ווי ער באשאפט א נייע וועלט, בי תפלה ווייל ווען מען דאווענט צום אייבערשטן, מען בעט אים ער זאל העלפן - הוא שמאמין איז דאס א באווייז אז דער מענטש גלייבט שיש מחדש אז דער אייבערשטער קען מאכן נייע זאכן, אשר בידו און אין זיינע הענט ליגט די כח

בי תפלה הוא בחינת חדוש העולם, בי תפלה הוא שמאמין שיש מחדש בידו לעשות ברצונו לשנות הטבע, והוא בחינת בריאה בבח, כמו שכתוב (תהלים ק"ד): "בלם בחכמה עשית", שהוא בחינת התפלה שמשם יוצא מעין החכמה בנ"ל; והתורה היא בחינת בריאה בפעל, כמו פסוק (תהלים ק"ד, כד): "בלם בחכמה עשית" אלעס האט דער אייבערשטער געמאכט מיט חכמה, שהוא בחינת התפלה דאס איז דער געדאנק פון תפלה, מען ווייסט אז אלעס איז דער אייבערשטער, שמשם יוצא מעין החכמה און דורך בעטן דעם אייבערשטן גייט ארויס די קוואל פון חכמה, מען איז זוכה צו פארשטיין אז אלעס איז דער אייבערשטער, בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, אבער פון דאווענען אן לערנען תורה - ווייסט מען נאך גארנישט, פון דאווענען ווייסט מען נישט ווי אזוי זיך צו פירן, דעריבער דארף מען אויך לערנען תורה.

והתורה און די תורה היא בחינת ווייזט אונז בריאה בפעל אז דער אייבערשטער האט אלעס באשאפן, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (משלי

אנטפֿלעקט אז אלעס איז דער
אייבערשטער, בנזכר לעיל אזוי ווי אויבן
אויסגעשמועסט, אזוי ווי עס שטייט:
'ומעין' און א קוואל, 'מבית ה' יצא' גייט

ארויסגיין פונעם בית
המקדש, זה התפלה
דאס איז תפלה. בי שם
ווייל דורך בעטן דעם
אייבערשטן - נתעורר
החכמה עפנט זיך אויף
די מת, מען הויבט אן
זען אז עס איז דא א
באשעפער אויף די
וועלט, בנ"ל אזוי ווי
אויבן אויסגעשמועסט.

ומשם און דורכדעם
וואס מען בעט דעם
אייבערשטן, נמשך
המעין ציט זיך די
קוואל הוא החכמה
וואס דאס איז די חכמה
- אל התורה צו די
תורה, ושם יצא אל
הפעל ביז מען הויבט
אן פארשטיין דאס

לערנען און מען ווייסט וואס די הלכה
איז, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין
פסוק (משלי ב, 1): 'מפיו דעת ותבונה' [פון
זיין מויל איז געזאגט געווארן די
וויסנשאפט און פארשטאנד], דער רבי
זאגט נאך א וועג, בי בהתורה ווייל אין די
תורה הוא התגלות החכמה טרעפט מען
דעם אייבערשטן, ועל ידי זה און דורכדעם
וואס מען בעט דעם אייבערשטן, נעשה
מעין גנים ווערט א קוואל פאר די גארטן,

ח, ל: 'וַתְּהִי אֶצְלוֹ אִמּוֹן' איך - תורה - בין
געווען אויפגעהאדעוועט ביים
אייבערשטן, און די הייליגע חכמים
זכרונם לברכה (בראשית רבה א, א) דרש'ענען

אויף דעם ווארט
'אמון' אז מען קען עס
אויף ליינען אמון,
'התורה אומרת' די
תורה זאגט, 'אני הייתי'
איך בין געווען, 'כלי
אמנתי של הקדוש
ברוך הוא', די כלי מיט
וואס דער
אייבערשטער האט
באשאפן די וועלט,
לשון פועל א לשון פון
טון און באשאפן, בי
בהתורה נברא העולם
ווייל מיט די תורה
האט דער
אייבערשטער באשאפן
די וועלט, ובשמתפלל
על איזה דבר און ווען
מען דאווענט צום
אייבערשטן אויף א

זאך, הוא בחינת דאס ווייזט חדוש העולם
אויף באנייען די וועלט, ווייל מיט דעם
וואס ער דאווענט צום אייבערשטן ווייזט
ער אז דער אייבערשטער האט די כח צו
באשאפן א וועלט פון גיי, והוא בחינת
בריאה בכח מיט דעם געבט ער די כח
פארן אייבערשטן, ער ווייזט אז דער
אייבערשטער איז בכח צו באשאפן א
וועלט, והוא בחינת התעוררות החכמה
שהוא בתפלה און מיט דעם ווערט

שכתוב (משלי ח): "וַתְּהִי אֶצְלוֹ
אִמּוֹן" — אָמון, לְשׁוֹן פּוֹעֵל, בִּי
בְּהִתּוֹרָה נִבְרָא הָעוֹלָם.
וּבְשִׁמְתַּפְּלָל עַל אִיזָה דָּבָר,
הוּא בְּחִינַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם וְהוּא
בְּחִינַת בְּרִיאַת בְּכַח, וְהוּא
בְּחִינַת הַתְּעוּרָרוֹת הַחֲכָמָה
שֶׁהוּא בְּתַפְּלָה, בְּנִזְכָּר לַעֲלִי:
'וּמַעֲיִן מִבֵּית ה' יֵצֵא', זֶה
הַתַּפְּלָה, בִּי שֵׁם נִתְעוּרָר
הַחֲכָמָה בְּנ"ל, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ
הַמַּעֲיִן הוּא הַחֲכָמָה אֶל
הַתּוֹרָה, וְשָׁם יֵצֵא אֶל הַפֶּעַל,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלֵי ב): "מִפִּי
דַּעַת וְתִבְנוּנָה", בִּי בְּהִתּוֹרָה
הוּא הַתְּגַלּוּת הַחֲכָמָה, וְעַל-
יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה מַעֲיִן גָּנִים,

ש'המעין משקה ה'נן אז דער קוואל טרינקט
אן די גארטן, דאס הייסט מען הויבט אן
פארשטיין די הייליגע תורה, ועל ידי זה
און דורכדעם אתרביאו וואקסן עשכין
ודשאין די גראזלעך און

די בקשות, טייטשט
דער רבי: זהו שאמרנו
דאס איז וואס מיר
האבן יעצט געזאגט, כי
בהתפלה וייל ווען מען
דאווענט פועל'ט מען
נאכנישט אינגאנצן,
ווייל די זאכן וואס מען
וויל באקומען עדין הוא
בבחי איז נאר בבחי, מען
קען עס באקומען,
ואינו יוצא אל הפעל
אבער עס איז נאכנישט
דא בפועל, עד שבא
אל התורה ביו מען
קומט צו לערנען
תורה, שהיא בחינת
בריאה בפעל וואס די
תורה באשאפט אין
וירקליכקייט די

בקשות וואס מען האט געבעטן, ואז
נעשה בקשתו און די בקשות וואס מען
האט געבעטן ווערן אנגענומען על ידי
דורכדעם שיוצא וואס עס גייט ארויס
מבחי אל הפעל פון כח צו פועל דורך
די תורה; אזוי בינדט מען צאם די תורה
מיטן אייבערשטן און מען איז זוכה צו
קענען לערנען הלכה, זיין קלאר ווי אזוי
זיך צו פירן; דורך תפלה עפנט זיך די
שכל, ביז מען איז זוכה צו שפירן דעם
אייבערשטן.

ש'המעין משקה ה'נן, ועל-ידי-
זה אתרביאו עשכין ודשאין
בנ"ל.

וזהו שאמרו רבותינו, וברונם
לברכה (ברכות לב:)
'המעין בתפלתו בא לידי כאב
לב' וכו', שנאמר (משלי י"א):
"תוחלת ממשכה מחלת לב".
מאי תקנתה? יעסק בתורה,
שנאמר: (שם) "ועין חיים תאווה
באה". זהו שאמרנו, כי
בהתפלה עדין הוא בבחי ואינו
יוצא אל הפעל, עד שבא אל
התורה, שהיא בחינת בריאה
בפעל, ואז נעשה בקשתו, על-
ידי שיוצא מבחי אל הפעל.

ער קומען צו הארץ ווייטאג, וכו', ער
ווערט אנטוישט אז די תפלות זענען
נאכנישט אנגענומען געווארן, שנאמר
אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (משלי י"ג,
יב): 'תוחלת ממשכה' א לאנגע ערווארטונג
'מחלת לב' ברענגט הארץ ווייטאג, פרעגט
די גמרא: מאי תקנתה וואס איז די עצה
אז די תפלות זאלן יא אנגענומען ווערן?
יעסק בתורה ער זאל לערנען די הייליגע
תורה, שנאמר אזוי ווי עס שטייט אין
פסוק (שם): 'ועין חיים' און די לעבעדיגע

וְהִינוּ דְּבָתִּיב אֹן דָּאס אִיז וואס שטייט אין פסוק (בראשית ב, י): 'וְנָהָר יֵצֵא' און א טייך גייט ארויס, 'מַעַדְן' פונעם פֿלאץ 'עֵדֶן', 'לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן' אַנצוטרינקען דעם גארטן, 'וּמִשָּׁם יִפְרָד' און פון דארט צעשיידט ער זיך, 'וְהָיָה לְאַרְבַּעַת רָאשִׁים' און עס ווערט דערפון פיר הויפט טייכן, טייטשט דער רבי: 'עֵדֶן' די פֿלאץ 'עֵדֶן' - הוא בחינת התפלה דאס איז די זיסע טעם וואס מען איז זוכה ווען מען בעט דעם אייבערשטן, בי ער ווייל 'עֵדֶן' איז א באהאלטענע זאך, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ישעיהו סד, ג): 'עֵדֶן' לא ראתה' קיין שום אויג האט דאס נישט געזען אויסער דער אייבערשטער, כמו

וְהִינוּ דְּבָתִּיב: וְנָהָר יֵצֵא מַעַדְן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרָד וְהָיָה לְאַרְבַּעַת רָאשִׁים. עֵדֶן — הוּא בְּחִינַת הַתְּפִלָּה, בִּי עֵדֶן "עֵין לֹא רָאִתָּה", כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה (בְּרֻכּוֹת לד:), שְׂוָהוּ בְּחִינַת תְּפִלָּה שְׂוָהוּ לְמַעַלָּה מִן הַמִּבֵּעַ, בִּי עַל-יְדֵי תְּפִלָּה מִשְׁנֵה הַמִּבֵּעַ כְּנ"ל [שְׂוָהוּ בְּחִינַת עֵדֶן "עֵין לֹא רָאִתָּה", בִּי לְמַעַלָּה מִהַמִּבֵּעַ אִין לָנוּ שׁוּם תְּפִיסָא].

וְהִינוּ: וְנָהָר יֵצֵא מַעַדְן — הִינוּ מִהַתְּפִלָּה, כְּנ"ל: "וּמַעַיִן מִבֵּית ה' יֵצֵא"; לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן — הוּא הַתּוֹרָה כְּנ"ל, "מַעַיִן נָגִים". טייך וואס ברענגט חכמה גייט ארויס מִהַתְּפִלָּה פון דאווענען, דורך בעטן דעם אייבערשטן באקומט מען מוחין, כְּנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט, 'וּמַעַיִן' און א קוואל 'מִבֵּית ה' יֵצֵא' גייט ארויסגיין פונעם בית המקדש, דאס איז תְּפִלָּה, 'לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן' [אַנצוטרינקען דעם גארטן], הוּא הַתּוֹרָה דאס מיינט מען די תורה, כְּנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, 'מַעַיִן נָגִים' די קוואל

שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה אזוי ווי די הייליגע חכמים פרעגן, וואס איז דאס וואס דער נביא זאגט: 'עֵין לֹא רָאִתָּה' קיין שום אויג האט דאס נישט געזען אויסער דער אייבערשטער? זאגט די גמרא (בְּרֻכּוֹת לד:): 'זֶה עֵדֶן שְׁלֹא שְׁלָטָה בּוֹ עֵין כָּל בְּרִיָּה' דאס איז די פֿלאץ 'עֵדֶן' וואס קיין שום אויג האט דאס נישט געזען, זאגט דער רבי, שְׂוָהוּ בְּחִינַת דָּאס מיינט מען תְּפִלָּה דאווענען צום

וואס טרינקט אן די גארטן, ובאשר נמשך מעין החכמה מהתפלה אל חנן שהוא התורה, וואס טרינקט אן פארשטיין די סודות פון די הייליגע תורה, אזי אתרביאו

שטייט ווייטער אין פסוק: 'והיה לארבעה ראשים' [און עס ווערט דערפון פיר הויפט טייכן]. הם דאס זענען ארבע אותיות הו"ה די פיר אותיות פון שם הו"ה, שהם שרש המוב של הארבעה יסודות וואס דאס איז די גוטע ווארצל פון וואו די פיר יסודות קומען, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

[דאס איז וואס שטייט אין פסוק 'ונהר יוצא מעדן', דורכדעם וואס א מענטש בעט דעם אייבערשטן איז ער זוכה אז זיין מח ווערט ווי א פליסיגע טייך וואס טרינקט אן די

גארטן - די הייליגע תורה, מען הויבט אן פארשטיין די סודות פון די תורה, און אזוי הויבן אן וואקסן גראז און ביימער, מען איז זוכה צו מחדש זיין חידושים, ביז מען קומט צו 'ומשם יפרד' אז עס טיילט זיך אפ די שלעכטס פון דאס גוטס פון די 'ארבעה ראשים' - די פיר יסודות, ביז מען איז זוכה צו באקומען א הייליגע גייסט פון די הייליגע תורה, און

ובאשר נמשך מעין החכמה מהתפלה אל חנן שהוא התורה, אזי אתרביאו עשבין ודשאין - נשמות ישראל, כלומר שגדלים בחנן ומבינים ומשכילים בהתורה, ואזי זוכה ללון בעמקה של הלכה לברר חדין, האסור והמתה המחור וכו', וזכה מפריש המוב מהרע כנ"ל.

וזהו: ומשם יפרה, בי על-יד-זה נפרד הרע מהארבעה יסודות ולא נשאר רק המוב, ואזי: והיה לארבעה ראשים - הם ארבע אותיות הו"ה, שהם שרש המוב של הארבעה יסודות כנ"ל:

ייין וכו' און אזוי ווייטער, וזכה מפריש המוב מהרע און אזוי איז מען זוכה אפצוטיילן די שלעכטס פון דאס גוטס, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

וזהו און דאס איז פשוט וואס שטייט ווייטער אין פסוק: 'ומשם יפרד' [און פון דארט צעשיידט ער זיך], בי על ידי זה ווייל דורכדעם וואס ער טרינקט אן דעם גארטן, נפרד הרע ווערט אפגעטיילט

עשבין ודשאין נשמות ישראל דעמאלט הויבן אן וואקסן די גראז אינעם גארטן, דאס מיינט די אידישע קינדער וואס לערנען די הייליגע תורה, כלומר דאס מיינט צו זאגן שגדלים בחנן ומבינים ומשכילים בהתורה אז מען הויבט אן פארשטיין די הייליגע תורה, ואזי זוכה און אזוי איז מען זוכה - ללון בעמקה של הלכה צו לערנען גוט הלכה, לברר חדין צו אויסקלארן די הלכה האסור והמתה וואס מען מעג יא טון און וואס מען טאר נישט טון, המחור וואס איז

פונעם אייבערשטן'ס נאמען י - ק - ר - ק
ובכמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק,
ווען יחזקאל הנביא האט מחיה מתים

געווען (יחזקאל ל"ז, ט): 'בַּה אָמַר ה' אַזּוֹי
זאָגט דער אייבערשטער,
'מֵאַרְבַּע רוּחוֹת' פון די
פיר זייטן פון די
וועלט, (וואס דאס איז
אויף מרמז אויף די
מצוה פון ציצית וואס
איז אויף די פיר עקן
פון די קלייד, אזוי ווי
די פיר זייטן פון די
וועלט) - 'בַּאי הָרוּחַ'
וועט קומען דער
לעבעדיגער גייסט, און
די טויטע וועלן זיך
אויפוועקן, שְׁעַל יְדֵי זֶה

ווייל דורך די מצוה פון ציצית מ'גניען
טוט מען אונטערטעניגן הרוח סערה די
שטורעם ווינט, שְׁהוּא הָרוּחַ שֶׁל הַמַּתְנַגְדִּים
וואס דאס איז די גייסט פון די מתנגדים
החולקים על הצדיקים אמתיים וואס קריגן
אויף די אמת'ע צדיקים, שְׁמִמְשִׁיכִין אַרְיֵיבַת
הָרוּחַ שְׁלָהֶם וואס באקומען זייער גייסט
מהרב דקלפה פון די רבי פון די קליפות,
שְׁהוּא בְּחִינַת וואס זענען נישט מער ווי
עֲשׂוֹ עֲשׂוֹ הָרָשָׁע, וועם דער פסוק (בראשית
כו, יא) רופט אָן אִישׁ שְׁעִיר אַ הָאֲרִיגֶעֶר מאן.
דאס ווארט 'שְׁעִיר' איז אויף א לשון פון
א שטורעם ווינט (ווייל די אות ש' און ס'
קען מען ארומטוישן), וואס דאס איז
מרמז אויף 'איש שְׁעִיר', א לשון פון א
צעשטורעמטער מאן וואס ברענגט זיינע
מענטשן צו זיין צעשטורעמט, בנ"ל אזוי

צו אונטערטעניגן די שטארקע גייסט פון
די רשעים וואס נעמען זייער גייסט פון די
סטרא אחרא].

יַעֲצֵט גייט דער רבי צולייגן אז די 'רוח
חיים' וואס מען
איז מקבל ביים צדיק,
איז מרומז אין די
הייליגע מצוה פון
ציצית.

ח וְזֶהוּ בְּחִינַת אַרְבַּע צִיצִית,
כִּי אַרְבַּע צִיצִית הֵם בְּחִינַת
הָרוּחַ-חַיִּים, וּבְכֵמוֹ שְׁכַתּוֹב
(יחזקאל ל"ז): "בַּה אָמַר ה' מֵאַרְבַּע
רוּחוֹת בָּאִי הָרוּחַ", שְׁעַל-יְדֵי-
זֶה מְבִנְיָעִין הָרוּחַ-סַּעְרָה,
שְׁהוּא הָרוּחַ שֶׁל הַמַּתְנַגְדִּים
הַחֹלְקִים עַל הַצַּדִּיקִים
אֲמִתִּיִּים, שְׁמִמְשִׁיכִין אַרְיֵיבַת
הָרוּחַ שְׁלָהֶם מֵהֶרֶב דִּקְלָפָה,
שְׁהוּא בְּחִינַת עֲשׂוֹ אִישׁ שְׁעִיר
בְּחִינַת דּוֹרָךְ דִּי מַצּוּה

באקומט מען הרוח חיים א לעבעדיגע
גייסט, מען הויבט אן שפירן דעם
אייבערשטן, און דאס איז וואס די
הייליגע חכמים זכרונם לברכה זאגן (נדרים
כה.): 'שְׁקוּלָה מִצּוֹת צִיצִית כִּנְגֵד כָּל
הַתּוֹרָה כּוּלָּה' די מצוה פון ציצית איז
אזוי גרויס, מען רעכנט דעם מענטש
כאילו ער האט מקיים געווען די גאנצע
תורה; ווייל אין די תורה ליגט די
לעבעדיגע גייסט כביכול פונעם
אייבערשטן, וואס דאס באקומט מען
דורך די מצוה פון ציצית. דער רבי
ברענגט א רא' אז די ציצית ברענגט א
רוח חיים אויפן מענטש, ווייל די מצוה
פון ציצית איז אויף די פיר עקן פון די
קלייד, אזוי ווי די פיר זייטן פון די וועלט
וואס זענען אנטקעגן די פיר אותיות

ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ג), און יחזקאל הנביא האט אריינגעבלאזן אין די טויטע רשעים פון די רבי פון די קליפה - א רוח חיים.

ועל כן און דערפאר געפינען מיר ציצית הוא לשון שער אז מען רופט אן די מצוה פון ציצית מיט א לשון פון האר, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שם ח, א): 'ויקחני' און דו האסט מיר גענומען 'בציצית ראשי' ביי די האר פון מיין קאפ; זעט מען אז ער רופט אן האר מיט

די ווארט ציצית, בי על ידם ווייל דורך די מצוה פון ציצית, נכנע עשו איש שעיר ווערט עשו - דער האריגער מאן - אונטערטעניגט, דורך די מצוה פון ציצית ווערן אידישע קינדער הייליג, און עס ווערן אונטערטעניגט די פאלשע רבי'ס וואס זענען א רבי אזוי ווי עשו, וואס ביי אים שטייט 'איש שעיר' ער איז האריג, און דאס ווארט 'שעיר' האריג - בחינת איז מרמז אויף רוח סערה א שטורעם ווינט, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ג), ווייל דער צדיק אמת בלאזט אריין אין זיינע מענטשן א לעבעדיגע גייסט, דורך זיי שטענדיג דערמאנען צו לערנען די הייליגע תורה. ער שטארקט זיי אז זיי זאלן האבן שיעורים אין מקרא, משנה, גמרא, מדרש, הלכה ואגדה, און אזוי באקומען זיי א לעבעדיגע גייסט, אבער די

אלע וואס זענען ביי די פאלשע מנהיגים זענען צעשטורעמטע מענטשן, פון די שטורעם ווינט וואס די קליפות צעשטורעמען זיי, זייער גייסט האלט

נישט אן אויף לאנג, ווייל זיי האבן נישט קיין תורה, זייערע רבי'ס שיינען נישט אריין אין זיי צו לערנען תורה. עס איז א לופטיגע אויפגעבלאזענע זאך, וואס שטורעמט ווי א שטורם ווינט און ווערט אויס.

וזה בחינת און דאס איז טלית לכן די ווייסע טלית שנתעמף הקדוש

ברוך הוא וואס דער אייבערשטער האט זיך כביכול אנגעטון וסדר שלש עשרה מדות בייים אנטפלעקן פאר משה רבינו די דרייצן מידות של רחמים, (כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן ראש השנה י"ז: אויפן פסוק (שמות לד, ו): 'ויעבר ה' על פניו' [און דער אייבערשטער איז אריבער פאר אים], 'מלמד שנתעמף הקדוש ברוך הוא כשלית צבור', דער אייבערשטער האט זיך איינגעהילט אזוי ווי א בעל תפלה, און דער מהרש"א זאגט דארט, עס איז געווען מיט א ווייסע טלית, און דער אייבערשטער האט אים געזאגט: 'כל זמן שישאל חוטאין' ווען די אידן וועלן זינדיגן, 'יעשו לפני סדר הזה' זאלן זיי טון די זאכן, זיך פירן מיט די דרייצן מדות פון רחמנות, 'ואני מוחל להם' און

כנ"ל. ועל-כן ציצית הוא לשון שער כמו שכתוב (שם ח): 'ויקחני בציצית ראשי'. בי על-ידם נכנע עשו איש שעיר, בחינת רוח-סערה כנ"ל.

וזה בחינת טלית לכן שנתעמף הקדוש-ברוך-הוא וסדר שלש-עשרה מדות (כמו שאמרנו רבותינו, זכרונם לברכה, ראש השנה

עשו עשו הרשע, שהוא וואס ער איז א רויטער, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק, ווען עשו איז געבוירן געווארן איז ער געווען 'אדמוני' רויט, 'בלו באדרת שער'

אזוי ווי א האריגע

'אדרת', (בראשית כ"ה, כה),

ופרש רש"י: און ווי

רש"י זאגט אויף די

פסוק 'באדרת שער'

'בטלית' אזוי ווי א

טלית; אינטערעסאנט

אז רש"י דרוקט דאס

ווארט 'טלית' נישט

'בגד', נאר בטלית דיקא

ער כאפט דא אן די

ווארט 'טלית', בחינת

טלית דקלפה די טלית

פון די קליפות, שהוא

בחינת טלית אדום וואס

זייער טלית איז א

רויטע 'טלית', וואס

איז מעורר דינים, רויט

וועקט אויף דינים,

שמעם וואס פון דארט

נמשך הרוח של הרשעים

קומט די גייסט פאר די רשעים בנ"ל אזוי

ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ד), ועל

די טלית דקדשה און דורך די הייליגע

טלית, שהוא בחינת טלית לבן א ווייסע

טלית, ווייס איז אויך מרמז אויף מחילת

עוונות - מכניעין אותו טוט מען

אונטערטעניגן דעם רשע, בי משם נמשך

ווייל פון דארט קומט הרוח חיים דקדשה

די הייליגע לעבעדיגע גייסט, שהוא

בחינת וואס דאס איז די שלש עשרה מדות

אזוי ווי עס שטייט אין פסוק, ווען עשו איז געבוירן איז ער געווען 'אדמוני' רויט, 'בלו באדרת שער'

אזוי ווי א האריגע

'אדרת', (בראשית כ"ה, כה),

ופרש רש"י: און ווי

רש"י זאגט אויף די

פסוק 'באדרת שער'

'בטלית' אזוי ווי א

טלית; אינטערעסאנט

אז רש"י דרוקט דאס

ווארט 'טלית' נישט

'בגד', נאר בטלית דיקא

ער כאפט דא אן די

ווארט 'טלית', בחינת

טלית דקלפה די טלית

פון די קליפות, שהוא

בחינת טלית אדום וואס

זייער טלית איז א

רויטע 'טלית', וואס

איז מעורר דינים, רויט

וועקט אויף דינים,

שמעם וואס פון דארט

נמשך הרוח של הרשעים

קומט די גייסט פאר די רשעים בנ"ל אזוי

ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ד), ועל

די טלית דקדשה און דורך די הייליגע

טלית, שהוא בחינת טלית לבן א ווייסע

טלית, ווייס איז אויך מרמז אויף מחילת

עוונות - מכניעין אותו טוט מען

אונטערטעניגן דעם רשע, בי משם נמשך

ווייל פון דארט קומט הרוח חיים דקדשה

די הייליגע לעבעדיגע גייסט, שהוא

בחינת וואס דאס איז די שלש עשרה מדות

אין וועל זיי פארגעבן), דער רבי איז

מסביר וואס האט די דרייצן מידות של

רחמים מיט די טלית, בי השלש עשרה

מידות ווייל די דרייצן מידות של רחמים,

הן בחינות הרוח חיים

דקדשה איז די הייליגע

'רוח חיים' וואס דער

צדיק נעמט פון די

תורה, און פילט אן

מיט דעם אלע

חסרונות, און טוט

פארצייען די זינד, בנ"ל

אזוי ווי אויבן

אויסגעשמועסט (אות

ד), וזהו בחינת טלית

און דאס איז די זאך

אויף וואס טלית איז

מרמז, שהוא ארבע

בגפות די מצוה פון

ציצית איז ביי א קלייד

וואס האט פיר עקן,

בחינות דאס וואס

יחזקאל הנביא האט

נבואה געזאגט אז די

טויטע וועלן זיך

אויפלעבן דורך הרוח מארבע רוחות די

לופט פון די פיר זייטן, דאס מיינט מען די

ציצית וואס הענגען ביי די פיר זייטן,

בנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט.

והינו און דעריבער האט דער

אייבערשטער זיך איינגעהילט

ביים אנטפלעקן די דרייצן מידות של

רחמים אין א טלית לבן ווייסע טלית, הפך

פארקערט בחינות רוח דקלפה פון די

גייסט ביי די קליפות, בחינת וואס איז ביי

שֶׁל רַחֲמִים דְּרִיבֵּן מִידוֹת שֶׁל רַחֲמִים, בִּנְלִי אַזְוִי וְוִי אוֹיֵבֶן אוֹיֶסְגַּעַשְׁמוֹעֶסֶט.

וְעַל כֵּן אֵין דְּעַרְפָּא, נְתַעֲמַף הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָאֵט דְּעַר אֵיבְעַרְשְׁטֶער זִיךְ

אֵינגַעֲהִילט בְּמִלִּית לָבֶן דִּיקָא דוֹקָא אֵין אַ ווייסע טלית, וְסִדֵּר לִפְנֵי מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים אֵין גְּעוּוִיזֵן פֶּאָר מֹשֶׁה רַבִּינוּ דִּי דְרִיבֵּן מִידוֹת שֶׁל רַחֲמִים, הֵינּוּ אִים צו לַעֲרַנֶּען וְוִי אַזְוִי מֵעַן קֵעַן אַרִיבְלֶאזֶן אֵין אִידִישֶׁע קִינדֶער אַ לַעֲבַעֲדִיגֶע גֵּיטֶט אֵין זַי פֶּאָרצִייעֵן זִיעֶרֶע עֲבִירוֹת דוֹרֶךְ דִּי הֵילִיגֶע תוֹרָה, וְוִאס דֶּאָרט אֵיז דִּי לַעֲבַעֲדִיגֶע גֵּיטֶט וְוִאס גַּעבֶט לַעֲבֵן, בִּנְלִי אַזְוִי וְוִי אוֹיֵבֶן אוֹיֶסְגַּעַשְׁמוֹעֶסֶט (אוֹת ב), כִּי עַל יְדֵי מִלִּית דְּקִדְשָׁה וְוִייל דוֹרֶךְ דִּי הֵילִיגֶע מִצְוָה פֿון צִיצִית, דוֹרֶךְ דִּי הֵילִיגֶע טלית, שְׁהוּא בְּחִינַת מִקְוֶה וְוִאס נַעֲמֵט אַרוֹם דַּעַם מַעֲנֵטֶשׁ, שְׁהוּא בְּחִינַת הָרוּחַ חַיִּים וְוִאס דָּאס אֵיז אַזְוִי וְוִי אַ לַעֲבַעֲדִיגֶע גֵּיטֶט, בְּחִינַת אַזְוִי וְוִי עַס שְׁטִיט אֵין פֶּסוּק (קֶהֶלֶת א', ו): 'סוֹבֵב סִבֵּב' אַרוֹם אֵין אַרוֹם מֵינֵט מֵעַן דִּי 'רוּחַ חַיִּים',

הָרוּחַ דְּקִלְפָּה וְוִאס אֵיז דִּי גֵיטֶט פֿון דִּי רִשְׁעִים; מֵעַן וְעַרְט אַן עַרְלִיכֶער אִיד, דִּי שְׁלַעכְטֶס פֿונַעַם מַעֲנֵטֶשׁ פֶּאָלט אַנוּעַק. וְוִהוּ אֵין דָּאס אֵיז פֶּשֶׁט וְוִאס שְׁטִיט אֵין פֶּסוּק (אִיב ל"ח, יג): 'לֹאֲחֹזוּ בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ' אַנְצוּכאַפֿן בִּי דִי עֶקֶן פֿון דְּעַר וְעַלֶט, וְיִנְעָרוּ רִשְׁעִים מִמֶּנָּה' אֵין עַס וְעַלֶן וְעַרְן אַפֿגַעֲשְׁאקֶלט אַלֶע רִשְׁעִים פֿון אִיר. דִּי הֵילִיגֶע חֲכָמִים זְכוֹרֵנָם לְבָרָכָה דְרִשְׁעֵנֶען (סְפָרִי שְׁלַח, פִּסְקָא קטו), אַז דְּעַר פֶּסוּק אֵיז מְרַמֵּז אוֹיף דִּי מִצְוָה פֿון צִיצִית, כִּי עַל יְדֵי הָאָרְבַּע בְּנֵי חַיִּים וְוִייל דוֹרֶךְ דִּי צִיצִית

וְוִאס הַעֲנֵגֶען בִּי דִי פִיר עֶקֶן פֿונַעַם טלית, שְׁהֵם בְּחִינַת דָּאס טוֹט אַרִיבְלֶאזֶן הָרוּחַ חַיִּים דְּקִדְשָׁה אַ הֵילִיגֶע לַעֲבַעֲדִיגֶע גֵּיטֶט אֵינַעַם מַעֲנֵטֶשׁ, שְׁהֵם בְּחִינַת הָאָרְבַּע רִאשִׁים בִּיז עַס הוֹיבֶט אַן שְׁיִנְעֵן אֵין לֵיכְטֵן דִּי שֵׁם הַיְוִ"ה בְּרוּךְ הוּא הַיְוִ"ל אַזְוִי וְוִי אוֹיֵבֶן אוֹיֶסְגַּעַשְׁמוֹעֶסֶט (אוֹת ז), עַל יְדֵם אֵין דוֹרֶךְ זַי 'וְיִנְעָרוּ רִשְׁעִים' וְעַרְן

שְׁלֹשׁ-עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים בִּנְלִי.

וְעַל כֵּן נְתַעֲמַף הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּמִלִּית לָבֶן דִּיקָא וְסִדֵּר לִפְנֵי מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים, הֵינּוּ בִּנְלִי עַל-יְדֵי מִלִּית דְּקִדְשָׁה, שְׁהוּא בְּחִינַת הָרוּחַ-חַיִּים, בְּחִינַת (קֶהֶלֶת א): "סוֹבֵב סִבֵּב הוֹלֵךְ הָרוּחַ", נִבְנֶע טלית דְּקִלְפָּה, בְּחִינַת הָרוּחַ דְּקִלְפָּה:

וְוִהוּ (אִיב ל"ח): "לֹאֲחֹזוּ בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וְיִנְעָרוּ רִשְׁעִים מִמֶּנָּה" — כִּי עַל-יְדֵי הָאָרְבַּע בְּנֵי חַיִּים, שְׁהֵם בְּחִינַת הָרוּחַ-חַיִּים דְּקִדְשָׁה, שְׁהֵם בְּחִינַת הָאָרְבַּע רִאשִׁים הַיְוִ"ל, עַל-יְדֵם

הֵילִיגֶע טלית, שְׁהוּא בְּחִינַת מִקְוֶה וְוִאס נַעֲמֵט אַרוֹם דַּעַם מַעֲנֵטֶשׁ, שְׁהוּא בְּחִינַת הָרוּחַ חַיִּים וְוִאס דָּאס אֵיז אַזְוִי וְוִי אַ לַעֲבַעֲדִיגֶע גֵּיטֶט, בְּחִינַת אַזְוִי וְוִי עַס שְׁטִיט אֵין פֶּסוּק (קֶהֶלֶת א', ו): 'סוֹבֵב סִבֵּב' אַרוֹם אֵין אַרוֹם, 'הוֹלֵךְ הָרוּחַ' גֵּיט דְּעַר וְוִינֵט, אֵין דְּעַר רַבִּי זָאגְט מֵעַר טִיפֶּער, אַרוֹם אֵין אַרוֹם מֵינֵט מֵעַן דִּי 'רוּחַ חַיִּים',

אָוועק געשאקלט די רשעים, בחינת אזוי ווי עס שטייט אין פסוק 'מ'שפיל ר'שעים ע'די א'רין' [דער אייבערשטער אונטערטעניגט די רשעים ביז צו דער ערד] ראשי תבות וואס איז די אנהויב פון די ווערטער א'ש, ר'ות, מ'ים, ע'פר, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה), אז דורכדעם וואס מען איידלט זיך אויס די מידות פון די פיר יסודות, קען מען אונטערטעניגן די רשעים.

*

וזה פרוש און דאס איז פשט אין די ווערטער פון רבה בר בר חנא (בבא בתרא עג): 'אמר רבה בר בר חנא רבה בר בר חנא האט געזאגט, 'אמר לי תהא מיעא' א סוחר אן אראבער האט מיר געזאגט, 'תא' קום מיט מיר, 'ואחוי לך' און איך וועל דיר ווייזן 'מתי

מדבר' די טויטע פון די דור המדבר, 'אולי' בין איך געגאנגען, 'וחיותינהו' און איך האב זיי געזען, 'ודמו' און זיי האבן אויסגעזען אין מינע אויגן 'במאן דמבסמו' ווי זיי האבן זיך אָנגעטרינקען, 'וננו אפרקיד' און זיי זענען געלעגן אויפן

רוקן מיט זייער פנים אויף ארויף, 'והוה זקיפא' און עס איז געווען אויפגעשטעלט, 'ברבה דחד מניהו' איינעמ'ס פוס, 'ועיל מיעא' און דער אראבישער סוחר איז אריין 'תותה ברבה' אונטער זיין פוס, 'פי רכיב נמלא' רייטנדיג אויף א קעמל, 'וזקיפא רמחה' און מיט אן אויפגעהויבענעם שווערד אין האנט, 'ולא נגע בה' און עס האט נישט אָנגעריקט יענעמ'ס פיס, אזוי הויך און גרויס זענען זיי געווען, אז מיט א קעמל און מיט א שווערד הויך אין די האנט האט ער נאכנישט דערגרייכט ביז די פיס, 'פסקו' און איך האב אָפגעשניטן, 'חדא קרנא דתכלתא' איין עק ציצית, 'דחד מניהו' פון איינע פון זיי, 'ולא חוי מסתגי לן' און איך האב נישט געקענט ווייטער גיין, 'אמר לי' האט מיר דער

וזה פרוש: אמר רבה בר בר-חנא: אמר לי תהא מיעא, תא ואחוי לך מתי מדבר. אולי וחיותינהו, ודמו במאן דמבסמו. וננו אפרקיה וזה זקיפא ברבה דחד מניהו, ועיל מיעא תותה ברבה, פי רכיב נמלא וזקיפא רמחה ולא נגע בה. פסקו חדא קרנא דתכלתא דחד מניהו ולא חוי מסתגי לן. אמר לי: דלמא שקלת מידי מניהו? דגמירי, דמאן דשקיל מידי מניהו לא מסתגי לה. אולי אהדרתה, וחדר מסתגי לן.

סוחר דער אראבער געזאגט: 'דלמא שקלת מידי מניהו' צי דען האסטו עפעס גענומען פון זיי? 'דגמירי' ווייל מיר האבן א קבלה, 'דמאן דשקיל מידי מניהו' אז דער וואס נעמט עפעס פון זיי 'לא מסתגי לה' קען נישט ווייטער גיין, 'אולי' בין איך

געגאנגען, 'אחדותה' און איך האב צוריק געקערט די עק פון די ציצית, 'וחדר מסתני לן' נאכדעם האב איך שוין געקענט ווייטער גיין.

רוכבין די בהמות אויף וואס מיר האבן געריסן, לא היז יכולין להלך האבן נישט געקענט גיין.

גייט דער רבי אריינלייגן די גאנצע תורה אין די ווערטער פון רבה בר בר חנא.

תא ואחיו לך מתי מדבר [קום אהער און איך וועל דיר ווייזן די טויטע פון די דור המדבר], הינו שהראה לו הרשעים ער האט אים געוויזן די רשעים די מרגלים וואס האבן געקריגט אויף משה רבינו, שאינם דבקים בצדיקים זיי זענען נישט געווען צוגעקלעבט צו די צדיקים, והם נקראין און דערפאר ווערן זיי אנגערופן מתי מדבר, די טויטע פון מדבר,

ווייל דער צדיק געבט א רוח חיים - א לעבעדיגע גייסט, און אז מען קריגט אויפן צדיק האט מען נישט קיין רוח חיים, מען איז טויט. נאך א טעם פארוואס די דור המדבר וואס האבן געקריגט

פרוש רשב"ם:

מיעא — סוחר ישמעאל; אזלי וחזיתניהו ודמו במאן דמבסמו — שהיו שוכבין בפנים צהבות כשתויין: אפרקיד — פניהם למעלה; ועיל מיעא תותה ברבה — כלומר, ראיתי שמיא היה הולך תחת ברבי המת, רכוב על הגמל ורמחו בידו, ולא נגע בה בברבה: שקלא חדא קרנא — כנף הטלית להראותו לחכמים, ללמד ממנו דין ציצית, אי בבית-שמאי אי בדלוקמן: ולא הוי קא מסתני לן — בהמות שהיינו רוכבין לא היו יכולין להלך.

תא ואחיו לך מתי מדבר — הינו שהראה לו הרשעים שאינם דבקים בצדיקים, והם נקראין מתי מדבר

פרוש רשב"ם דער רשב"ם זאגט מיעא. - סוחר ישמעאל; אזלי וחזיתניהו ודמו במאן דמבסמו. - שהיו שוכבין זיי זענען געלעגן, בפנים צהבות מיט א העלע פנים, כשתויין: אזלי ווי אריינער וואס איז אנגעטרינקען מיט וויין, אפרקיד. - פניהם למעלה: מיט זייער פנים אויף ארויף, ועיל מיעא תותה ברבה. - כלומר ער מיינט צו זאגן, ראיתי איך האב געזען, שמיא אן אראבער, היה הולך תחת ברבי המת אונטער די פיס פונעם טויטן, רכוב על הגמל רייטנדיג אויף א קעמל, ורמחו בידו מיט א שווערד אין די האנט, ולא נגע

בה בברבה: און ער האט נישט אנגעריקט זיין פוס, שקלא חדא קרנא. - כנף הטלית די עק פונעם טלית, להראותו לחכמים דאס צו ווייזן פאר די חכמים, ללמד ממנו דין ציצית זיי זאלן זען ווי אזוי מען דארף

אויפן צדיק ווערן אנגערופן 'מתי מדבר' די טויטע פון מדבר אן א רוח חיים, ווייל חכמינו זכרונם לברכה זאגן, בי מדבר אין מדבר לא היתה רוח צפונית מנשבת בו

האט די ווינט פון צפון זייט וועלט - נישט געבלאזן (נכמות עב), הינו בחינת און ווי אויבן אויסגעשמועסט האט 'צפון' נאך א באדייט, רוח החיים דקדשה די הייליגע לעבעדיגע גייסט, שהיא בחינת וואס ווערט אנגערופן רוח צפונית 'רוח צפון' א לשון פון באהאלטן, שהיתה מנשבת בכנור של דוד די 'רוח הקודש' וואס ווערט אנגערופן 'רוח צפון' די באהאלטענע ווינט, די 'רוח חיים' וואס פלעגט בלאזן ביי די פידל פון דוד המלך, דאס מיינט מען די הייליגע תורה, די פינף סטרונגעס, וואס איז אנטקעגן די 'חמשה חומשי תורה', כנ"ל אזוי ווי אויבן

אויסגעשמועסט (אות ב), והרשעים הללו און די רשעים זענען שאינם דבקים בצדיקים די וואס זענען נישט צוגעקלעבט צו צדיקים, ואין להם הרוח דקדשה און זיי האבן נישט די הייליגע לעבעדיגע גייסט,

והם בחייתם און ביי זייער לעבן קרואים מתים ווערן זיי שוין אנגערופן טויטע.

והראיה לו און ער האט אים געוויזן מהיכן מגיע להם שלמות החסרון

פון וואו נעמען זיי א גייסט צו לעבן און צו ערפילן וואס פעלט זיי, וזהו שהראה לו דאס האט אים דער 'טיעא' געוויזן, ('טיעא' איז מרמז אויף דער צדיק - אזוי ווי מען וועט שפעטער זען), 'דהו' דמו במבסמי' [זיי האבן אויסגעזען רויט, אזוי ווי זיי וואלטן זיך אנגעטרינקען], פירש רבנו שמואל זאגט דער רשב"ם: 'בשתני יין' זיי האבן אויסגעזען רויט אזוי ווי זיי זענען אנגעטרינקען פון וויין, וויין איז רויט, בחינת דאס איז מרמז אויף עשו אדמוני עשו הרשע וואס איז געווען א רויטער, וואס איז די קאליר וואס ווייזט אויף דינים, שהוא הרב דקלפה וואס ער איז די

בי מדבר לא היתה רוח צפונית מנשבת בו (נכמות עב). — הינו בחינת רוח החיים דקדשה, שהיא בחינת רוח צפונית שהיתה מנשבת בכנור של דוד כנ"ל. והרשעים הללו, שאינם דבקים בצדיקים, ואין להם הרוח דקדשה, והם בחייתם קרואים מתים; והראה לו מהיכן מגיע להם שלמות החסרון.

וזהו שהראה לו: דהו דמו במבסמי — פירש רבנו שמואל, בשתני יין, בחינת עשו אדמוני, שהוא הרב דקלפה, אשר משם מקבלין הרשעים הרוח חיים שלהם להשלים החסרון.

רבי ביי די קליפות, אשר משם וואס פון דארט, פון די פאלשע מנהיגים - מקבלין הרשעים נעמען די רשעים הרוח חיים שלהם זייער גייסט, להשלים החסרון צו ערפילן וואס פעלט זיי.

וזהו און דאס איז פֿשט 'וננו אפרקיד' [און זיי זענען געלעגן אויפן רוקן מיט זייער פנים אויף ארויף], פֿרש רבנו שמואל דער רש"ב טייטשט: 'פניהם למעלה' ווי זיי ליגן מיט די פנים אויף ארויף, פניהם דער פנים - זה בחינת דאס איז מרמז הרוח אויפן גייסט פונעם מענטש, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ג), 'הפרת פניהם' אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ישעיהו ג, ט): 'הפרת פניהם ענתה בם' וכו', און ווי די הייליגע חכמים דרש'ענען: 'זה החטם' דאס מיינט מען די נאז (דבמות כב), וואס די נאז איז מרמז אויפן גייסט, פון די נאז אטעמט מען לופט צו לעבן, וחינו למעלה און דאס וואס

וזהו: וננו אפרקיד — פֿרש רבנו שמואל, פניהם למעלה — פניהם זה בחינת הרוח כנ"ל: הפרת פניהם וכו'; וחינו למעלה, כי הרוח שלהם גדול לפי שעה עד אשר עולה הצלחתם למעלה כנ"ל, בחינת כל צורריו יפית בהם כנ"ל. וזהו גבה ברכה דחד מניה — זה מורה על גדל ההצלחה של הרשעים, כי העדר ההצלחה נקרא 'ברכים בושלות' (ישעיהו נ"ה): 'וגבה ברכה' הינו רום ההצלחה.

ועיל מיעא תותה ברכה — הינו הצדיק שנקרא ווען מען זאגט אויף

איינעם 'וגבה ברכה' ער האט הויכע פיס, הינו דאס מיינט צו זאגן רום ההצלחה ער האט גרויס הצלחה; דאס האט דער צדיק געוויזן פאר רבה בר בר חנא, אז די רשעים, די טויטע פון מדבר - זיי האבן אין זייער צייט גרויס הצלחה און מען טאר זיך נישט רייצן מיט זיי, נאר דער צדיק גמור מעג.

ועיל מיעא תותה ברכה' [און דער אראבישער סוחר איז אריין אונטער זיין פוס], הינו דאס מיינט מען הצדיק דער

ער זאגט 'די פנים איז געווען אויף ארויף', דאס איז מרמז כי הרוח שלהם ווייל די גייסט פון די רשעים גדול לפי שעה איז גרויס פאר א קליינע צייט, עד אשר עולה הצלחתם למעלה און דעמאלט ווען עס גייט זיי גוט, גייט זייער הצלחה ארויף, אז זייער הצלחה זעט אויס זייער גרויס, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ג), בחינת אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים י, ה): 'כל צורריו יפית בהם' מיט איין בלאז וואס דער רשע געבט

לְשׁוֹן פֿון אויסהערן תּפֿלוֹת, אזוי ווי עס שטייט אין פֿסוק (בראשית ט"ז, יא) דער מלאך האט געזאגט פאר ה'ר זי זאל געבן א גאמערן יִשְׁמַעֵאל, א לְשׁוֹן פֿון אויסהערן

דיין ווייטאג, 'בי שְׁמַע ה' ווייל דער אייבערשטער האט צוגעהערט 'אל עֲנִיד' צו דיין פֿיין, און אויך, בי הצדיק שומע ווייל דער צדיק הערט אויס פֿל האנחות אלע קרעכצן של תּרַבְּקִים בו פון די וואס זענען צוגעקלעבט צו אים, בי ממנו ווייל פונעם צדיק תּוֹצֵאוֹת חיים לְכָל אֶחָד באקומען אלע לעבן, בי הוא ווייל דער צדיק איז איש אשר רוח בו דער מאן וואס עס איז דא אין אים

א לעבעדיגע גייסט פֿנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ב).

דער צדיק איז אזוי גרויס, ער קען זיך אראפלאזן און אריינקריכן אינעם צנור פֿונעם רשע, און דערפאר איז דער טיעא אריינגעקראכן אונטער די פיס פון די טויטע, אים צו מכניע זיין, און האט נישט מורא געהאט אז זיין פיס איז הויך מיט גרויס הצלחה אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה), ווייל דער צדיק איז א שטיק גוטס, וואס דאס איז מרומז אין די ווערטער 'בי רכיב גמלא' [רייטנדיג אויף א קעמל], די ווארט 'גמלא' בחינת

צדיק, שְׁנַקְרָא טיעא וואס דער צדיק ווערט אנגערופן אן אראבער, כמו שפֿרש רבנו שמואל בְּכָל מָקוֹם אזוי ווי דער רשב"ם טייטשט איבעראל דאס ווארט 'טיעא'

- 'סוחר יִשְׁמַעֵאל' א סוחר אן אראבער; וואס עפעס ווערט דער צדיק אנגערופן א 'סוחר?' ווייל וסוחר דאס ווארט סוחר האט נאך א טייטש, הוא בחינת הרוח דאס מיינט מען די לעבעדיגע גייסט, וואס דאס איז די פאסיגע ווארט אנצורופן דער צדיק וואס ער בלאזט אריין אין אלע זיינע מענטשן א רוח חיים, א רא' האסטו אז 'סוחר' מיינט 'רוח חיים', כמו שפֿתוב (קהלת א, ו): 'סוֹכֵב

סֹכֵב' ארום און ארום 'הולך הרוח' דרייט זיך דער ווינט, און דער תּרַגּוּם זאגט אויף די ווארט סֹכֵב - 'סחור', און סחור איז מרמז אויף סוחר, ווייל דאס איז די זעלבע אותיות, וחינו הצדיק דאס מיינט מען דעם צדיק, שְׁמַקְבֵּל הרוח מחקדשה וואס נעמט זיין גייסט פון די קדושה פון די הייליגע תּוֹרָה. וזהו אויף ווערט דער צדיק אנגערופן 'סוחר יִשְׁמַעֵאל' אן אראבער, על שם ווייל דער צדיק ברענגט אריין אין די וועלט די זאך פון תּפֿלָה, ער לערנט אויס אלעמען אז דער אייבערשטער הערט אויס יעדנס תּפֿלָה, און יִשְׁמַעֵאל איז א

ווייזט אויף וואס עס שטייט אין פסוק (משלי י"א, ד'): **"גומל נפשו"** דער וואס טוט גוטס, **"איש חסד"** איז א באגאדיגער מאן, די ווארט גומל איז גמל, זה בחינת רב חסד דאס ווייזט אויף דער צדיק וואס זוכט שטענדיג גוטס אין יעדן איינעם, **"כ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ד.)"**

תורה **"כ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ב.)"** וועם כל זה און מיט דעם אלעם וואס דער **"טיעא"** איז געווען אויפן **"גמל"**, ער האט **"רב חסד"**, און מיט דעם וואס ער האט געהאלטן די **"רוימח"**, די **"רוח"** מ', ער האט א רוח חיים פון די תורה - **"נחית תחות ברב"** [איז ער אריין אונטער זיין פיס], דאס מיינט צו זאגן תחת הצלחת הרשע ער איז אונטער די הצלחה פונעם רשע, בחינת אזוי ווי עס שטייט (חבוקק א, יג): **"כבלע רשע"** דער רשע שלינגט איין **"צדיק ממנו"** דעם צדיק וואס איז נישט קיין **"צדיק גמור"**, נאר ער איז א **"צדיק ממנו"**, ער איז מער צדיק פון אים. **"וקא פסקי דתכלתא מניה"** [און ער האט אפגעשניטן פון איינע פון זיי איין עק ציצית],

הינו דאס מיינט מען שפסק ער האט אפגעהאקט ושביר און צעבראכן המדה רעה די שלעכטע מדה מאחד מארבע יסודות פון איינע פון די פיר יסודות, שהגביר והמשיך הרשע על עצמו וואס דער רשע האט זיך געשטארקט און געצויגן צו זיך, שהוא הצנור שלו וואס דאס איז

"גומל נפשו איש חסד" — זה בחינת רב חסד **"כ"ל"**.

"ווקיף רמחא" — רומח הוא בחינת רוח **"מ"**,

בחינת **"רוח אלקים מרחפת על-פני המים"**, הינו התורה שנתנה למ' יום, ששם הרוח-חיים **"כ"ל"**; כלומר, שהצדיק היה לו בחינת הרוח שמקבל מהתורה **"כ"ל"**, וועם כל זה נחית תחות ברב, תחת הצלחת הרשע, בחינת **"כבלע רשע צדיק ממנו"**. וקא פסקי קרנא דתכלתא דחד מניה — הינו שפסק ושביר המדה רעה מאחד מארבע יסודות שהגביר והמשיך הרשע על עצמו, שהוא הצנור שלו **"כ"ל"**. וזהו:

"ווקיף רמחא" [און מיט אן אויפגעהויבענעם שווערד אין האנט], רומח הוא בחינת אין די ווארט **"רומח"** איז דא רוח **"מ"** די ווערטער **"רוח"** מ', בחינת דאס איז מרמז אויף וואס עס שטייט (בראשית א, ב): **"רוח אלקים מרחפת על פני המים"** דער גייסט פונעם אייבערשטן האט געשוועבט אויף די וואסער, הינו התורה דאס איז די תורה, שנתנה למ' יום וואס איז געגעבן געווארן אין פערציג טעג,

ששם הרוח חיים וואס אין די תורה ליגט לעבן, דורך די תורה באקומט מען א לעבעדיגע גייסט, **"כ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ב.)"** כלומר דאס מיינט צו זאגן שהצדיק היה לו בחינת הרוח אז דער צדיק האט א לעבעדיגע גייסט, שמקבל מהתורה וואס ער נעמט פון די

זיין רער, זיין וועג, פון וואו ער נעמט זיין חיות, בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה), וזהו: 'וְקָא פֿסקִי קִרְנָא דִּתְבִלְתָּא' וכו' ה'ינו שפסק אחת מן הציצית שלהם ער

האט אפגעשניטן איין עק פון די ציצית, שזוה בחינת דאס מיינט צו זאגן מה שפסק וואס ער האט אפגעהאקט ושבר המדה רעה שלהם און צעבראכן זייער שלעכטע מדה, שהוא הצנור שלהם וואס דאס איז זייער וועג און רער פון וואו זיי שעפן חיות, כי כל המדות רעות נמשכין מארבעה יסודות ווייל אלע שלעכטע מידות קומען פון די פיר יסודות ששרשם ארבע ציצית וואס זייער שורש איז פון די פיר ציצית, פון די פיר אותיות פונעם שם הוי"ה ברוך הוא, בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה).

'וְלֹא מִסְתַּגִּי לֵן' [און איד האב נישט געקענט

ווייטער גיין], כלומר ער מיינט צו זאגן, שאף על פי כן אפילו מיט דעם וואס ער האט צעבראכן די שלעכטע מדה פונעם רשע, לא עלתה לו האט ער נישט געקענט להשפיל את הרשע אונטערטעניגן דעם

רשע, ולצאת מתחת ברביו און ארויסגיין פון אונטער זיינע קניען, אף על פי כאטשיג שפסק ושבר המדה רעה של הרשע ער האט אפגעהאקט און צעבראכן די שלעכטע מדה פונעם רשע,

שנמשכת מארבעה יסודות וואס קומט פון די פיר יסודות ששרשם ארבע ציצית וואס איז די פיר אותיות פונעם אייבערשטנס נאמען און די פיר עקן פון די ציצית, בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, שזוה בחינת דאס איז מרומז אין די ווערטער: 'וְקָא פֿסקִי קִרְנָא דִּתְבִלְתָּא' דחד מניה' [און ער האט אפגעשניטן איין עק ציצית פון איינע פון זיין, אז ער האט אויסגעארבעט איינע פון די שלעכטע מידות, איין עק פונעם טלית, בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, אף על פי כן מיט דעם אלעם, לא היה יכול להשפילו האט ער

נישט געקענט אונטערטעניגן דעם רשע, ולצאת מתחת ברביו און ארויסגיין פון אונטער זיינע פיס, בחינת דאס איז מרומז אין די ווערטער 'וְלֹא מִסְתַּגִּי לֵן' [און איד האב נישט געקענט ווייטער גיין], שפירושו

נישט געקענט אונטערטעניגן דעם רשע, ולצאת מתחת ברביו און ארויסגיין פון אונטער זיינע פיס, בחינת דאס איז מרומז אין די ווערטער 'וְלֹא מִסְתַּגִּי לֵן' [און איד האב נישט געקענט ווייטער גיין], שפירושו

'וְקָא פֿסקִי קִרְנָא דִּתְבִלְתָּא' וכו', ה'ינו שפסק אחת מן הציצית שלהם, שזוה בחינת מה שפסק ושבר המדה רעה שלהם שהוא הצנור שלהם, כי כל המדות רעות נמשכין מארבעה יסודות, ששרשם ארבע ציצית בנ"ל.

וְלֹא מִסְתַּגִּי לֵן — כלומר, שאף על-פי-כן לא עלתה לו להשפיל את הרשע ולצאת מתחת ברביו, אף על-פי שפסק ושבר המדה רעה של הרשע שנמשכת מארבעה יסודות ששרשם ארבע ציצית בנ"ל, שזוה בחינת 'וְקָא פֿסקִי קִרְנָא דִּתְבִלְתָּא' דחד מניה' בנ"ל, אף על-פי-כן לא היה יכול להשפילו ולצאת מתחת ברביו, בחינת 'וְלֹא מִסְתַּגִּי לֵן',

דאס טייטשט שלא הייז יבולין לצאת משם אז ער האט נישט געקענט געראטעוועט ווערן פונעם רשע, הייז פנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה).

אמר לי: דלמא שקלית מידי מניהו [האט מיר דער סוחר דער אראבער - וואס איז דער צדיק - געזאגט: 'צ'י דען האסטו עפעס גענומען פון זיי?'] הייז דאס מיינט, שמה יש לה טאמער האסטו אחר מארבע יסודות איינע פון די פיר יסודות שלא תקנת בשלמות וואס דו האסט נישט אויסגעארבעט אינגאנצן, להפריד ממנו הרע לגמרי אפצוטיילן דאס שלעכטס אינגאנצן, ועל בן און דערפאר 'לא מסתגי לן' קענסטו אים נישט מכניע זיין? כמבאר לעיל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה), שכל ומן ווייל ווי לאנג שנשאר בו עס איז אין אים איבערגעבליבן, איזה אחיזה בעלמא עפעס

שפרשו שלא הייז יבולין לצאת משם, הייז פנ"ל. אמר לי: דלמא שקלית מידי מניהו? — הייז, שמה יש לה אחר מארבע יסודות שלא תקנת בשלמות להפריד ממנו הרע לגמרי, ועל בן לא מסתגי לן; כמבאר לעיל, שכל ומן שנשאר בו איזה אחיזה בעלמא מהרע של איזה מדה, אייז יבול להכניע את הרשע. וזהו: 'דלמא שקלית מידי מניהו' — שמה לקחת קצת מהם, הייז, שמה יש בך עדן איזה אחיזה מאיזה מדה רעה של הרשעים, שלקחת לעצמך איזה מדה ותאוה שלהם, ועל בן לא מסתגי לן' — ועל בן אין אנו יבולין לצאת מהם קצת.

ער נישט אונטערטעניגן דעם רשע, וזהו דאס איז פשט וואס דער טיעא דער צדיק האט אים געפרעגט: 'דלמא שקלית מידי מניהו' שמה לקחת קצת מהם טאמער האסטו גענומען עפעס פון זיי, הייז דאס מיינט מען שמה יש בך עדן טאמער איז נאך דא אין דיר איזה אחיזה עפעס מאיזה מדה רעה של הרשעים פון די שלעכטס פון די רשעים, שלקחת לעצמך איזה מדה ותאוה שלהם וואס דו האסט גענומען פון זייערע שלעכטע מידות און תאוות, ועל בן און דערפאר 'לא מסתגי לן' קענסטו נישט ווייטער גיין, ועל בן און דערפאר אין אנו יבולין לצאת מהם קענען מיר נישט ארויסגיין פון זיי? פנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט.

דגמירי, דמאן דשקיל מידי מניהו לא מסתגי לה' [ווייל מיר האבן א קבלה אז דער וואס נעמט עפעס פון זיי דגמירי דמאן דשקיל מידי מניהו לא מסתגי לה' [ווייל מיר האבן א קבלה אז דער וואס נעמט עפעס פון זיי קען נישט ווייטער גיין], הייז פנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, שיש לנו קבלה מיר האבן א קבלה שכל מי

א פנטל, מהרע של איזה מדה פון א שלעכטע מדה, דאס הייסט אפילו נאר בכח - אייז יבול להכניע את הרשע קען

שְׁלֹחַם לַעֲצֹמוֹ אִיזָה דְּבַר תַּאֲוָה וּמִדָּה רְעָה שֶׁל הִרְשָׁעִים וְעַר עֵס נַעֲמֹט זִיךְ א תַּאֲוָה אָדַעַר א שְׁלַעֲכָטַע מִדָּה פֹון דִי רִשְׁעִים, הִינֹו דָאָס מִיִּינֹוט מֵעַן שִׁישׁ בֹּו עֲדִין

בְּמִבְאָר לְעִיל אַזֹּי ווי אויבן אויסגעשמועסט, שְׁצַדִּיק גְּמֹור אַז דְּעַר צַדִּיק גְּמֹור שְׁמַפְרִישׁ מַעֲצָמוֹ וואָס האָט זיך אַזֹּי אויסגעאַרבעט, עַר האָט אָפֿגעטִיילט פֿון זיך אינגאַנצן פֿל אַחִיזֹות הִרַע שְׁלַחַם לְגַמְרִי זִייעַר גאַנצַע שְׁלַעֲכָטַס, הוּא יִבֹּול לַצֵּאת מֵהֶם עַר קַעַן זיך רִיִּיצֵן מִיט דִי רִשְׁעִים און מֵעַן קַעַן אים נִישַׁט בִּיִּיקוֹמַעַן, וְלַחֲבִנְיַעַם וְלַחֲשָׁפִילִם און עַר קַעַן זִי אונטֶרשְׁטעניגן און דַּעַרנִידַעַרן, אַרִיִּסְנַעֲמַעַן דִי שְׁלַעֲכָטַס פֿון זִי און זִי צוֹרִיק בְּרַעַנְגַעַן צוֹם אִיִּיבַעַרשְׁטֶן, בְּכַחֲנִית אַזֹּי ווי עֵס שְׁטִיט אִין פֿסוֹק 'מִשְׁפִּיל רִשְׁעִים עַדִי אַרְיִן' [דַּעַר אִיִּיבַעַרשְׁטַעַר אונטֶרשְׁטעניגט דִי רִשְׁעִים בִּזֹּ צו דַּעַר עֲרַד] בְּנִ"ל אַזֹּי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה).

דַּעַר רַבִּי גִיט יַעֲצֹט אַרִיִּינְטִיטֶשֶׁן דִי גאַנצַע תוֹרָה אִינַעַם פֿסוֹק מִיט וואָס דַּעַר רַבִּי האָט אָנגַעהוּיבן זָאגן דִי תוֹרָה,

לַעֲצֹמוֹ אִיזָה דְּבַר תַּאֲוָה וּמִדָּה רְעָה שֶׁל הִרְשָׁעִים, הִינֹו שִׁישׁ בֹּו עֲדִין אִיזָה אַחִיזָה מִהִמְדוּת רְעוּת שְׁלַחַן, אִינֹו יִבֹּול לַצֵּאת מֵהֶם וְלַחֲבִנְיַעַם בְּנִ"ל. אֲזִילִי אַתְּדַרְתָּה — הִינֹו שְׁחַחֲוֹרְתִי מַה שְׁהִיָּה אֲצִילִי אִיזָה מַעֲט אַחִיזֹות הִרַע מִהִמְדוּת רְעוּת שְׁלַחַם, הַחֲחֹרְתִי וְהַפְּרָשְׁתִי מִמֶּנִּי.

וְהַדָּר מִסְתַּגִּי לֹן — שְׂאֹו עֲלִתָּה בִּידִינוֹ לַצֵּאת מִתַּתַּח בְּרַבִּיו לַחֲבִנְיַעַן וְלַחֲשָׁפִילֹו; בְּמִבְאָר לְעִיל, שְׁצַדִּיק גְּמֹור שְׁמַפְרִישׁ מַעֲצָמוֹ פֿל אַחִיזֹות הִרַע שְׁלַחַם לְגַמְרִי, הוּא יִבֹּול לַצֵּאת מֵהֶם וְלַחֲבִנְיַעַם וְלַחֲשָׁפִילִם, בְּכַחֲנִית "מִשְׁפִּיל רִשְׁעִים עַדִי אַרְיִן" בְּנִ"ל:

אִיִּיבַעַרשְׁטַעַר אונטֶרשְׁטעניגט דִי רִשְׁעִים בִּזֹּ צו דַּעַר עֲרַד] בְּנִ"ל אַזֹּי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה).

דַּעַר רַבִּי גִיט יַעֲצֹט אַרִיִּינְטִיטֶשֶׁן דִי גאַנצַע תוֹרָה אִינַעַם פֿסוֹק מִיט וואָס דַּעַר רַבִּי האָט אָנגַעהוּיבן זָאגן דִי תוֹרָה,

אִיזָה אַחִיזָה מִהִמְדוּת רְעוּת שְׁלַחַן עַר אִיזֹו נֶאֱכָנִישַׁט אויסגעאַרבעט אינגאַנצן פֿון דִי שְׁלַעֲכָטַע מִידוּת, אִינֹו יִבֹּול לַצֵּאת מֵהֶם קַעַן עַר נִישַׁט אַרִיִּסְגִּיין פֿון זִי, וְלַחֲבִנְיַעַם און זִי מִכְּנִיעַ זִיין, בְּנִ"ל אַזֹּי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה).

פֿאַרצִיילֶט רַבָּה בַּר בַּר חֲנָא, 'אֲזִילִי אַתְּדַרְתָּה' [בִּין אִיךְ גַּעגאַנגַעַן, אִיךְ הָאָב צוֹרִיק גַּעקַעַרַט דִי עַק פֿון דִי צִיצִית], הִינֹו דָאָס מִיִּינֹוט מֵעַן שְׁחַחֲוֹרְתִי אִיךְ הָאָב צוֹרִיק פֿאַררָאכְטֶן מַה שְׁהִיָּה אֲצִילִי דָאָס וואָס אִיזֹו נאָךְ גַּעוֹוַעַן בִּי מִיר אִיזָה מַעֲט אַחִיזֹות הִרַע אָנגַעשְׁטַעקט אַבִּיסֶל, פֿון מִהִמְדוּת רְעוּת שְׁלַחַם זִייעַרַע שְׁלַעֲכָטַע מִידוּת, הַחֲחֹרְתִי וְהַפְּרָשְׁתִי מִמֶּנִּי אִיךְ הָאָב דָאָס צוֹרִיק פֿאַררָאכְטֶן און אָפֿגעטִיילט פֿון מִיר אינגאַנצן דִי שְׁלַעֲכָטַס.

'וְהַדָּר מִסְתַּגִּי לֹן' [נֶאֱכָדַעַם הָאָב אִיךְ שוּיין גַּעקַעַנֶט ווִיטַעַר גִּיין], שְׂאֹו און

וזהו און דאס אלעס איז מרומז אינעם פסוק
(זכרי' ה, ב-ו) וואס זכריה הנביא זאגט: 'ראיתי
והנה מנורת זהב' איך האב געזען א גאנצע
גאלדענע מנורה, היא התורה דאס מיינט
מען די הייליגע תורה,
'הנחמדים מזהב' (תהלים
יט, יא) וואס איז מער
באליבט ווי גאלד, אויך
געפינען מיר אין פסוק
(איוב לו, כב): 'מצפון זהב'
פון צפון זייט פון די
וועלט קומט די גאלד,
און ווי אויבן
אויסגעשמועסט מיינט
אויך די ווארט 'צפון' די
'רוח חיים', די גייסט
פונעם אייבערשטן
וואס איז 'צפון'
באהאלטן אין די תורה.

'וגלה על ראשה' און איר שיסל איז אויך
איר שפיץ, פֿרש רש"י זאגט,
דאס מיינט 'מעין' א קוואל, הוא המעין
דאס איז די קוואל היצא מבית ה' וואס
גייט ארויס פון אייבערשטנס הויז, הוא
התפלה דאס מיינט מען תפלה; ווייל
דורך תפלה, דורך בעטן ביים אייבערשטן
- איז מען זוכה אנצוטרינקען דעם גארטן,
מען הויבט אן פארשטיין דאס לערנען;
דאס זאגט אונז דער נביא, איך האב
געזען די קוואל - תפלה, אויך די גאלדענע
מנורה - תורה; אז דורך תפלה איז מען
זוכה עס זאל זיך עפענען די שכל צו
פארשטיין די הייליגע תורה, צו קענען
אנקומען צו מברר זיין הלכה למעשה
אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

'ושבעה נרותיה' און די מנורה האט געהאט
אויף זיך זיבן לעכטעלעך, וואס אין זיי
גיסט מען אריין די אויל, הם הנשמות דאס
זענען די נשמות וואס ווערן אנגערופן
'נרות', אזוי ווי עס
שטייט (משלי כ, כז):
'נר ה' נשמת אדם' די
נשמה איז ווי א לעכטל,
דאטרביאו בן וואס די
נשמות וואקסן אינעם
גארטן, הנחלקים לשבע
פתות און די נשמות
ווערן צעטיילט אין
זיבן גרופעס, אזוי ווי
חכמינו זכרונם לברכה
זאגן (מדרש שוחר טוב תהלים
יא, ז): 'שבע פתות של
צדיקים אשר תקבלנה
את פני השכינה',
זיבן גרופעס צדיקים וועלן זוכה זיין צו
מקבל זיין פני השכינה, 'שבעה ושבועה
מוצקות' צו יעדן לעכטל זענען געווען
זיבן רערלעך וואס דורך זיי רינט די אויל
פונעם שיסל וואס איז ביים שפיץ, הם
מ"ט אורות דאס זענען די ניין און פערציג
(49) ליכט, שהוא אור הגנוז לעתיד וואס
די ליכטיגקייט וועט שיינען ווען משיח
וועט קומען, (כמו שפרש רש"י שם) אזוי ווי
רש"י זאגט דארט; יעדע ליכט פון די
מנורה האט זיבן רערן, וואס פון זיי רינען
אריין אין די לעמפלעך אינאיינעם, און
דאס איז בחינת עין די זיסע טעם אין לעבן
ווען מען רעדט זיך אויס דאס הארץ צום
אייבערשטן, 'עין לא ראתה' ווען קיינער
זעט נישט, שהוא בחינת התפלה מען זוכט

וזהו: ראיתי והנה מנורת זהב
— היא התורה, הנחמדים
מזהב. וגלה על ראשה —
פֿרש רש"י: 'מעין', הוא המעין
היצא מבית ה', הוא התפלה.
ושבעה נרותיה — הם הנשמות
דאטרביאו בן, הנחלקים
לשבע פתות (*) שבעה ושבועה
מוצקות — הם מ"ט אורות,
שהוא אור הגנוז לעתיד (כמו
שפרש רש"י שם), בחינת עין
עין לא ראתה, שהוא בחינת

קשיות און ספיקות אויפן אייבערשטן, וואו און דאס איז פֿשט: 'אַחַד מִיָּמִין' איינס פון די רעכטע זייט, דאס איז די קדושה, 'אַחַד מִשְּׂמָאל' און איינס פון די לינקע זייט, דאס איז די

טומאה פֿנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, און אז א מענטש איז זוכה צו דאווענען צום אייבערשטן, ער גיט אויס זיין הארץ, ער וויינט און בעט ברוחמים ובתחנונים - עפֿנט זיך אויף זיין מח און ער הויבט אָן לערנען די הייליגע תורה, און הויבט אָן פארשטיין הלכה, און אז מען לערנט הלכה מיט א קלארע ריינע

מח, דורכדעם - 'ומשם יפרד' און פון דארט צעשיידט ער זיך שְׁנֵפֶרֶד הָרַע מִמַּהוּב עס טיילט זיך אָפּ די שְׁלֵעֲכֶטס פון די גוטס, זיך לִימִין דאס צו רעכטס וואו לשמאל און דאס צו לינקס.

שְׂמִימִיט ווייטער אין פסוק: 'ואמר אל המלאך, הֲאֵב אִיךְ גַּעְזָאָגְט פֿאַרְן מִלְאָךְ, 'מַח אֱלֹה' וואס איז דאס? 'ויען' וכו' האט מיר דער מִלְאָךְ גַּעְזָאָגְט: 'לֹא בְּחֵל' נישט מיט קיין מיליטער, 'וְלֹא בְּכַח' און נישט מיט קיין שטארקקייט איז מען מנצח די רשעים, 'כִּי אִם בְּרוּחַ' נאר מיט די גייסט, הִנֵּנוּ דאס מיינט מען בְּחִינַת הָרוּחַ חיים די לעבעדיגע גייסט וואס ליגט באהאלטן אין די הייליגע תורה, הַנִּלְל,

זיך א שטילע פלאץ און מען וויינט צום אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו לערנען און פארשטיין דאס לערנען, און די אויגן זאלן זען די סודות וואס ליגט אין די תורה,

פֿנ"ל וואס דאס וועט משיח אריינברענגען אין די וועלט, אלע זאלן דאווענען צום אייבערשטן, מען זאל זיך אויסגיטן דאס הארץ צו אים, דאס איז די 'אור הגנוז' די באהאלטענע ליכטיגקייט, און א שאד אז מענטשן ווייסן נישט פון די גרינגע זיסע עצות, אלע וואלטן ווען געקענט דאס טון, אָבער עס איז דא אזויפיל מחלקת

אויף די הייליגע צדיקים, וואס זענען מגלה די סוד פון משיח, מען זאל רעדן צום אייבערשטן, און דאס האלט צוריק די גאולה.

'ושנים ויתים עליה' און צוויי איילבירטן זענען נעבן איר, פֿרש רש"י און רש"י זאגט: 'שני אילנות' צוויי זיתים ביימער, הִנֵּנוּ אֵילָנָא דְּחַיִּי די בוים וואס געבט לעבן, וְאֵילָנָא דְּמוֹתָא און די בוים פון טויט, הִנֵּנוּ טוֹב וְרַע די עץ הדעת טוב ורע, פֿנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, ווייל די גוטע - דאס איז די רוח חיים וואס מען באקומט פונעם צדיק, און די שְׁלֵעֲכֶטע איז די רוח טומאה וואס מען באקומט פונעם רב דקלפה, וואס איז

הַתְּפִלָּה פֿנ"ל. וְשָׁנִים וִיתִים עֲלֶיהָ — פֿרש רש"י: 'שני אילנות', הִנֵּנוּ אֵילָנָא דְּחַיִּי וְאֵילָנָא דְּמוֹתָא, הִנֵּנוּ טוֹב וְרַע פֿנ"ל. וְזֶהוּ: אַחַד מִיָּמִין וְאַחַד מִשְּׂמָאל — פֿנ"ל. "ומשם יפרד", שְׁנֵפֶרֶד הָרַע מִמַּהוּב, זֶה לִיָּמִין וְזֶה לְשְׂמָאל.

וְאָמַר אֶל הַמִּלְאָךְ מַח אֱלֹה. וְיַעַן וְכו' לֹא בְּחֵל וְלֹא בְּכַח כִּי אִם בְּרוּחִי — הִנֵּנוּ בְּחִינַת הָרוּחַ חַיִּים הַנִּלְל,

בחינת אזוי ווי עס שטייט אין פסוק 'בה
אמר ה' מארבע רוחות' פון די פיר זייטן
פון די וועלט, 'באי הרוח' וועט קומען
דער לעבעדיגער גייסט, און די טויטע

וועלן זיך אויפֿוועקן,

ובו' בנ"ל. כי על ידי

תורה ותפילה ווייל

דורך לערנען תורה און

דאווענען ש'על ידי זה

וואס דורך דעם מבררין

הטוב מן הרע בנ"ל

טיילט מען אפ די

שלעכטס פון די גוטס

אזוי

אויסגעשמועסט, ש'זה

בחינת כל מראה

המנוחה בנ"ל וואס דאס

איז די גאנצע נבואה

וואס דער נביא האט

געזען, די נבואה פון די

מנוחה, על ידי זה זוכה

דורכדעם איז מען זוכה לרוח חיים צו

באקומען די רוח חיים, ונשלים כל

החסרונות בנ"ל און עס ווערן אנגעפילט

אלע חסרונות.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות

ברכת השחר הלכה ה, אות מז), זכריה הנביא

האט נישט געקענט פארשטיין די זאך פון

די מנוחה, וואס לערנט אונז ווי אזוי מען

ווערט נאנט צום אייבערשטן, און זכריה

האט נישט פארשטאנען ווען ער האט

געזען אז עס איז דא די צוויי זיתים

ביימער אויף איר, איינס א גוטע און

איינס א שלעכטע, איינס אנטקעגן עץ

החיים און איינס אנטקעגן עץ המות,

וואס די סטרא אחרא איז זיך כסדר

מתגבר אויף די גוטס און ווארפט אראפ

וכו', האט ער געפרעגט צוויי מאל 'מה

אלה', ווי אזוי איז מעגליך בייצוקומען

אזעלכע נסיונות? האט

אים דער מלאך

געענטפערט 'לא בחיל

ולא בכח כי אם ברוחי

אמר ה' צבקות'

דורכדעם וואס מען

לאזט נישט אפ די רצון

פון זיין גוט, דאס איז

וואס שטייט 'כי אם

ברוחי' נאר מיט די

גוטע ווילן, 'אמר ה'

צבקות', קוק נאך

דארט.

מוהרנ"ת לייגט צו די

קומענדיגע ווערטער

(וזהו: און דאס איז

וואס שטייט אין פסוק 'לא בחיל' נישט

מיט קיין מיליטער, 'ולא בכח' און נישט

מיט כח, 'כי אם ברוחי' נאר מיט מיין

ווילן 'אמר ה' צבאות' האט געזאגט

דער אייבערשטער דער האר איבער די

הערשאפטן, אז דער אייבערשטער וועט

אריינגעבן א ווילן אין קעניג דרוש

ער זאל צו העלפן צו בויען דעם בית

המקדש, שטייט ווייטער אין פסוק: 'מי

אתה הר הגדול' ווער מיינסטו דו ביסט די

גרויסער בארג, די אלע וואס שטערן דאס

בויען דעם בית המקדש, 'לפני זרבל'

פאר זרבל וועסטו זיין אזוי ווי 'למישר'

א גלייכער ארט, זיי וועלן נישט קענען

שטערן דאס בויען דעם בית המקדש וכו',

דורךדעם וואס מען ציט צו זיך די רוח חיים פון די תורה און דורך בעטן דעם אייבערשטן, על ידי זה יבניע ויפיל כל השונאים דורךדעם האבן אלע שונאים א

מפלה און עס ווערט מקוים וואס שטייט אין פסוק בחינת 'מי אתה הר הגדול' ווער מיינסטו דו ביסט דו גרויסער בארג, לפני ורבכל' פאר דעם צדיק ורבכל וועסטו זיין אזוי ווי 'למישר' א גלייכער ארט, זיי וועלן אים נישט קענען שטערן, שכל המונעים העומדים לפניו בחר און די אלע וואס שטייען קעגן אים און שטערן אים פון זיין עבודת השם, כלם יתבטלו אלע וועלן בטל ווערן על ידי בחינת הרוח חיים הנ"ל דורך די לעבעדיגע גייסט וואס דער צדיק ציט צו זיך פון די תורה (כנ"ל).

ט.

יעצט לייגט דער רבי צו די זאך וואס די אידן זענען געווען אין מצרים. והנה מבאר למעלה עס ווערט אויסגעשמועסט פריער אין די תורה כי הרוח חיים הוא בהתורה אז די רוח חיים ליגט אין די תורה, בחינת אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: 'רוח אלקים מרחפת על

כי ורבכל היה אז הצדיק הדור ווייל ורבכל איז געווען דער צדיק פונעם דור, ועמדו בנגדו און עס זענען אויפגעשטאנען קעגן אים, כמה רשעים אפאר רשעים לבטלו מעבודתו אים שטערן פון זיין הייליגע ארבעט אויפצובוינען דעם בית המקדש, במבאר בפסוקים רבים אזוי ווי עס ווערט אויסגעשמועסט אין די פילע פסוקים אין ספר נחמיה, וואס די הייליגע חכמים זכרונם לברכה זאגן (סנהדרין לח.) ורבכל איז נחמיה וואס האט זיך מוסר נפש געווען פאר כלל ישראל, און עס זענען אויפגעשטאנען קעגן אים די רשעים סנבלט החרני, טוביה עבד עמוני און גשם הערבי, זיי האבן געשפעט פון אים ווען ער האט אנגעהויבן בוינען דעם בית המקדש, און ער האט זיך זייער

כי ורבכל היה אז הצדיק- הדור, ועמדו בנגדו כמה רשעים לבטלו מעבודתו, במבאר בפסוקים רבים. ועל זה נאמר שם: "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי" וכו', שעל ידי בחינת המשכת הרוח-חיים הנ"ל שממשיך הצדיק הנמור וכו' כנ"ל, על-ידי-זה יבניע ויפיל כל השונאים, בחינת "מי אתה הר הגדול לפני ורבכל למישר", שכל המונעים העומדים לפניו בחר, כלם יתבטלו על-ידי בחינת הרוח-חיים הנ"ל, כנ"ל).

ט והנה מבאר למעלה, כי הרוח-חיים הוא בהתורה, בחינת "רוח אלקים מרחפת

געשטארקט און געשטארקט גאנץ כלל ישראל, ועל זה נאמר שם און אויף דעם שטייט דארט 'לא בחיל' נישט מיט קיין מיליטער, 'ולא בכח' און נישט מיט כח, 'כי אם ברוחי' נאר מיט מיינ ווילן וכו', שעל ידי בחינת המשכת הרוח חיים הנ"ל שממשיך הצדיק הנמור וכו' כנ"ל, ווייל

פני המים' דער גייסט פונעם אייבערשטן
האט געשוועבט אויף די וואסער, כנ"ל
אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ב),
ועל כן און דערפאר, במצרים ווען די אידן

זענען געווען אין
מצרים, שתייה קדם
קבלת התורה נאך
אידער
אייבערשטער האט
געגעבן די תורה, ולא
היה להם מחיבון לקבל
הרוח חיים און די אידן
האבן נישט געהאט פון
וואו צו נעמען לופט צו
אטעמען, ווייל זיי
האבן נישט געהאט די
תורה, נאמר בהם
שטייט ביי זיי די פסוק
(שמות ט, ט) די אידן האבן
נישט צוגעהערט צו
משה רבינו, 'מקצר רוח'
פון זייער קורצע

על-פני המים" כנ"ל. ועל כן
במצרים, שתייה קדם קבלת
התורה, ולא היה להם מחיבון
לקבל הרוח-חיים, נאמר בהם
(שמות ו: "מקצר רוח", כי לא
היה להם מאין לקבל הרוח-
חיים שהוא בחינת ארץ אפים,
מאריך רוחה כנ"ל, ועל כן
נאמר בהם 'מקצר רוח', שהוא
הפך ארץ אפים, שהוא בחינת
הרוח-חיים שממשיכין על-ידי
אנחה להשלים החסרון כנ"ל,
כי הרוח הוא שלמות החסרון
כנ"ל, בחינת "ויתן לה משאלת
לבך".

[אמאל האט דער הייליגער צאנזער רב
זכותו יגן עלינו געפרעגט זיין טאכטער,
וואס מאכן מיינע ברידער אין אוקריינא?
האט זי געזאגט, טאטע די אידן אין
אוקריינא לייזן געפערליך, זיי לייזן נאך
מער ווי די אידן האבן געליטן אין מצרים.
האט דער הייליגער צדיק געזאגט:
'טאכטער טייערע, ערגער פון מצרים קען
נישט זיין, אין מצרים האבן די אידן נישט
געהאט די הייליגע תורה מיט וואס זיך
מחי' צו זיין, היינט האבן מיר א תורה,
וואס געבט לעבן, מען האט פון וואו זיך
מחי' צו זיין; דאס איז וואס דער רבי

אטעם, כי לא היה להם מאין לקבל הרוח
חיים ווייל זיי האבן נישט געהאט פון וואו
צו נעמען די רוח חיים, שהוא בחינת וואס
די רוח חיים איז - 'ארץ אפים' די מדה פון
ארץ אפים, מאריך רוחה א לאנגע אטעם,
צו קענען לייזן און זיך דערהאלטן כנ"ל
אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, ועל כן
נאמר בהם דערפאר שטייט ביי זיי, זיי
האבן נישט אויסגעהערט משה רבינו
'מקצר רוח' פון א קורצע אטעם שהוא הפך
'ארץ אפים' וואס דאס איז פארקערט פון
'ארץ אפים' א לאנגע אטעם, שהוא בחינת
וואס דאס מיינט הרוח חיים די לעבעדיגע

זאגט דא, אז די רוח חיים באקומט מען פון די הייליגע תורה, תורה געבט לופט צו אטעמען זיך צו דערהאלטן, דאס האט געפעלט פאר די אידן אין מצרים].

דער רבי לייגט צו און געבט

פארשטיין אז דורך לערנען תורה ווערט ערפילט אלעס וואס פעלט דעם מענטש, וזהו בחינת דאס איז וואס שטייט אין פסוק (תהלים פא, יא): 'תִּרְחֹב פִּיד' עפן אויף ברייט דיין מויל, געב א קרעכץ אייבערשטן, 'וְאִמְלֵאֲהוּ' און איך וועל ערפילן אלעס וואס דו דארפסט, שְׁנַתְמַלֵּא תַּחֲסִרֶנּוּ ווייל דורך זיך אויסקרעכץ צום

אייבערשטן ווערט ערפילט אלעס וואס פעלט דעם מענטש; און ער כאפט אן די לשון 'וְאִמְלֵאֲהוּ', וזהו בחינת דאס איז די זעלבע לשון 'מְלֵאפּוּם' פון די נקודה מְלֵאפּוּם, מְלֵאפּוּם איז די אותיות מְלֵא פום וואס די טייטשט פון 'מְלֵא פום' איז 'א פולע מויל'. וְהֵעֵנִן און צו פארשטיין די שייכות פון די צוויי זאכן גייט דער רבי מסביר זיין, בִּי מְלֵאפּוּם ווייל די נקודה פון 'מְלֵאפּוּם' הוא יו"ד וא"ו איז אן אות י' מיט אות ו', [די פינטל איז אזוי ווי די אות י' וואס ליגט אינמיטן פונעם אות ו'], אזוי ו', וְהוּא און די קליינע פינטל

בחינת איז מרמז אויף די יו"ד מיני דפיקין צען ערליי פולס וואס קלאפט אינעם מענטש, בְּנֶגֶד וואס איז אנטקעגן יו"ד הדברות די עשרת הדברות, וְהִדְפֵּק און די

פולס וואס קלאפט אינעם מענטש, הוא על ידי הרוח דאס קומט פונעם גייסט וואס שטופט אריין די בלוט אין די גלידער, בידוע אזוי ווי עס איז באוויסט, און לויט ווי אזוי דער מענטש רוקט זיך און שאקלט זיך דורך זיין רוח חיים - אזוי קלאפט די פולס אין אים, ועל בן קומט אויס הם עשרה מיני דפיקין אז זיי זענען צען ערליי פולס בְּנֶגֶד עשרת הדברות אנטקעגן די עשרת הדברות, בִּי

הרוח שהוא הדפֵּק הוא בהתורה ווייל דער לעבעדיגער גייסט וואס מאכט די פולס איז אין די תורה, בְּנֵ"ל און פון די תורה באקומט מען די רוח חיים.

וְהוּא און די אות ו' פונעם מְלֵאפּוּם, הוא בחינת המְשַׁבֵּת הרוח דאס ברענגט די רוח חיים, אזוי ווי מיר געפינען אין די ווערטער פון די הייליגע חכמים (פסחים ה.) אז די אות ו' איז מוסיף על ענין ראשון, עס לייגט צו מער אויף וואס עס שטייט, זעט מען אז די אות ו' איז דאס וואס ציט צו זיך זאכן, וְהֵינּוּ מְלֵאפּוּם דאס איז די טייטש פון די ווארט מְלֵאפּוּם מְלֵא פום א

וְהוּא בחינת: "תִּרְחֹב פִּיד וְאִמְלֵאֲהוּ" — שְׁנַתְמַלֵּא תַּחֲסִרֶנּוּ.

וְהוּא בחינת מְלֵאפּוּם — מְלֵא פום. וְהֵעֵנִן, בִּי מְלֵאפּוּם
הוא יוד ואו, וְהוּא בחינת יו"ד מיני דפיקין, בְּנֶגֶד יו"ד הדברות. וְהִדְפֵּק הוא על-ידי הרוח, בידוע. ועל בן הם עשרה מיני דפיקין, בְּנֶגֶד עשרת הדברות, בִּי הרוח שהוא הדפֵּק הוא בהתורה בְּנֵ"ל, וְהוּא הוא בחינת המְשַׁבֵּת הרוח. וְהֵינּוּ מְלֵאפּוּם — מְלֵא פום בִּי על-

פולע מויל, בי על ידי המשכת הרוח ווייל דורכדעם וואס מען ציט אריין א טיפע פולע אטעם און מען קרעכצט זיך אויס צום אייבערשטן - נשלים החסרון ווערט ערפילט אלעס וואס

פעלט, שוהו בחינת דאס איז וואס שטייט אין פסוק 'הרחב פיה' עפן אויף ברייט דיין מויל, געב א קרעכץ צום אייבערשטן,

'ואמלאהו' און איך וועל ערפילן אלעס וואס דו דארפסט, שנתמלא החסרון' עס וועט ווערן ערפילט אלע חסרונות בנ"ל אזוי ווי אויבן

אויסגעשמועסט (אות א), שוהו בחינת מלאפום וואס דאס איז די טייטש פון די ווארט מלאפום, מלא פום א פולע מויל בנ"ל אזוי ווי פריער

אויסגעשמועסט.

וזהו שדקדק און דאס

איז וואס דער פסוק דרוקט (תהלים פ"א, יא): 'אנכי ה' אלקיך' איך בין דער אייבערשטער דיין גאט 'המעלה מארץ מצרים' וואס האט דך ארויסגעצויגן פון לאנד מצרים, וקבלו התורה און זיי האבן גענומען די תורה, אשר שם הרוח וואס אין איר ליגט די לעבעדיגע גייסט פונעם אייבערשטן, ואזי דיקא און נאכדעם אז

מען האט די הייליגע תורה וואס אין איר איז באהאלטן די רוח אלקים, זאגט דער פסוק 'הרחב פיה ואמלאהו' עפן אויף ברייט דיין מויל, געב א קרעכץ צום

אייבערשטן, 'ואמלאהו'

איך וועל ערפילן

אלעס וואס דו

דארפסט, בחינת

מלאפום א פולע מויל,

בנ"ל אזוי ווי פריער

אויסגעשמועסט,

בחינת שלמות החסרון

אז עס וועט ווערן

ערפילט אלע חסרונות,

בי דיקא אחר יציאת

מצרים ווייל דוקא

נאכדעם וואס מען איז

ארויס פון מצרים,

בחינת אזוי ווי עס

שטייט 'המעלה מארץ

מצרים' וואס האט דך

ארויסגעצויגן פון

לאנד מצרים, שאז

נתבטל וואס דעמאלט

איז בטל געווארן

בחינת מקצר רוח זייער

קורצע אטעם, הנ"ל

אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, בי קבלו

התורה ווייל זיי האבן מקבל געווען די

תורה ששם הרוח חיים וואס אין די תורה

ליגט די לעבעדיגע גייסט בנ"ל אזוי ווי

אויבן אויסגעשמועסט (אות ב), על פן

דערפאר, אז דיקא דוקא דעמאלט איז

מען זוכה צו וואס עס שטייט 'הרחב פיה

ואמלאהו' עפן אויף ברייט דיין מויל, געב

ידי המשכת הרוח נשלים

החסרון, שוהו בחינת "הרחב

פיה ואמלאהו" — שנתמלא

החסרון בנ"ל, שוהו בחינת

מלאפום — מלא פום בנ"ל.

וזהו שדקדק: (תהלים פ"א):

"אנכי ה' אלקיך

המעלה מארץ מצרים", וקבלו

התורה אשר שם הרוח, ואזי

דיקא "הרחב פיה ואמלאהו",

בחינת מלאפום בנ"ל, בחינת

שלמות החסרון. בי דיקא אחר

יציאת מצרים, בחינת "המעלה

מארץ מצרים", שאז נתבטל

בחינת מקצר רוח הנ"ל, בי

קבלו התורה ששם הרוח חיים

בנ"ל, על פן אז דיקא: "הרחב

פיה ואמלאהו", בחינת שלמות

א קָרַעְכֶּן צוּם אַיִבְעַרְשָׁטן, 'וּאִמְלָאֵהוּ' דַּעַם שֵׁם הוּי"ה, בְּכָל שַׁעַה יֵשׁ צָרוּף אַחֵר אִיף וועל ערפֿילן אלעס וואס דו דארפֿסט, בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת תַּחֲסֵרוֹן אַז עַס וועט ווערן ערפֿילט אלע חסרונות, בְּחִינַת מְלֵא פֹהֵם א פולע מויל, בְּחִינַת

'מְלֵא ה' כָּל מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ' בְּנ"ל אַזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, וועל בן און דערפֿאר נִזְכָּר יֵצִיאת מִצְרַיִם בְּפֶרֶשֶׁת צִיצִית שְׁטִיט אין די פֿרָשָׁה פֿון צִיצִית (במדבר טו, מא): 'אֲנִי ה' אֱלֹקֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו', אִיף בֵּין דער אַיִבְעַרְשָׁטער וואס האט עֲנָק אַרויסגעצויגן פֿון לַאֲנֵד מִצְרַיִם, בִּי צִיצִית בְּחִינַת הָרוּחַ חַיִּים ווייל די צִיצִית בִּרְעַנְגֵט א רוח חיים, בְּחִינַת אַזוי ווי עַס שְׁטִיט 'מֵאֶרֶץ רִחוּת וְכוּ' פֿון די פֿיר זייטן פֿון די וועלט, (וואס דאס איז אויף מֶרְמֵז אויף די מִצְוָה פֿון צִיצִית וואס איז אויף די פֿיר עֶקֶן פֿון די קלייד, אַזוי ווי די פֿיר זייטן פֿון די וועלט), בְּנ"ל אַזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ז).

בְּחִינַת מְלֵא פֹהֵם, בְּחִינַת "מְלֵא ה' כָּל מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ" בְּנ"ל. וועל בן נִזְכָּר יֵצִיאת מִצְרַיִם בְּפֶרֶשֶׁת צִיצִית, בִּי צִיצִית בְּחִינַת הָרוּחַ-חַיִּים, בְּחִינַת מֵאֶרֶץ רִחוּת וְכוּ' בְּנ"ל.

גַּם דְּבַר אַז מַעֲנִין שְׁתֵּים-עָשָׂר שְׁעוֹת הַיּוֹם וּשְׁתֵּים-עָשָׂר שְׁעוֹת הַלַּיְלָה, שֵׁשׁ בָּהֶם שְׁנִים-עָשָׂר צָרוּפֵי הוּי"ה, בְּכָל שַׁעַה יֵשׁ צָרוּף אַחֵר, וְכָל שַׁעַה נִחְלָקֶת לְתַתֵּר"ף חֲלָקִים, וְכָל אַזוי: יו"ד. יַעֲצֵט אַז דו וועסט עַס דאַפֿלען, דאס הייסט צוואנציג מאל יו"ד (דאס הייסט צוואנציג מאל צוואנציג) וועט אויסקומען די חֲשִׁבּוֹן פֿיר הונדערט (400), נאכדעם זאלסטו נעמען נאכאמאל די ערשטע אות יו"ד, וואס איז צוואנציג און דאַפֿלען צוואנציג מאל די אות ה"א, וואס באטרעפט זעקס (6), וועט אויסקומען די חֲשִׁבּוֹן הונדערט און צוואנציג (120), נאכדעם זאלסטו נעמען נאכאמאל די ערשטע אות יו"ד, וואס איז צוואנציג, און דאַפֿלען די אות וי"ו, וואס באטרעפט צוויי און צוואנציג (22), וועט אויסקומען די חֲשִׁבּוֹן פֿיר הונדערט און

גַּם דְּבַר אַז אויף האט דער רבי דעמאלט גערעדט מַעֲנִין פֿון די זאך שְׁתֵּים-עָשָׂר שְׁעוֹת הַיּוֹם פֿון די צוועלף שַׁעַה פֿון בייטאג, וּשְׁתֵּים-עָשָׂר שְׁעוֹת הַלַּיְלָה און פֿון די צוועלף שַׁעַה פֿון די נאכט, שֵׁשׁ בָּהֶם וואס איז דא אין זיי שְׁנִים עָשָׂר צָרוּפֵי הוּי"ה צוועלף וועגן ווי אַזוי צו שְׁרִיבֵן

פערציג (440). נאכדעם זאלסטו נעמען
נאכאמאל די ערשטע אות יו"ד וואס איז
צוואנציג און דאפלען די לעצטע אות
ה"א וואס באטרעפט זעקס (6), וועט
אויסקומען די חשבון
הונדערט און צוואנציג
(120), אינאיינעם 400,
120, 440 און 120 -
איז תתר"ף, טויזנט און
אכציג (1080), דאס
איז מרומז אינעם פסוק
(ישעיה כו, ד): 'אפשעה
בה', דאס איז די
אותיות א' פ' שעה, א'
איז אָלף - טויזנט, פ'
איז אכציג, דערנאך
בלייבט די אותיות
'שעה', וכל חלק וחלק
מתתר"ף חלקים און אין
יעדע חלק פון די
טויזנט און אכציג
חלקים - יש בו גם בן
צרוף השם איז דא אין
זיי דעם שם הוי"ה, וכל
זה הוא בחינת רוח
חיים שבהדפך און
פונעם שם הוי"ה ברוך

הוא קומט די פולס וואס קלאפט אינעם
הארץ וואס פון דעם קומט די רוח חיים.
ולא זכיתי און איך האב נישט זוכה
געווען לשמע באור ענין זה היטב צו
הערן גוט די ערקלערונג פון דעם ענין, גם
שבתתי קצת מזה אויך האב איך פארגעסן
אביסל פון דעם, והמשכילים יבינו און די
קלוגע זאלן פארשטיין.

שפעטער האט דער רבי צוגעלייגט אז
די גאנצע תורה איז מרומז
די אינעם פסוק: 'רכב אלקים' די
רייטוועגענער פון אייבערשטן 'רבותים'
זענען צען טויזנט
'אלפי שנאן' שארפע
מלאכים (תהלים ס"ח, יח),
'אלפי' די ווארט 'אלפי'
בחינת איז מרמז אויף
'אלופי עשו' די הארן
פון עשו, ('אלפי'
טייטשט 'פירער'), ועל
ידי און דורך 'רכב'
אלקים רבותים' די צען
טויזנט רייטוועגענער
בחינת וואס די פסוק
שמועסט, וואס איז
געווען קבלת התורה,
בין קבלת התורה,
שמשם מקבלין הרוח-חיים
הרבנים דקדשה — על-ידי-זה
'אלפי שנאן', כמו שדרשו
חכמינו, וברונם לברכה (עבודה
זרה ג:): 'אל תקרי שנאן אלא
שאינו', הינו שעל-ידי קבלת
התורה, ששם הרוח דהרב

"רכב אלקים רבותים אלפי
שנאן" (תהלים ס"ח),
'אלפי' — בחינת אלופי עשו,
ועל-ידי 'רכב אלקים רבותים'
— בחינת קבלת התורה,
שמשם מקבלין הרוח-חיים
הרבנים דקדשה — על-ידי-זה
'אלפי שנאן', כמו שדרשו
חכמינו, וברונם לברכה (עבודה
זרה ג:): 'אל תקרי שנאן אלא
שאינו', הינו שעל-ידי קבלת
התורה, ששם הרוח דהרב

שנאן' 'אלפי שנאן',
כמו שדרשו חכמינו וברונם לברכה וואס
חכמינו וברונם לברכה זאגן (עבודה זרה ג:):
'אל תקרי שנאן' ליינ נישט די פסוק 'שנאן'
'אלא שאינו' נאר 'שאינו' (זיי זענען
נישט), הינו דאס קומט אונז זאגן שעל ידי
קבלת התורה דורכדעם וואס מען לערנט
די הייליגע תורה, ששם הרוח דהרב
דקדשה וואס דארט אין די תורה ליגט

באהאלטן די לעבעדיגע גייסט פון די הייליגע צדיקים, על ידי זה דורכדעם נתבטלון ונבנעין 'אלופי עשו' ווערן די פאלשע פירער אונטערטעניגט און בטל,

רבירי עשו די רבי'ס פון עשו, שהם בחינת הרב דקלפה וואס זענען ווי שאלאכטס וואס פארשטעלן דעם אייבערשטן, זיי זענען בבחינת 'אלפי שאינן', פירער וואס זענען נישט, שאלופי עשו אז די פירער פון עשו רבירי עשו די רבי'ס פון עשו, נתבטלון ווערן בטל ואינן און ווערן אויס.

נאך האט דער רבי צוגעלייגט אז די תורה איז מרומז אינעם פסוק, וואס ישעיה הנביא זאגט: 'מבנה הארץ זמרת שמענו' מיר נביאים האבן געהערט ווי א געזאנג גייט ארויף פון

די עק פון די לאנד, די געזאנג האט געזינגען 'צבי לצדיק' א שיינקייט וועט קומען פאר יעדן צדיק, 'ואמר' האב איך - ישעיה הנביא - געזאגט 'דוי לי' א סוד איז מיר אנטפלעקט געווארן, 'דוי לי' א סוד איז מיר אנטפלעקט געווארן, צוויי סודות זענען מיר אנטפלעקט געווארן איינס פון שטראפונג און איינס פון

ישועות, 'אוי לי' וויי איז צו מיר, ווייל איך ווייס אז ערשט וועט קומען די נבואה פון די שטראף און ערשט שפעטער וועט קומען די ישועה 'בגדים בגדו' די פעלשער

וועלן פעלשן, 'ובגד בגדים בגדו' און אזעלכע וואס וועלן פעלשן אין די פעלשער - וועלן פעלשן (ישעיהו כ"ד, טז). טייטשט דער רבי מער טיפער, 'מבנה הארץ' פון די עק פון די לאנד, זה בחינת דאס איז מרמז בגפי הציצית אויף די עקן פון די ציצית, ששם הרוח חיים וואס ברענגט אויפן מענטש א לעבעדיגע גייסט, שהוא בחינת וואס דאס איז אויף געווען כבוד של דוד די פידל פון דוד המלך שהיה מנגן וואס האט געשפילט על ידי הרוח צפונת וכו' דורך די באהאלטענע גייסט וואס ליגט אין די

תורה, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמעקט (אות ב), כי הנגינה והזמירות ווייל די ניגונים און זמירות וואס מען זינגט נמשכין מהרוח חיים קומט פון די לעבעדיגע אטעם שבכנפי ראה וואס קומט פון די לינגען, בידיע וואס ווי באקאנט פון די לינגען קומט דער אטעם, וזהו און דאס איז פשט אין פסוק 'זמרת

דקדשה, על-ידי-זה נתבטלון ונבנעין 'אלופי עשו', רבירי עשו, שהם בחינת הרב דקלפה, בבחינת 'אלפי שאינן', שאלופי עשו, רבירי עשו, נתבטלון ואינן:

"מבנה הארץ זמרת שמענו צבי לצדיק ואמר רז-לי רז-לי אוי לי, בגדים בגדו ובגד בגדים בגדו" (ישעיהו כ"ד). "מבנה הארץ" — זה בחינת בגפי הציצית, ששם הרוח-חיים, שהוא בחינת כבוד של דוד שהיה מנגן על-ידי הרוח צפונת וכו' כנ"ל, כי הנגינה והזמירות נמשכין מהרוח-חיים שבכנפי ראה בידיע. וזהו: "זמרת שמענו",

שמענו' איך האב געהערט א געזאנג, בחינת דאס מיינט מען הנגון של בנור של דוד דאס געזאנג פונעם פידל פון דוד המלך, שהוא בחינת וואס איז הרוח חיים

די לעבעדיגע גייסט שהוא בחינת בנפי הציצית וואס מען באקומט פון די מצוה פון ציצית, בחינת מכנה הארץ וואס דאס איז מרמז אינעם פסוק 'מכנה הארץ' פון די עקן פון לאנד, דאס מיינט די עקן פון די ציצית בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ז), ועל ידי זה און דורכדעם מכניעין הרשעים טוט מען אונטערטעניגן די רשעים בבחינת וואס שטייט אין פסוק (איוב לח, יג): 'לאחוז בכנפות הארץ' אנצוכאפן ביי די עקן פון דער וועלט, וואס איז מרמז אויף די עקן פון די ציצית, 'וונערו רשעים ממנה' און דורך די מצוה פון

בחינת הנגון של בנור של דוד, שהוא בחינת הרוח-חיים, שהוא בחינת בנפי הציצית, בחינת מכנה הארץ בנ"ל ועל-ידי-זה מכניעין הרשעים, בבחינת "לאחוז בכנפות הארץ" ונערו רשעים ממנה.

וזהו: "צבי לצדיק", פרש רש"י: 'עתיד להיות מצב ותקומה לצדיקים' — הינו בנ"ל, כי על-ידי הרוח-חיים הנ"ל מתגברין הצדיקים על הרשעים בנ"ל.

וזהו: "ואמר רזי-לי" וכו' אוי לי — פרש רש"י, 'שנגלו לי שני רזים: רז פרעניות ורז ישועה, וחרתי תרחק הישועה עד' וכו' — הינו בנ"ל, כי הרוח של הרשע גדול בשעתו,

און א סוד פון ישועות, וחרתי תרחק הישועה עד' און וויי איז צו מיר, וייל איך ווייס אז פריער וועט זיין די שטראף און ערשט שפעטער וועט זיין די ישועה, וכו', הינו בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, כי הרוח של הרשע וייל דער גייסט פונעם

ציצית וועלן ווערן אפגעשאקלט אלע רשעים פון איר, דאס הייסט אז דורך דעם ווערן די רשעים אונטערטעניגט.

וזהו און דאס איז וואס שטייט ווייטער אין פסוק: 'צבי לצדיק' א שיינקייט וועט קומען פאר יעדן צדיק, פרש רש"י

רשע, גדול בשעתו איז גרויס אין זיין צייט, בבחינת רוח סערה אזוי ווי א שטורעם ווינט וואס איז גרויס אין איר צייט, שמשם כל הצרות וואס פון דעם קומען אלע צרות ואריכת הגלות של ישראל און די לאנגע גלות פאר אידישע קינדער.

וזהו און דאס איז וואס שטייט ווייטער אין פסוק: 'בגדים בגדו' די פעלשער וועלן פעלשן, 'וכגד בוגדים' און אזעלכע וואס וועלן פעלשן אין די פעלשער וועלן פעלשן, בי יניקת הבגדים והרשעים הוא מבחינת פגם שיהם בכנפי הכנה דהינו מפגם הארבעה יסודות, שאחיותן ושרשם העליון הוא בחינת ארבע ציצית בג"ל. אכל סוף כל סוף: "פחד ופחת ופח עליה יושב הארץ" וכו' — בי כל הרשעים יכרעו ויפלו, בי לסוף כלם ונאכד וכו' בג"ל, בי הצדיקים גמורים מבניעין אותם ומשפילים רשעים עדי ארץ על-ידי הרוח-חיים שלהם, שהוא בחינת ציצית, בחינת "מכנה הארץ ומרת שמענו" בג"ל.

וזהו: "בגדים בגדו וכגד בוגדים בגדו" — בי יניקת הבגדים והרשעים הוא מבחינת פגם הבגדים, דהינו פגם הציצית, שהם בכנפי הכנה דהינו מפגם הארבעה יסודות, שאחיותן ושרשם העליון הוא בחינת ארבע ציצית בג"ל. אכל סוף כל סוף: "פחד ופחת ופח עליה יושב הארץ" וכו' — בי כל הרשעים יכרעו ויפלו, בי לסוף כלם ונאכד וכו' בג"ל, בי הצדיקים גמורים מבניעין אותם ומשפילים רשעים עדי ארץ על-ידי הרוח-חיים שלהם, שהוא בחינת ציצית, בחינת "מכנה הארץ ומרת שמענו" בג"ל.

לייגן אראפ די רשעים ביז דער ערד, על ידי הרוח חיים שלהם דורך זייער לעבעדיגע גייסט שהוא בחינת ציצית וואס איז די מצוה פון ציצית, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק 'מכנה הארץ ומרת שמענו' א געזאגט גייט ארויף פון די גייען נישט קיין ציצית, דאס איז מרומז אין די ווערטער 'בגד בוגדים' וואס איז אויף א לשון פון קליידער, שהם וואס זיי זענען בכנפי הכנה ביי די עקן פון די קלייד, די ציצית ליגט אויפן עק קלייד, דהינו מפגם הארבעה יסודות פון

עק פון די לאנד, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

בנור של חמש נימין די פינף סטרונעס פונעם פידל בחינת התורה דאס איז

אנטקעגן די חמשה חומשי תורה, וכן כתוב בזהר און אזוי שטייט אין זוהר (צו לב):

'ותופשי התורה אלן דתפשוין בבנורא'.

חמש אני אית לראה (חלץ מ"ז) די לונגען האבן פינף טיילן וואס זעען אויס ווי אן אויער, פארוואס די נומער פינף? כי רוח החיים הוא בחראה ווייל די לונגען געבן ארויס די אטעם, ומשם המושבת הרוח של האנחה און אזוי קען מען קרעכצן, בידוע בחוש אזוי ווי אלע ווייסן, ועל כן אית לה חמש אני לראה און דעריבער איז דא פינף אויערן אין די לונגען, בנגד חמשה חומשי תורה און דערפאר איז דא ה' נימין דבנור דדוד פינף סטרונעס אין דוד המלך'ס פידל, אנטקעגן די פינף חמשים פון די תורה, און דערפאר האט דוד המלך אויף איינגעטיילט די ספר תהלים אויף פינף ספרים, ששם הרוח-חיים כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

(עין בתקונים קוק אריין אין תיקוני זוהר תקוני: 'בנפי מצוה' אין די עקן פון די ציצית

'אנון ה' קשרין' איז דא פינף קניפן, לקבל שמע' וכו' אנטקעגן די ווערטער שמע, ישראל, ה', אלקינו,

ה', דאנון לקבל' וואס איז אנטקעגן 'ה' נימין דבנור דדוד וכו' די פינף סטרונעס פון דוד המלך'ס פידל, וואס פלעגט שפילן פון זיך אליין, און די דרייצן חליות איז אנטקעגן די ווארט 'אחד' וואס באטרעפט דרייצן, עין שם.

גם עין בהשמות הזהר קוק אריין אין די השמות אין זוהר חדש, אז די פינף שטיינער וואס דוד המלך האט גענומען צו הרג'ענען דעם פלשת, נטל לון בחמשה תבין דאינון שמע ישראל ה' אלקינו ה' איז אויף געווען אנטקעגן די אותיות פון קריאת שמע, און אזוי וועט דוד המלך וואס ער איז משיח צדקינו, דער רב בקדושה - אריינברענגען א רוח חיים אין די גאנצע וועלט, דורך אריינשיינען די ריינע אמונה, די פינף סטרונעס פונעם פידל 'שמע ישראל ה' אלקינו ה'):

ווען דער הייליגער רבי האט געענדיגט די תורה האט ער געזאגט פאר אנשי

בנור של חמש נימין —

בחינת התורה; וכן

כתוב בזהר (צו לב): 'ותופשי

התורה — אלן דתפשוין

בבנורא'.

חמש אני אית לראה (חלץ מ"ז)

— כי רוח החיים הוא

בחראה, ומשם המושבת הרוח

של האנחה, בידוע בחוש, ועל-

כן אית לה חמש אני לראה,

בנגד חמשה חומשי-תורה. ה'

נימין דבנור דדוד, ששם הרוח-

חיים כנ"ל: (עין בתקונים, תקון

י: בנפי מצוה, אנון ה' קשרין

לקבל שמע וכו', דאנון לקבל

ה' נימין דבנור דדוד וכו', עין

שם. גם עין בהשמות הזהר):

גם עין בהשמות הזהר

קוק אריין אין די

השמות אין זוהר

חדש, אז די פינף

שטיינער וואס דוד

המלך האט גענומען צו

הרג'ענען דעם פלשת,

נטל לון בחמשה תבין

דאינון שמע ישראל ה'

אלקינו ה' איז אויף

געווען אנטקעגן די אותיות פון קריאת

שמע, און אזוי וועט דוד המלך וואס ער

איז משיח צדקינו, דער רב בקדושה -

אריינברענגען א רוח חיים אין די גאנצע

וועלט, דורך אריינשיינען די ריינע אמונה,

די פינף סטרונעס פונעם פידל 'שמע

ישראל ה' אלקינו ה')

ווען דער הייליגער רבי האט געענדיגט די תורה האט ער געזאגט פאר אנשי

אויפערן אין די לונגען, בנגד חמשה חומשי

תורה אנטקעגן די פינף ספרים, חמשה

חומשי תורה, און דערפאר איז דא ה'

נימין דבנור דדוד פינף סטרונעס אין דוד

המלך'ס פידל, אנטקעגן די פינף חמשים

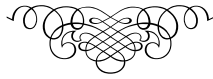
פון די תורה, און דערפאר האט דוד

המלך אויף איינגעטיילט די ספר תהלים

אויף פינף ספרים, ששם הרוח-חיים כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

רבי נתן געזאגט: 'איך האב געמיינט אז
דער רבי זאגט די זעלבע תורות אזוי ווי
רבי שמשון מאוסטרופולי וואס פלעגט
זאגן טיפע תורות, שפעטער ווען איך האב
געהערט פון רבי'ן תורה כב, האב איך
פארשטאנען אז דאס זענען די תורות פון
רבי'ן.'

שלומינו, ווען ענק וועלן אהיים גיין און
מען וועט ענק פרעגן וואס האבן ענק
מקבל געווען ביי ענקער רבי, זאלן ענק
ענטפערן: 'לופט'; ווייל דער צדיק געבט
לופט צו אטעמען, ער בלאזט אריין א רוח
חיים, א חיות, א האפענונג.
ווען דער רבי האט געזאגט די תורה האט

מהדורת ליבערמאן

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

יהודה ארי' לייב
ליבערמאן הי"ו
וזוגתו אסתר דאבה

וילדיהם

מלכה רבקה, משה טובי', עמנואל
צבי אלימלך, שמחה בונים.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבו לטובה, ויתברך מפי עליון בבני חיי
ומזוני רוויחא, וזכות רבינו ז"ל ותלמידיו
הקדושים יגן וימליץ בעדו תמיד,
אמן כן יהי רצון.